

ภาวนาศรึก
สหายลับ
เพื่อนออนไลน์
เล่ม 10

ภาคที่ 3 สิ่งที่ไม่ควร

akeove : เขียน

สำนักพิมพ์สถาพรบุ๊คส์

ลำดับที่ 830

ภารกิจรัก สายลับป่วนออนไลน์ เล่มที่ 10 (ภาคที่ 3 สิ่งที่ยิ่งกว่า เล่มที่ 1)

เขียนโดย akeove

พิมพ์ครั้งแรก : กันยายน 2556

ISBN 978-616-00-0872-8

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือ หรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล

อิเล็กทรอนิกส์ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

หัวหน้ากองบรรณาธิการหนังสือเด็กและวรรณกรรมเยาวชน : สุรียกานต์ พรหมมงคล

บรรณาธิการเล่ม : ประดับเกียรติ ตุมประธาน เขมทัต พิพิธธนาบรรพ์

พิสูจน์อักษร : อนุภา อนันทานนท์

ออกแบบปก : กฤษฎา รอดหลง ภาพปก : mirage รูปเล่ม : ธรรมชาติ คณะเจริญ

พิมพ์ที่ : บริษัท ส.เอเซียเพรส (1989) จำกัด

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

กรรมการผู้จัดการ/บรรณาธิการอำนวยการ : วรพันธ์ โลภิตสถาพร

รองกรรมการผู้จัดการ : สุภัคชญา โลภิตสถาพร บรรณาธิการบริหาร : ประวิทย์ สุวณิชย์

ผู้จัดการฝ่ายผลิต : ธิญาภัทร์ พงษ์ไชย์ ผู้จัดการฝ่ายขาย : กิ่งแก้ว ลิกษะไชย

ผู้จัดการฝ่ายลิขสิทธิ์ต่างประเทศ : ลินธุ์ พรสว่างโรจน์ ที่ปรึกษาทางกฎหมาย : ธนกร กองเพ็ง

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย บริษัทสถาพรบุ๊คส์ จำกัด

18 ซอยลาดปลาเค้า 63 ถนนลาดปลาเค้า แขวงอนุสาวรีย์ เขตบางเขน กรุงเทพฯ 10220

โทรศัพท์ 0 2940 3855-6 โทรสาร 0 2940 3970

กองบรรณาธิการ : stpbook@yahoo.com

ฝ่ายสำนักงาน : info@satapornbooks.com

www.satapornbooks.com

ราคา 270 บาท

หากท่านผู้อ่านพบหนังสือไม่ได้มาตรฐาน เช่น หน้ากระดาษลึบกัน หน้าขาดหาย การเข้าเล่มไม่สมบูรณ์

สำนักพิมพ์ยินดีรับผิดชอบเปลี่ยนหนังสือเล่มใหม่ให้ท่าน

โปรดติดต่อและส่งหนังสือคืน พร้อมระบุรายละเอียดการชำรุดไปตามที่อยู่ด้านบน

หรือ โทร. 0 2940 3855-6 ต่อ 21, 54

สำนักพิมพ์นี้เป็นสมาชิกสมาคม
ผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือ
แห่งประเทศไทย

WUWU
กระดานชนวนสายตาการ์ตูนดี
www.greenread.com

เมธัสแปลงโฉม

เพื่อดำเนินแผนการป่วนเหล่าศัตรู
ทั่วกลีบทำให้เหยี่ยวง่าสาวไปเหมยเจียะ

และหนึ่งพิสการเร็นงลวย

เต็มชายหนุ่มคิดจะเป็นผู้ฆนงฆน

ในการแข่งขันกีฬายุทธปิก

แต่กลับต้องไปเป็นวอเนริลให้ทีม

ยุทธบอลเล็ก ๆ ที่มีความพินยั้งใหญ่

ทว่าเมื่อทีมคู่แข่งคือหนึ่งพริ้นพริว

เขาจะพำก้าแพงนี้ไปได้หรือไม่...

www.satapornbooks.com

ตัวปลอม ปลอมตัว II ละ IWRS...

ผู้กล้าแกร่งในทวีปที่ 1 รานิสเทีย ถูกแบ่งเป็นสี่ระดับ

ระดับที่หนึ่ง ยอดฝีมือ คือผู้ที่สามารถถล่มคู่ต่อสู้สิบคนได้ในทวีปตา

ระดับที่สอง สุดยอดฝีมือ คือผู้ที่สามารถเอาชนะคู่ต่อสู้หนึ่งร้อยคนได้ในชั่วน้ำเดือด

ระดับที่สาม ยอดยุทธ์ แม็คตรูนับพันก็มีอาจโค่นเขาได้

ระดับที่สี่ จ้าวยุทธ์ คือผู้ที่ฝึกฝนจนเข้าสู่ขอบเขตสูงล้ำสุดยอด แม็คคนับหมื่นยังมีอาจต้าน ผู้คนทั่วทั้งแผ่นดินล้วนยอมรับนับถือในฝีมือ

ในประวัติศาสตร์ของเกม RWO ผู้ที่ถูกจัดระดับอยู่ในขั้นที่สี่มีเพียงหกคน ได้แก่ หนึ่งเทพ หนึ่งปีศาจ หนึ่งยอดยุทธ์ หนึ่งไร้พ่าย หนึ่งพิสดาร และหนึ่งพรันพริง

ชายชราอายุราวๆ เกือบหนึ่งร้อยปีไม่ได้อยู่บนยอดเจดีย์เงินเจ็ดชั้นในเมืองเริ่มต้น แม้เขาจะดูสะดูดตา ทว่ากลับไม่มีใครมองเห็น เพราะเขาใช้เคล็ดมายาล่องหน มือขวาจดปลายพู่กันลงบนกระดาษสีขาวซึ่งลอยอยู่กลางอากาศ มือซ้ายถือจอกสุราหยกขาวจิบไปพลางเขียนบันทึกไปพลางอย่างเพลิดเพลิน

เขาผู้นี้มีนามว่า ไป่ว่านเซิน ฉายาปรมาจารย์ขาวดำ เพราะคิ้วของท่านข้างหนึ่งสีขาว อีกข้างสีดำ และนิยมสวมชุดคลุมยาวที่มีลายสีขาวและดำปนกัน เช่น ลายขวาง ลายตาหมากรุก ภาพทิวทัศน์ หรือไม้ก๊อกรบโบราณ แม้จะมีนิสัยแปลกพิกล ทว่าเขาก็ถูกจัดเป็นหนึ่งในยอดยุทธ์ที่ผู้คนนับถือ ทั้งด้านฝีมือและจริยธรรม อีกทั้งท่านยังเป็นเจ้าสำนักพู่กันจรดฟ้าซึ่งเป็นหนึ่งในห้าสิบเจ็ดสำนักใหญ่ที่มีสุดยอดวิชาอย่าง 'คมเขี้ยวแห่งราชันย์'

ชายชราผุดลุกขึ้นแล้วทะยานไปยังจุดปะทะทันควัน แม้จะยังง่วงไม่หาย ทว่าจิตใจก็คึกคักเหลือประมาณ ‘ดี! มียอดยุทธ์ปรากฏขึ้นมากมายเช่นนี้ ยุทธภพคงครึกครื้น มีสีสันชวนวันวานแล้ว ฮ่าๆ’

ก่อนหน้านั้นเล็กน้อย

เมธัสที่แปลงโฉมเป็นเทียนฟงสวมชุดจอมยุทธ์สีเทา คลุมทับด้วยเสื้อคลุมยาวสีดำ แสนโถรม เดินออกจากห้องฝึกโคจรลมปราณ เขาโบกมือขวาหักท่าย NPC หมุ่มผมสั้นสีดำสวมชุดจอมยุทธ์สีขาวขลิบเงินซึ่งยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์ “ผมเสร็จธุระแล้ว ขอตัวก่อนนะครับ”

“ไม่ทราบว่าคุณเทียนฟงฝึกได้ถึงขั้นไหนครับ” NPC หมุ่มถามด้วยสีหน้าสนใจ

เนื่องจากเมธัสชำระเงินด้วยการหยิบเงินออกจากนาฬิกา ไม่ได้ใช้นาฬิกาข้อมืออย่างที่เครื่องรับเงินโดยตรง NPC จึงไม่มีสิทธิ์รับรู้ชื่อของเขา รู้เพียงชื่อปลอมที่เขาบอกก่อนจะเข้าห้องทดสอบเท่านั้น

“ก็ไม่ได้เท่ไรหรอกครับ แค่นี้ที่สอง” เทียนฟงหัวเราะแห้งๆ

“ได้ที่สอง...” NPC หมุ่มทวนคำด้วยความงุนงงก่อนจะถาม “ที่สองนี้หมายถึงพลังขั้นดินเองหรือครับ”

เทียนฟงส่ายหน้าพาลางโบกมือซ้าย “เปล่าๆ ผมหมายถึงที่สองอีกแบบ”

NPC หมุ่มกำหมัดขวาทุบฝ่ามือซ้ายเบาๆ มีสีหน้าชื่นชม “โอ้ คุณเทียนฟงได้ถึงขั้นเทพเลยรี๊ งั้นก็เตรียมตัวโด่งดังได้เลยครับ”

เทียนฟงส่ายหน้าอีกครั้ง แล้วพูดด้วยความเสียใจ “เอ่อ ไม่ใช่ครับ ผมหมายถึงที่สองอีกแบบ”

NPC หมุ่มเริ่มมีสีหน้าครุ่นคิด “อืม คำว่าที่สองนี้ นอกจากไล่จากบนลงล่าง ก็มีไล่จากขึ้นบน แล้วก็...” อีกฝ่ายหันมาจ้องเทียนฟงด้วยความตกตะลึง ปากสั้นเล็กน้อย “ยะ...อย่าบอกนะว่า คะ...คุณสำเร็จขั้น...”

เทียนฟงคลี่ยิ้มบาง “แค่นี้คิดดิ้นะครับ ฮ่าๆ”

NPC หมุ่มทรุดนั่งลงบนเก้าอี้ เขามองดูเงาหลังของผู้เล่นหน้าใหม่ ที่เพิ่งจะมาถึงเมื่อเริ่มตันของทวีปรานิสเตียนวันแรกด้วยท่าที่ตะลึงลาน จากนั้นเขาก็ได้ยินเสียงตะโกนก้องด้วยความยินดีดังมาจากนอกอาคาร ตอกย้ำสิ่งที่ตนเดาเมื่อครู่

“เย้!! ผมเทียนฟงบรรลุพลังขั้นก่อเกิดจักรวาลเป็นคนที่สองของยุทธภพแล้ว” เทียนฟงยืนชูสองแขนที่หน้าอาคารอย่างลิงโลด

ผู้เล่นที่เดินไปเดินมาต่างหันมามองเขาด้วยความตกใจ บางคนแทบจะทำของที่ถืออยู่หล่น คนที่กำลังดื่มน้ำต้องผลอพงพพรตกลงบนโต๊ะหรือไม่กี่พนัใส่เพื่อน คนที่กำลังฝึกโคจรลมปราณต้องขาดไฟเข้าแทรก กระอักโลหิตเปลือยยาเพิ่มพลังไปตามๆ กัน แม้แต่คนที่แอบซ่อนตัวเพื่อซุ่มรอเม็ธส์ยังผลอเผยตัวมอมมาที่เทียนฟง

เม็ธส์มองคนรอบด้านที่ยวหนึ่พร้อมกับยิ้มด้วยความยินดี นี่คื่อบริบัตการขั้นแรกของเขา ไม่ว่าเขาจะเปล่งโหม่เช่นไร แต่ถ้กัเกิดต้องต่อสู้หรือประลองฝีมือกับผู้เล่นในที่แจ้งทุกคนก็จ้ะรู้ว่าเขาสำเร็จพลังขั้นก่อก่เกิดจักรวาล ดังนั้นหากหาวิธีตั้งรับไม่ได้ เขาก็ต้องรุกแบบพิสดาร ด้วยการแอบอ้่างว่ตนฝึกพลังขั้นก่อก่เกิดจักรวาลสำเร็จ แล้วประกาศให้โลกรู้แบบคนช้ือ่ ยังดีกว่าโดนจับได้ทีหลังอย่างคนง่

เทียนฟงมองไปรอบด้าน เขารู้สึกได้ถึงพลังปราณของผู้เล่นหลายคนทีเริ่มพลุ่งพล่านท่าทางคล้ายอยากจ้ะเข้ามาทดสอบพลังของเขา ทว่าก็ยังมีที่ที่ตะขิดตะขวงใจ ‘เป็นอย่่างที่คิดจ้ริงๆ หลังจากนี้คงช้ืนอย่อยู่กับเวลา...มาแล้ว’

มีพลังอันรุนแรงสายหนึ่ปรากฏช้ึ้นบนฟ้า “เฮอะ อย่ามาเล่นปาทีเลยเจ้าเม็ธส์ บังอาจเปล่งโหม่แล้วมาบอกว่ตนสำเร็จเป็นคนที่สองง้ั้นระอะ พวกข้าต่างหากที่เป็นผู้สำเร็จพลังก่อก่เกิดจักรวาลกลุ่มแรก ตายเฮะ”

ทางเสีียงยังไม่งั้นล้ัน บุษษหนุ่มผมสีม่วงอ่อน นัยน์ตาสีดำ หน้าตาเกลี้ยเกลา ผิวกายขาวช้ิด สวมชุดจอมยุทธ์สีดำสนิท ทับด้วยเสื้อคลุมยาวสีด้กัปกัภัยของลายหัวกะโหลกสูงประมาณหนึ่ร้อยแปดสิบสองเซนติเมตร ก็พุ่งลงมาพร้อมกับพลังมหาศาล อัศจรรย์ของเทียนฟงจนทรุดลงไปคุกเข่ากับพื้น

เม็ธส์มีปราณจ้ะไรช้ั้งเจดสี แต่พลังที่แผ่พุ่งออกมารอบกายนั้นบ่งบอกถึงลมปราณขั้นก่อก่เกิดจักรวาลได้เป็นอย่่างดี

เทียนฟงเงยหน้า เกร็งพลังลมปราณแล้วยกสองมือช้ืนด้านรับ ทว่ากลับโดนมือคูหนึ่สกัดจุดบนร่าง จนรู้สึกเจ็บปวดแสนสาหัส

บุษษหนุ่มผมสีม่วงใช้มือซ้ายบีบคอของเทียนฟง พลังหัวเราะอย่่างสะใจ “ฮ่าๆ มีระดับเพียง 200 ยังริ่อ่านเปล่งโหม่ต่อหน้าฝูงชน คิดว่พวกเขาจะง่งเงินโดนแห่หลอกได้ง้ั้นหรือ” อีกฝ่ายโยนร่างอันไร้เรียวแรงของเม็ธส์ช้ึ้นบนฟ้า แล้วพูดอย่่างสนุกสนาน “ไหนขอคูช้ิวาแกใช้วิชาอะไรถึงปลอมตัวได้แนบเนียนแบบนี้ หกฝ่ามือค้งค้งนั”

สองมือขาวช้ิดดุจกระดุกฟาดช้ึ้นกลางอากาศถึงหกครั้ง ทุกครั้งจ้ะปรากฏพลังสีด้าเป็นหมอกรูปฝ่ามือขนาดเท่าร่างคนพุ่งเข้าใส่เทียนฟงที่ลอยอยู่กกลางอากาศ

แควก!! เพียงพริบตาเดียวเสื้อผ้าราคาถูกของเทียนฟงก็ขาดกระจุย ร่างกายกะพริบ แสงสีแดงถั่ว ตามตัวมีร่องรอยเขียวช้ำเต็มไปหมด ซึ่งเกิดจากการสั้กดจุดอย่างหี้ยมโหด เมื่อครู่

เมื่อฝ่ามือที่หกผ่านไป เมซัสก็เหลือเศษผ้าติดตัวเพียงไม่กี่ชิ้น เผยให้เห็นร่างกายกำยำ ที่ถูกฝึกมาอย่างดี บนแผ่นหลังมีรอยสักคำว่า โคตรเฮง ส่วนใบหน้ายังคงรูปลักษณะเดิมเอาไว้

“อืม หน้ากากแปลงโฉมแบบพิเศษหนานอย่างที่คุณคิดจริงๆ แต่ก็นะ... มันไม่ขาดง่ายๆ เพราะพลังแก่น้อยอยู่แล้ว ฮ่าๆ” เทียนฟงที่ลอยอยู่กลางอากาศตะโกนก้อง “เฮ้! อย่าเข้าใจผิดสิครับท่านพี่ที่เคารพ ผมมีระดับแค่ 54 เท่านั้นเองนะครับ อย่าอัดแรงหนักเดี่ยวผม...อีก!”

ทันใดนั้นร่างของบุรุษหนุ่มผมสีม่วงก็มาปรากฏอยู่เบื้องหน้าเทียนฟง มือซ้ายกุมคอของเขา ส่วนมือขวาถูบลำแล้วหยิกใบหน้าเขาอย่างรุนแรงพลังพื้มพ้ออย่างหัวเสีย “เฮ้ย แกติดการอะไรใส่หน้ากากปลอมพะ มันถึงไม่ยอมขาด หรือว่าแกมีวิชาเคลื่อนย้ายผิวแปลงร่างแบบเจ้าหนั้น”

“จ้าก! มันจับนะท่านพี่ อย่าดึงแรงหนักสิ เดี่ยวแก้มผมก็หลุดออกมาหรอก โอ๊ย!!” เทียนฟงโดนดึงจนแก้มแดงป็นจ้ำ เขารีบพูดต่อ “ผมไม่มีวิชาแปลงโฉมหรอกครับ ผมเป็นแค่คนเดินดินกินข้าวแกงแต่ดวงโคตรเฮงเท่านั้น”

“เงียบนะพี่เจ้าเมซัส อย่าคิดจะเล่นลั่น เดี่ยวพ่อก็ควักลูกตาซะหรือ” บุรุษผมสีม่วงยกนิ้วขึ้นมาเตรียมตีเมใส่หน้าตาของเทียนฟง

“เดี๋ยวก่อนครับ จะให้ผมเงียบได้อย่างไร ในเมื่อผมชื่อเทียนฟง ไม่ใช่เมซัส” เทียนฟงหลับตาบ๊ี้ เขากลืนน้ำลายอีกทีหนึ่งแล้วพูดเสียงอ่อน “แต่ถ้าพี่มีเบาะแสะอะไรก็บอกผมบ้างสิ ผมเองก็อยากทราบเหมือนกัน”

บุรุษผมสีม่วงใช้มือขวาทั้งฉีกทั้งจับใบหน้าของเทียนฟง “แกเป็นตัวปลอมนี้หว่า ทำซ้ำเสียเวลาจริงๆ”

เทียนฟงพูดเสียงอ่อน “เอ่อ ผมเป็นเทียนฟงตัวจริงแต่แรกแล้ว แกไม่ได้ปลอมเป็นเมซัส ดังนั้นผมก็ต้องไม่ใช่ตัวปลอมสิครับลูกพี่...” เขาทำท่าเหมือนจะใจพร้อมอุทานเบาๆ “เอ๊ะ! หรือว่าลูกพี่ที่มีพลังชั้นก่อก่อดจักรวาลจะเป็นเมซัสปลอมตัวมา...อีก!”

บุรุษผมสีม่วงบีบคอเทียนฟงหนักกว่าเดิม พลังแก่นเสียงอย่างเย็นชา “ไอ้เด็กหน้าใหม่ คนอย่างดาร์คไซด์ผู้นี้ ไม่ใช่ชีวิตซ้ำเช่นการแปลงโฉมให้เสียเกียรติหรอก” อีกฝ่ายพูดเสียงดังกังวาน “แล้วจงจำไว้ด้วยว่า ทั้งเจ้จ้งอย่างแก และเจ้าบ๊าย่างเมซัส ต่างก็สำเร็จ

พลังขั้นก่อเกิดจักรวาลหลังพวกข้า ‘สิบสามเทพท่องจักรวาล’ เฝย!”

พอผู้คนเบื้องล่างได้ยินชื่อกลุ่มของดาร์คไซด์ ทุกคนต่างมีสีหน้าหงงแล้วหันไปซุบซิบกันในหัวข้อ ใครเคยได้ยินชื่อสิบสามเทพท่องจักรวาลบ้าง ซึ่งทั้งหมดก็ได้แต่ส่ายหน้าเป็นคำตอบ

“ท่าทางกิลด์ลูกพี่จะมีชื่อเสียงโด่งดังแบบลึกลับไปในนิคนะ” เทียนฟงยิ้มช้า “ขนาดผมยังไม่เคยได้ยินมาก่อน...แอ็ก!”

บุรุษผมสีม่วงบึบคอกของเทียนฟงปลางตวาดลั่น “ปากแบบนี้ลงไปภูธรณีไป” ดาร์คไซด์เหวี่ยงร่างของเทียนฟงลงพื้นสุดแรง “ย้ายก!”

ชายหนุ่มคิดอย่างสบายใจ ‘อืม แบบนี้คงต้องแกลังเจ็บต่อไป จะได้เนียนๆ’

ท่าก่อนที่ศีรษะเทียนฟงจะโหม่งพสุธา กลับมีเงาร่างสายหนึ่งพุ่งมารับร่างของเขาไว้ เบรียะ!! โครม!! แรงเหวี่ยงทำเอาพื้นศิลาใต้เท้าของผู้มาช่วยแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยจนฝุ่นลอยตลบไปทั่วบริเวณ

ภายในกลุ่มฝุ่น มีเสียงขุ่นมุ่มของบุรุษตั้งขึ้น “ไม่เป็นอะไรใช่ไหมครับคุณ...นายทำเกินไปแล้วนะดาร์ค ฮีบ”

พี่ว!! เกิดสายลมกระโชกม้วนฝุ่นลอยละลิวขึ้นใส่ดาร์คไซด์ บุรุษผู้มีสายตาดำเย็นซาพ่นลมออกจากปากเบาๆ ก็สามารถสลายพายุฝุ่นไปจนหมดสิ้น

“ฮี ก็มันเล่นตะโกนชะงัดลั่น” ดาร์คไซด์กอดอกใช้สายตาดำเย็นมองคนเบื้องล่าง “ข้าเลยสันแท้กกระตุกต้องมายามันเล่นโงาเธอร์”

พอผู้คนรอบข้างเห็นบุรุษหนุ่มที่ชื่ออาเธอร์ เสียงฮือฮาก็ดังขึ้นอีกครั้ง เพราะตัวทั้งร่างของผู้มาใหม่มีรัศมีใสกระจ่างเปล่งออกมา

เทียนฟงต้องกลืนน้ำลายอีกอีกใหญ่ แล้วพูดอย่างสุภาพ “ขอบคุณมากครับท่านผู้กล้าสุดหล่อ แต่ผมขอลงไปยังเ็นเองได้ไหมครับ แบบว่าสภาพนี้นั้นน่าอายน่าอาย”

ชายหนุ่มรอบข้างที่ได้ยินล้วนผงกศีรษะเห็นด้วย ส่วนบรรดาสาวแท้และสาวเทียมต่างอดบ่นเสียดายไม่ได้ เพราะบุรุษหนุ่มผู้ที่ถูกเรียกว่าอาเธอร์นั้นหล่อเหลาไรที่ติ เขามีผมสีน้ำตาลเงางาม ดวงตาสีดำตูดอู่น รอยยิ้มเยียมไม่ตรี สวมชุดจอมยุทธ์สีน้ำตาล ติดเกราะไหล่ สนับแขน และรองเท้าบูตโลหะสีเงิน สูงประมาณหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร

อาเธอร์ยิ้มอย่างเสียใจ “ผมชื่ออาเธอร์ที่แก้สลิปแก้ ต้องขอโทษด้วยที่เพื่อนของผมทำตัวไม่สุภาพกับคุณ แต่ว่าพวกเราทั้งสิบสามคนกำลังตามหาชายที่ชื่อ...”

ตูม!! เบรียะ!! ที่ห่างไปบังเกิดเสียงระเบิดของการต่อสู้ดังสนั่นหวั่นไหว

ดาร์คไซด์หันไปมองต้นเสียง เขาแสร้งยิ้มพลางหัวเราะก๊อง “ฮาๆ ยอดไปเลย พวกคามิกาเงะเจอตัวเมธัสแล้ว...” บรูซผมสีม่วงใช้สายตาเหยียดหยามสยบผู้เล่นที่ทำท่าจะวิ่งไปยังจุดเกิดเหตุ แล้ววาดด้วยน้ำเสียงเย็นชา “เจ้าพวกสวะอย่าคิดเข้าไปจู่โจมงานของพวกข้าเด็ดขาด ไม่งั้นหากโดนลูกหลงถึงตายก็อย่ามาโทษกันนะโว้ย ฮ่าๆ”

จากนั้นร่างของดาร์คไซด์ก็อันตรธานไปประดุจภูตผี ทั้งที่เสียงหัวเราะเยาะเย้ยยังคงก้องกังวาน

อาเธอร์ที่กำลับแก้ววางร่างเทียนฟ่งลงกับพื้น มือขวาสะบัดขึ้นลงแผ่ฟุ้งพลังใส่กระจำงหลายสิบสายสีม่วงของบรูซผมแดง มันช่วยคลายจุดและรักษารอยเขียวช้ำให้หายในพริบตา จากนั้นเขาก็หยิบผ้าคลุมสีขาวจากกระเป๋าคาดเอวมาคลุมให้เทียนฟ่ง

“ผมคงช่วยคุณได้แค่นี้ เอาไว้เสร็จธุระกับเมธัสแล้ว ผมจะกลับมาขอโทษอย่างเป็นทางการนะครับ” อาเธอร์ที่กำลับแก้วโค้งกายให้เล็กน้อย แล้วกลายเป็นเงาสายหนึ่งหายไปในอากาศ

เหล่าผู้เล่นรอบด้านต่างก่นน้ำลายคนละหลายอีก เพราะการเคลื่อนไหวอย่างไร้ร่องรอยระดับนี้ มันอยู่ในระดับที่ห่างชั้นจนเกินไป บรรดาผู้ที่มีพลังขั้นฟ้าและชั้นธรรมชาติจึงไม่กล้าตามไปชมศึกระดับยอดยุทธ์ หรือคิดตักตวงผลประโยชน์อีก

เทียนฟ่งลุกขึ้นยืนพลางใช้ผ้าคลุมร่างกายให้มิดชิด เพื่อหลบสายตาของสาวน้อยสาวใหญ่ และสาวเทียม ที่กำลังพินิจเรือนร่างของเขาด้วยสายตาร้อนแรงจนเขาแทบจะละลาย

“เฮ้อ นึกว่าสำเร็จพลังระดับก่อเกิดจักรวาลจะเป็นเรื่องดี” ชายหนุ่มทำเป็นคอคตก แล้วพูดต่ออย่างเคร่งครัด “ที่ไหนได้กลับทำเอาเราอ่วมอรัย จนเกือบจะมอดกระรอก...” เขาเงยหน้าพร้อมกับคลี่ยิ้มอย่างร่าเริง “จริงด้วย อย่างนี้ต้องไปสักกระรอกไว้ที่หลังสักตัว จะได้ให้รอยสักมันรับเคราะห์แทน ฮ่าๆ”

ชายหนุ่มผมแดงมองไปยังท้องฟ้าซึ่งบัดนี้มีคนจำนวนหนึ่งกำลังต่อสู้กันอย่างดุเดือด มีแสงหลากสีสั่นแตงแต่มไปทั่วท้องฟ้า ‘อืม ต้องไปดูสักหน่อยว่าใครหนอที่มาช่วยทำให้เรื่องแบบนี้เย็นยิ่งกว่าเดิม...’

เทียนฟ่งกระโดดขึ้นบนหลังคาตึก แล้วมุ่งไปยังที่เกิดเหตุ เจกเช่นเดียวกับชายชรา ล่องหนที่กำลังจذبปลายพู่กันลงบนกระดาดที่เต็มไปด้วยตัวอักษร สีหน้าเขาดูร่าเริงสุคระรับ แวดตาเหมือนมีไฟลุกโชติช่วง

‘ไม่อยากจะเชื่อเลย คราวนี้มียอดยุทธ์ที่เร้นกายปรากฏตัวพร้อมกันถึงสิบสามคน’
 ‘ไปว่านเงินสายศิระด้วยความสุข’ แถมยังมีหน้าใหม่อีกสองคน รวมแล้วอาจจะมิผู้สำเร็จ

หลังขึ้นก่อเกิดจากรวบรวมถึงสืบหาค้นแล้งนี้รี ชายชราเร่งตามหลังเทียนฟ่งไปติดๆ ด้วยจิตใจ กระชุ่มกระชวย ‘แบบนี้รานิสเทียบต้องปั่นป่วนจนเข้าสู่กลียุคเป็นแน่แท้ แล้วข้าก็จะมึเรื่องให้ บันนี่ก็มากซึ้นกว่าเดิม ฮ่าๆ’

ก่อนหน้าี่ประมาณสืบนาที่

ณ อาคารต้อนรับจอมยุทธ์หน้าใหม่

บุรุษคนหนึ่งสวมชุดจอมยุทธ์สีดำ สูงประมาณหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร สวม หมวกฟางปีกกว้างปิดบังใบหน้าช่วงบนไปกว่าครึ่ง เผยให้เห็นเพียงจมูกโด่งซึ่งมีไผ่เม็ดใหญ่ ติดอยู่เม็ดหนึ่ง เขาไว้หนวดเคราสีดำเงางามยาวจดหน้าอกคล้ายคนอายุสี่สิบ ทว่าดูจาก ผิวแก้มและร่างกายน่าจะเป็นคนอายุประมาณยี่สิบเศษเท่านั้น

ผู้เล่าลึกลับคนนั้นเดินลงจากแท่นขนส่ง แล้วก้าวตาม NPC ต้อนรับชายไปที่เคาน์เตอร์ เพื่อฟังคำบรรยายเกี่ยวกับทวีปรานิสเทีย เหตุการณ์ผ่านไปคล้ายไม่มีสิ่งใดผิดปกติ จนกระทั่ง ตอนที่ NPC หนุ่มขอให้เขายืนยันตัวตน เพื่อรับสิ่งของสนับสนุนจอมยุทธ์หน้าใหม่ ชายลึกลับ กลับชะงักไปชั่วครู่ และเมื่อเขาทาบนาฬิกาอยู่ที่เครื่องพิสูจน์สถานะ NPC หนุ่มก็มีสีหน้า ตกตะลึงพลางพึมพำเบาๆ

“คะ...คุณ...” NPC กลืนน้ำลายลงคอ “เฮ้อ สงสัยผมจะพูดพาล่มากไปจนคอแห้ง เลยกพูดตะกุกตะกักไปหน่อย ขอโทษนะครับคุณลุง”

คุณลุงโหมกมือขวาพลางตอบด้วยเสียงแหบแห้ง “ไม่เป็นไรหรอก เกรงกับงานมากไป ก็แบบนี้แหละ” จากนั้นคุณลุงก็ล้วงสองมือเข้าไปในย่ามราคาถูกที่พาดอยู่บนบ่าซ้าย มือขวา หยิบกระตักน้ำสีขาว ส่วนมือซ้ายหยิบถ้วยชาสีขาวสองใบออกมา “ดื่มน้ำชาหน่อยไหม ลุงมี น้ำชาร้อนๆ ตีตั่วมาด้วย”

NPC ยิ้มกริ่ม แล้วรับน้ำชาจากคุณลุงมาดื่มด้วยความยินดี จากนั้นก็ส่งสิ่งของ ชุดใหญ่ให้อีกฝ่าย พร้อมกับโค้งกายอย่างสุภาพตามประสาเจ้าพนักงานผู้เปี่ยมด้วยไมตรีจิต ทว่าทันใดนั้นก็เบื้องนอกกลับมีเสียงสนทนาของเทียนฟ่งกับคาร์คิไซต์ดังขึ้น ทำเอา NPC หนุ่มมีสีหน้าจงนเป็นอย่ง

คุณลุงเก็บของใส่กระเป๋าย่าม เขาค่อยยิ้มบางแล้วเดินออกจากอาคารต้อนรับจอมยุทธ์ หน้าใหม่ แต่เดินออกไปจากหน้าอาคารได้ไม่ถึงยี่สิบก้าว ลำแสงลมปราณหลากสีลั่นนับพัน สาย รวมถึงลูกธนูและอาวุธลับนานาชนิดนับพันชิ้น ก็พุ่งเข้าใส่ร่างของคุณลุงอย่างโหดเหี้ยม อ้ามหิต

ตูม!! เบรียง!! เพล้ง!! แกร็ง!! มีเสียงพลังลมปราณและอาวุธกระทบกันอย่างหนักหน่วง ดังสะท้านไปทั่วถนนวนใหญ่

เกิดฝุ่นควันลอยฟุ้งตกลงจนบดบังสภาพของเป้าหมาย ทว่าเหล่าผู้เล่นชั้นสูงที่จับพลังชুমหนึ่งได้ ต่างก็มั่นใจว่าพวกตนเจอชุมทรัพย์เข้าแล้ว ทั้งหมดจึงร้องตะโกนพร้อมกับรีบพุ่งเข้าหา

“กองที่หนึ่งถึงทำเข้าประชิด ที่เหลือตั้งค่ายกลไม่ให้มันหลบหนีไปได้ ย้าก!!!”

“ฮ่าๆ เงินล้านแตกแล้วว้ย มือใครยาวสาวได้ก็สาวเอานะเพ้ย”

คนนักร้อยที่พุ่งเข้าสู่ใจกลางกลุ่มควัน ต้องปะทะกับปราณอาวุธไร้สภาพนับพันสายจนได้รับบาดเจ็บกันถ้วนหน้า ทว่าคนที่อยู่แนวหลังก็รีบเข้ามาหนุนเสริม ทั้งหมดตะเบ็งเสียงดังลั่น “ฮา! ไอ้เมธัสให้ได้!!”

พริบตาอันมีเสียงคำรามอันน่าเกรงขามดังมาจากบนฟ้า “นั่นคือเป้าหมายของพวกเรา เจ้าพวกชั้นต่ำจงหลีกไป โสภก!!”

ยิ่งเสียงคำรามดังสนั่น พลังทำลายที่ตามติดมาจึงยิ่งรุนแรง พวกผู้เล่นที่ไม่ทันตั้งตัวต่างโดนพลังปราณที่อยู่ในเสียงคำรามอัดเข้าใส่กันถ้วนหน้า

ผู้ที่มีพลังขั้นฟ้าถึงกับเลือดกำเดาออกจากจมูก สองรูหูโลมไปด้วยเลือด แม้ไม่รุนแรงถึงขั้นเสียชีวิต แต่ก็ต้องสิ้นสติไปตามกัน ส่วนผู้มีพลังชั้นธรรมชาติเพียงมีนงจนโคจรพลังมิได้ชั่วคราว วิชิตัวเบาติดขัด ร่างของผู้เล่นนับพันจึงร่วงลงไปกองบ้างนั่งบ้างนอนตามพื้นถนนวนและหลังคาตึก

เหลือแค่ผู้เล่นที่มีพลังขั้นเทพเพียงสามคน ที่ยังสามารถโจมตีใส่เป้าหมายได้อย่างแม่นยำ ทว่าพลังทำลายกลับถูกลดทอนไปกว่าครึ่ง เลยโดนลมปราณคุ้มกายของเป้าหมายสะท้อนพลังกลับจนพាក់กระอักโลหิต อาวุธโดนกระแทกจนหลุดมือ แต่อาวุธเหล่านั้นกลับพุ่งเข้าไปในมือของคนสองคนที่พุ่งลงมาจากฟากฟ้า แล้วจ้วงแทงปลิดชีพคนทั้งสามในพริบตา แม้แต่ผู้ตายก็ยังไม่ทราบตัวตนเองพบเจอใคร

“เมธัสเจ้าต้องมากับพวกข้า”

ฟิว!! เคว้ง!! ฝัวะ!! ตูม!! เกิดการปะทะขึ้นอย่างนับพัน เงานางสามสายพลันลอยขึ้นสู่อากาศ ผ่านม่านควันที่แตกกระจายด้วยพลังปราณที่ระเบิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ครั้นร่างทั้งสามมาหยุดนิ่งอยู่กลางอากาศ จึงได้เห็นว่าหมวกฟางที่คุณลุงสวมมีรอยขาดแหว่ง ใบหน้าใต้หมวกฟางเต็มไปด้วยเหงื่อ เคาเรสิดายาวถูกตัดจนสั้นกุด ที่ลำคอมีรอยแผลกระปี่ คุณลุงใช้สองมือประกบปลายกระปี่ซึ่งพยายามจะแหงทะลุหรวงอกไว้ ส่วนผู้ที่กุม

กระบี่ไม่มีที่ท่าเห็นน้อยหอบแต่อย่างใด

ชายหนุ่มผมยาวประป่า ตาซ้ายสีดำ ส่วนตาขวาใสที่ปิดตาสีดำสลักลวดลายสีทอง ฝั่งอัญมณีหลากหลายสีอันลึบเมื่อดจนสะท้อนแสงวิบวับดูละลานตา เขาสวมสูทเข้ารูปสีม่วงเข้ม ขลิบทอง ปกเสื้อเบาะกว้าง เผยให้เห็นเสื้อเชิ้ตสีขาวและเนกไทผ้าสีม่วงอ่อน กางเกงขายาวสีม่วงเข้ม รองเท้าบูตหนังสีดำ สูงหนึ่งร้อยแปดสิบสองเซนติเมตร มือขวากระชับกระบี่แทงใส่คุณลุง ส่วนมือซ้ายถือดาบยาวพาดเอาไว้ที่ไหล่ซ้าย สีหน้าที่ดูเย็นชาชวนให้ผู้พบเห็นต้องสยิวกาย

ส่วนบุรุษหนุ่มอีกคนลอยตัวอยู่ด้านหลังของคุณลุง ชายคนนี้มีผมสีดำแกกซ้ายยาวระดับคอ ใสแว่นกันแดดครอบสีดำอย่างหลวมๆ เผยให้เห็นดวงตาขี้เล่น สวมสูทสีดำ เสื้อเชิ้ตสีขาว เนกไทสีเลือดนก กางเกงสีดำและรองเท้าหนังสีดำ สูงหนึ่งร้อยแปดสิบสามเซนติเมตร สองมือสับไพ่สีเงินลำรับหนึ่ง มุมปากมีรอยยิ้ม เขาพิมพ์เบาๆ “เมจัสใช้ไหม”

คุณลุงพูดด้วยเสียงแหบพร่า “พวกเจ้าเป็นใคร ข้าไม่ได้ชื่อเมจัส เจ้าจับตัว...”

ห๊ะ!! แฉก!! ไพ่สีเงินใบหนึ่งบินมาวนรอบร่างคุณลุง เสื้อผ้าที่เต็มไปด้วยคราบโลหิตและฝุ่นดินขาดกระจุยกระจาย เผยให้เห็นชุดจอมยุทธ์สีขาวสะอาดสะอ้าน ไม่มีแม้แต่ริ้วรอยจากไฟบินชืดช่วน

“แปลงโฉมได้แบบเนียนดี แต่เล่นไพ่ชุดจอมยุทธ์แบบเดียวกับในประกาศจับแบบนี้” เจ้าของไพ่ใช้สองนิ้วคืบไพ่ที่บินวนกลับมาพาลงพูดต่ออย่างเบือหน่าย “สงสัยที่เขาถือกันว่าแกมันขี้ขาดตาขาว ซอประวังตัว และทำงานเพียงลำพัง คงจะไม่ผิดสินะ” บุรุษสวมแว่นดำชะโงกศีรษะไปบอกเพื่อนร่วมวง “เอนดิก้า แกใช้เหล้าสายมายา ลบคราบปลอมแปลงที่สิเราะจะได้ให้เจ้าพวกนี้เป็นพยานว่าเรามาเมจัสตัวจริง”

ทันใดนั้นบุรุษสวมที่ปิดตาขวาก็โยนดาบกลับหลังขึ้นไปบนอากาศ มันกลับปะทะกับบางสิ่งจนเกิดเสียงดังกริ่ง จากนั้นร่างของจอมยุทธ์หนุ่มที่สวมมือถือมีดสั้นคู่แปลงแสงสีทองก็กระเด็นไปไกลเกือบห้าเมตร พร้อมกับกระอักโลหิตออกมาคำโต

“รู้สึกว่ามีพวกกระจอกนี่มันไม่อยากเป็นแค่พยานแล้วนะ...” เอนดิก้าเลื่อนมือซ้ายรับดาบที่ลอยกลับมาพร้อมถาม “เอาไงดีพี่พนัน”

พี่พนันมองผู้คนสิบห้าคนที่เพิ่งจะมาถึง แต่ละคนถ้ามิใช่ชั้นเทพก็อยู่ในระดับในชั้นธรรมชาติ เขาใช้สายตาที่คมกล้าประจูดเหยี่ยวจับจ้องเหยื่อ พาลงพูดด้วยเสียงตื่นเต้น “พวกเราเพิ่งจะออกจากการเก็บตัวแท้ๆ นี่ก็มาถึงเลยที่ต้องแสดงฝีมือกันเต็มที่เสียแล้ว”

เอนดิก้าเก็บดาบใส่ฝักที่เอวขวา แล้วล้วงเหล้าออกจากกระเป๋าคาดเอว เขามองเหล่า

จักรวาลที่ร้ายสี่หญิงงามที่มาช่วยเป็นขบวนสุดท้าย พอสบโอกาสก็ใช้ลูมิแอร์ที่เคลื่อนไหว
เชิงซำที่สุดในสี่สาวเป็นโลว์พลังโจมตีของพวกนินนิ ZX จากนั้นรุ่งๆ ก็เกิดหมอกดำ
ปกคลุมไปทั่วท้องถนน แต่ด้วยพลังขั้นสูงของยอดยุทธ์หลายสิบคน หมอกสีดำจึงหายไป
ในช่วงพริบตา ทว่าเมฆกลับหายตัวไป แล้วจากนั้น...”

ไปว่านเซินพุดไป มือขวาก็ตวัดพู่กันลงบนกระดานไป สองตาเขาจับจ้องการต่อสู้ของ
พวกสิบสามเทพท่องจักรวาลที่บัดนี้กำลังเปิดศึกกับกลุ่มผู้ไล่ล่าเมฆอย่างดูเด็ด

สิบสามเทพท่องจักรวาลมีทักษะต่อสู้อันร้ายกาจ โดยเฉพาะอาเธอร์ที่เก้าสิบเก้าซึ่งใช้
กระบี่คู่ยาวสั้น และมีนินจาบุรุษร่างกำยำ ผลิตน้ำเงิน ดวงตาสีดำ สูงประมาณหนึ่งร้อย-
แปดสิบสามเซนติเมตร สวมเสื้อเชิ้ตแขนยาวพับแขน ผูกเนกไทสีน้ำเงินเข้มสลับแดงโดยยึด
ปลายไว้ในกระเปาะเสื้อที่อกซ้าย กางเกงขายาวสีน้ำเงิน รองเท้าหนังสีดำ สองมือถือพลั่วสีเงิน

ทั้งสองสามารถต้านทานสุดยอดฝีมือนับร้อยได้เพียงลำพัง แถมยังไม่สังหารอีกฝ่าย
แค่ทำให้สลบไปเท่านั้น ส่วนคนอื่น ๆ ก็สามารถถูกรับได้อย่างสอดคล้อง คล้ายผ่านสมรภูมิ
ร่วมกันมานานนับพันปี แต่การที่ฝ่ายหลังฆ่าคนตายกันเป็นว่าเล่น แสดงให้เห็นถึงนิสัยใจคอ
ที่แตกต่างกันของคนในกลุ่ม

“หึๆ เจ้าพวกหน้าใหม่หน้าสนใจนัก รอให้พวกยอดยุทธ์ จ้าวสำนัก และศิษย์เอก
ที่ประชุมกันอยู่ในห้องพิเศษออกมาก่อนเถอะ ข้าจะได้บันทึกการต่อสู้ที่ละเอียดมากกว่า
เมื่อครั้งเป็นแน่”

ไปว่านเซินมัวแต่จذبบันทึก จนลืมเลือนไปว่าตนเองก็ถูกจัดอยู่ในกลุ่มยอดยุทธ์
เช่นกัน

“หยุดก่อนที่ห้องที่ตลาดล้าลึกทั้งหลาย โปรดขึงมือ ขึงเท้า เก็บอาวุธไว้ไมตรีก่อน
ตอนนี้ปลาใหญ่อย่างเมฆกำลังจะหนีไปในทะเลกว้างแล้ว พวกเรารับกลับเป็นชาวประมง
ขึ้นเรือไปจับปลาทันเถอะ” มีเสียงตะโกนดังขึ้นจนกลบเสียงปะทะได้ชั่วคราว

เมื่อทุกคนมองไปยังต้นเสียงก็เห็นชายหนุ่มผมแดงสวมผ้าคลุมปิดรางยืนเด่นอยู่กลาง
สมรภูมิ

จากนั้นผู้เหล่านั้นก็ตะโกนขึ้นบ้าง “ใช่ๆ หยุดก่อนไว้จะสู้กันเองทำไมพะ เหยื่อ
หนีไปแล้ว”

“เวรเอ๊ย! เราลืมนานหลักเพราะไอ้พวกสิบสามบ้านี้แท้ๆ”

“เฮ้ย นั่นปากหรือกันพะ เอามาให้ข้าลองหอกหน่อยไหม”

ขณะที่ดาร์ลด์กำลังสร้างลมปราณรูปหอกขนาดยักษ์เตรียมยกปากผู้พูด เทียนหง

ก็รีบเอ่ยแทรก

“ไอ้ ลูกพี่ดาร์คไซด์ใจจริงๆ ก่อน ที่ต้องการล่าแม็คสไม่ใช่เหรอ” หนุ่มผมแดงชูมือซ้ายชี้ไปยังทิศตะวันตกเฉียงใต้ “เมื่อที่ผมเห็นมันแผ่นดินสีขาวยาวไปทางโน้น พวกพี่ไม่รีบไปเดี๋ยวก็น่าตามมันไม่ทันหรอก”

ดาร์คไซด์หัวเสียดึงพลาซัวงหอกสีดำยาวใส่เทียนฟง ซึ่งอีกฝ่ายก็หลบได้อย่างฉิวเฉียด มีเพียงพื้นที่ถูกระเบิดเป็นหลุมกว้างกว่าสิบห้าเมตร ลึกเกือบห้าเมตร ทำเอากลุ่มผู้ล่าต้องลอบกลืนน้ำลายด้วยความผวา

ชายหนุ่มอารมณ์ร้อนหันไปตวาดใส่อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้า “เป็นเพราะแก่นั่นแหละ บอกให้พวกเราใช้พลังแค่ครั้งเดียว จะได้ไม่เชือดพวกลิงกังฝูงนี้ ดูซิ พวกมันเลยทำให้เราเสียแผนหมด แถมยังเผยตัวกันซะประเจิดประเจ้อ อดเป็นยอดยุทธ์เร้นกายในตำนานแบบเท่าๆ เลย”

อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้ามีสีหน้าเคร่งเครียด จากชายหนุ่มที่ดูสุภาพ นัยน์ตาลับฉวยแววเย็นชา เห็นแล้วน่าจะพริ้งกลัวยิ่งกว่าดาร์คไซด์อีก จากนั้นทั้งสองก็จ้องตากันคล้ายจะเปิดศึกได้ทุกเมื่อ

เซพชายหนุ่มผู้มีผมสั้นสีน้ำตาล ดวงตาสีดำทอแววร้าย สวมเสื้อแขนสั้นลายต้นมะพร้าว กางเกงขายาวสามส่วนสีฟ้าอ่อน รองเท้าแตะแบบคิปลีเขียว สูงหนึ่งร้อยแปดสิบเอ็ดเซนติเมตร และมีรอยยิ้มอารมณ์ดีประดับเป็นนิ้ง เขายกมือขวาขึ้นตีดนิ้วจนเกิดเสียงดังเรียกความสนใจของพวกเขาฟ้อง

“ดาร์คนายโมโหหัวไม่มัย” เซพยกไหล่อย่างขี้เล่น “นั่นพวกเราไปหาอะไรกินที่เหลาสู่ราถกวิถิจอมยุทธ์เถอะ เดียววันนั้นผมเลี้ยงเอง”

พวกเขาๆ ในกลุ่มต่างขานรับอย่างพร้อมเพรียง สาวคนหนึ่งซึ่งมีผมสีชมพูยาวสลวยสวมชุดมิโกะ ตัวลือสีขาว กระโปรงสีชมพู เอ่ยเสียงหวาน “ใช้ วันนี้นักพวกฉันต่อสู้นั่นเมื่อแล้วไปกินข้าวให้อิ่ม แล้วกลับบ้านนอนดีกว่าดาร์คไซด์ อาเธอร์”

เมื่อผู้เล่นกลุ่มไล่ล่าแม็คสเห็นพลังครั้งหนึ่งที่ว่าเต็มตา ก็ทราบดีว่าพวกตนไม่อาจต้านรับไหว พวกเขาจึงได้แต่กล้ากลืนฝืนใจ อดทนรอให้พวกระดับสูงที่เข้าร่วมการกบฏหาครั้งใหญ่ออกจากห้องประชุมพิเศษ เพื่อมากำจัดเจ้าพวกกังขาพวกคองนี้

เทียนฟงโบกมือพลาจตะโกนอย่างสดใส “อ้าว ไม่รีบตามล่าแม็คสเหรอลูกพี่ ผมกะจะขอคำทำขวัญที่โดนเข้าใจผิดซะหน่อย”

ผู้คนที่ทั้งหมดที่ได้ยินถึงชื่อเจ้าของคำหัวที่แพงที่สุดในเวลานี้ ต่างหันไปสบตาแล้วแยกย้ายกันออกตามล่าทันที ดาร์คไซด์ที่โกรธจนเห็นเส้นเลือดขึ้นปูดโปนทะยานร่างมาหิว

เทียนฟ่งขึ้นจากพื้น

“เพราะแก่นนั้นแหละที่ดันตะโกนขึ้นมา ทำให้พวกข้าเสียแผนหมดเลย” บรูซผมสีม่วง แยกเขี้ยวใส่บรูซผมแดง “ปานนั้นมันคงดำดินหนีไปไกลลิบ แล้วใครจะไปตามหาเจอพะ”

เทียนฟ่งโดนกระซอกคอเสื้อคลุมชั้นสูง จนต้องรีบใช้สองมือปิดกางเกงที่ขาควีนจน สวมครวเรียกว่าผ้าขี้ริ้ว สองแก้มเขาแดงก่ำพองฟูอย่างเคอะเขิน “ลูกพี่ ช่วงล่างลมมันเย็น นะ ช่วยปล่อยผมก่อนได้มั๊ยครับ”

“ว้าย!!” ลีสาวที่สวมชุดมิโกะเหมือนกันแต่สีกระโปรงต่างกันตามสีผมของผู้สวม ต่างรีบหันหลังไปโดยพลัน

ดาร์คไซด์ปล่อยร่างของเทียนฟ่งลงพื้น แล้วถามเสียงเครียด “นี่แกเป็นโรคจิต หรือโงะ ถึงกล้าห่มหม่มฟ้า สวมผ้าคลุมผืนเดียวมาเดินเล่นแบบนี้”

เทียนฟ่งหัวเราะแห้งๆ “แหม พอดีเมื่อกี้เจอทำไม้ตายของลูกพี่ เสื้อผ้าและข้าวของ ที่เก็บไว้ในกระเป๋ายี่สิบหลายขาดหมด เงินในธนาคารก็ยอบเยบ มีผ้าคลุมเหลืออยู่ผืนหนึ่งนี่ก็ นับว่าดีมากแล้วนะลูกพี่”

อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้าลอยเข้ามาใกล้ แล้วพูดด้วยความเสียใจ “ผมต้องขอโทษด้วย ที่ลากคุณมาลำบาก ทั้งที่คุณไม่ควรจะโชคร้ายแบบนี้สักนิด เอาเป็นว่าเดี๋ยวผมจะหาเสื้อผ้า ชุดใหม่ให้ก็แล้วกัน...”

บรูซแสนสุขภาพหันไปหาชายหนุ่มผมสีขาวยาวประปานามคามิคาเงะ “คาเงะ นายมี เสื้อผ้าดีๆ ลักชุดให้คุณคนนี้หรือเปล่า”

คามิคาเงะสูงหนึ่งร้อยแปดสิบหกเซนติเมตร สวมชุดจอมยุทธ์สีขาวคลุมทับด้วยเสื้อ- โดตสีขาวยาวถึงข้อเท้า คอเสื้อยกตั้งปิดถึงปลายคาง ชายหนุ่มพยักหน้า สองมือล้วงกระเป๋าคาดเอาสีขาวอยู่สักพักก็โยนกล่องไม้สีน้ำตาลใบหนึ่งให้อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้า

“นี่ถือเป็นของขวัญค่าตอบแทน” บรูซแสนสุขภาพส่งกล่องไม้ให้เทียนฟ่ง “เดี๋ยวพอคุณ เปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จแล้ว ตามพวกผมไปที่เหล่าสุราถกวิถัจอมยุทธ์นะ”

“ได้ครับลูกพี่อาเธอร์ ผมขอตัวไปเปลี่ยนเสื้อสักแบบแล้วจะรีบตามไป อ้อ อย่ากิน กันหมดก่อนนะครับ”

เทียนฟ่งยิ้มพลางวิ่งเข้าไปในอาคารด้านข้าง เพื่อขอยืมสถานที่เปลี่ยนเสื้อผ้า ส่วน พวกอาเธอร์ที่เก้าสิบเก้าหันไปส่งสายตากัน แล้วทั้งหมดก็หายวับไปจุดสายลม มีเพียง นินนิน ZX ผู้สวมชุดนินจาสีดำเท่านั้นที่เผลอมายืนอยู่ด้านหลังไปว่านเซ็น

บรูซผมสั้นสีดำผู้โปกผ้าปิดบังใบหน้าช่วงล่างไว้ เอ่ยด้วยน้ำเสียงเยียบเย็น “มิทราบ

ว่ายอดยุทธ์ท่านนี้จะแอบมองพวกเราอีกนานเท่าใด”

ไปว่านเฉินรู้ว่าพลังชั้นก่อเกิดจักรวาลนั้นมิใช่ธรรมดา แต่ชายชราก็ยังสลายวิชาเร้นกายแล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงร่าเริง “เราผู้เฒ่าเพียงผ่านมาเห็นเข้า เลยคิดจะบันทึกเอาไว้เป็นลึลับของชีวิต”

เกิดความเสียบสัดขึ้นครู่หนึ่ง ไปว่านเฉินแทบจะไม่รู้สึกถึงตัวตนของนินิน ZX ทว่าเขายังคงสัมผัสพลังบางเบาคล้ายมีและไม่มีจากคนที่อยู่ด้านหลังได้เช่นเดิม “นี่มันวิชาเร้นกายอะไร ขนาดอายุใกล้แต่ยังรู้สึกเหมือนเป็นแค่คนที่มึนพลังลมปราณชั้นฟ้า ไมสิ! อาจจะทำกว่าชั้นดินเสียอีก”

เพราะไม่ได้พบเหตุวิกฤตถึงชีวิตแบบนี้มานาน ชายชราจึงรู้สึกตึงเครียดอย่างหนัก เขาเริ่มเกร็งพลังลมปราณ เพราะไม่สามารถเดาใจของยอดยุทธ์หนุ่มที่อยู่ด้านหลังได้ เทียนฟงที่สวมชุดกิโมโนสีเขียววิ่งออกมาแล้วโบกมือทักทาย “อ้าวท่านปู่ ทำอะไรอยู่ล่ะนั้น เอาตุ๊กตาไม้มาวางไว้ข้างข้างหลังทำไม...” หนุ่มผมแดงมีสีหน้าตกใจ “ฮะ! ต้องรีบไปแล้ว เดี๋ยวจะอดกินข้าวฟรี ตอนนี้อยู่ถึงแตกอยู่ ในเมื่อมีโอกาสก็ต้องรีบตักตวงให้มากที่สุดหุๆ”

ไปว่านเฉินตะลึงพรึงเพริด ครั้นหันกลับไปมองสิ่งที่ขู่ว่าจะอันตรายอยู่ครู่เดียว ก็เห็นท่อนไม้หลายชิ้นประกอบกันอย่างลวกๆ ด้วยพลังลมปราณบางเบา จนคล้ายร่างมนุษย์ถือมีดสั้นทำจากไม้จ้องอยู่ที่กลางหลังเขา

“หึๆ ข่างยอดเยี่ยมนัก เพียงพริบตาเดียวก็คลาดสายตาไปซะแล้ว สงสัยหนุ่มสาวเหล่านี้จะมีพลังฝีมือซ่อนเร้นเอาไว้มากกว่าที่คิด...” ชายชราสับด้ามมือซ้ายเบาๆ ตุ๊กตาไม้ก็สลายเป็นเถ้าธุลี ‘ฮาๆ’ ไม่ใช่เรื่องแปลกสินะ ก็นั่นมันพลังชั้นก่อเกิดจักรวาลนี่นา”

ไปว่านเฉินเหลียวมองเงาหลังของชายหนุ่มนามเทียนฟง ชายชราที่กสใจคลื่อนลูกใหม่ผู้ขึ้นหน้าทันที ‘อิม สงสัยเราอาจได้พบเพชร...ฮะ!’ ทันใดนั้นหนุ่มผมแดงที่กำลังวิ่งด้วยวิชาตัวเบา แท้ซวากลับสะดุดเท้าซ้ายของตนเองจนหล้มกลิ้งไปบนพื้นอย่างทุลักทุเล ชายชราได้แต่ส่ายหน้า ‘เฮ้อ แต่คงต้องเจียรระไนกันอีกนาน’

2

ปีเพียงสิบเจ็ด ว่าที่บาร์ร่าย... และ คีคตัดลิบ

ณ เหลาสู่ราถกวีถียุทธ์

เทียนฟ่งร่วมรับประทานอาหารกับลิบสามเทพท่องจักรวาลอย่างครึกครื้นเกือบครึ่ง ชั่วโมง ความสนิทสนมเพิ่มพูนอย่างรวดเร็ว จนถึงขั้นเรียกชื่อเล่นของอีกฝ่าย ดาร์คไซด์ที่นั่งอยู่ด้านข้างตบหลังเทียนฟ่งหลายสิบทีพลางพูดอย่างเมามาย “ฮ่าๆ เจ้าโคตรเฮงช่วย แกมันอ่อนปวกเปียกแบบนี้ อยากจะกราบเท้าข้าเป็นอาจารย์หรือไม่”

บุรุษผมแดงยิ้มกว้าง “เอาสิลูกพี่...อู๊บบ!!”

เขาชะงักวาจาเพราะโดนดาร์คไซด์ยัดซาลาเปาใส่หูมูลับสองลูกใส่ปาก

“ฮ่าๆ ข้าพูดเล่นไว้ย พวกเราลิบสามเทพไม่คิดจะมีสัมพันธ์กับใครหน้าไหน ไม่รับศิษย์ ไม่ต้องการอาจารย์ หวังเพียงท่องเที่ยวให้สะใจเท่านั้น อี๊ก!” ดาร์คไซด์เรอออกมาแล้วพับหลังคาโต๊ะ

เทียนฟ่งรีบกินซาลาเปาในปากจนหมด “เฮ้ย ลูกพี่เม้ากลับไปแล้วหรอ...”

ดาร์คไซด์ปลิ้นลูกชิ้นมาชี้หน้า “เฮ้ย กล่าวหาว่าข้าเม้าั้นระอะ เดี่ยวโชว์ลีลาตีเม้าสามวันสามคืนให้ดู อี๊ก!!”

จู่ๆ นินนิน ZX ก็โผล่มาใช้สันมือพาดเข้าที่หลังคอดาร์คไซด์ จากนั้นโยนร่างไร้สติของเขาให้เซพที่ยืนตั้งท่ารอรับอยู่ที่ข้างหน้าต่าง จากนั้นเซพก็หายตัวไปพร้อมกับคนขึ้นเม้า

อาเธอร์ที่เก้าลิบเก้าซึ่งนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม โดยมีสองสาวคอยดูแลอย่างใกล้ชิด เอ่ยขึ้นด้วยความเสียใจ “ขอโทษทีนะครับคุณเทียนฟ่ง เพื่อนผมคนนี้ชอบตีเม้าหนักโดยไม่รู้จัก

ประมาณตน เซฟคงจะพาเขาไปนอนที่บ้าน แต่จากนิสัยชอบกินแล้วชักดาบ เซฟเองก็คงจะไม่กลับมาแล้วละครับ ฮ่าๆ”

จากนั้นทั้งหมดก็หัวเราะออกมา มีแต่نينนิน ZX เท่านั้นที่ทำท่าเหมือนจะเพิ่งรู้ว่าใช้คนพาเพื่อนกลับบ้านผิดคนเสียแล้ว

ขนาดผู้คนที่นั่งโต๊ะห่างออกไปก็ยังคงขำมิได้ ถึงตอนแรกพวกเขาและเธอจะรู้สึกกลัวเกรงและขุ่นเคืองพวกดาร์คไซด์ แต่พอฟังคำสนทนาไปได้สักครู่ก็เริ่มรู้สึกเป็นมิตรอย่างประหลาด แม้จะอยากทำความรู้จักด้วย แต่ติดตรงที่ว่าพวกตนเป็น ‘แขกที่ไม่ได้รับเชิญ’ ขึ้นหน้าด้านเข้าไปแล้วถูกปฏิเสธ คงหน้าแตกยับชนิดเย็บไม่ได้ไปอีกนาน

โจนที่ลึบสี่หรือก็คือชายหนุ่มที่มีผมสีเขียวปรกหน้าซีกขวา เขาสวมเสื้อเชิ้ตคอตั้งสีแดงทับด้วยแจ็กเก็ตหนังสีเขียวแถมกับเสื้อโคตสีน้ำตาลอ่อน กางเกงหนังสีดำ รองเท้าบูตหนังสีดำ สูงเกือบหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตร เป็นคนอารมณ์ดี ชอบเล่าเรื่องการผจญภัยตามต่างๆ บางครั้งเขาก็เอ่ยชื่อสถานที่ที่ทำเอาคนแอบฟังต้องสะดุ้งโหยง เพราะกว่าครึ่งเป็นสถานที่ที่แม้แต่คนกิลด์สำรวจโลกเองก็ยังไม่ถึง

พอเหล้าเข้าปากผีพนันก็เริ่มเล่นทอยลูกเต๋าพนันสูงต่ำกับเอนดิก้าและคามิคาสะ ซึ่งคนแพ้ก็เป็นหนุ่มผมขาวผู้เฒ่าขริ่ม ทว่าตอนนี้สองแก้วแดงกำ คล้ายใกล้จะถึงเวลารู้อลว่าใครจะสลับคาโต๊ะเป็นรายต่อไป

สองสาวที่นั่งข้างอาเธอร์ที่เก้าสิบเก้าได้แก่ซึนมิที่มีผมยาวสีม่วงเข้มกับลูมิแอร์ที่มีผมยาวสยายสีเขียวอ่อน เธอคอยเอาใจอีกฝ่ายจนคล้ายจะเป็นแฟนกัน ส่วนฮารุกับคางูยะมีผมสีน้ำตาลเข้ม ก่อนหน้านี้พวกเธอเอาแต่นั่งชิมอาหารแล้วสั่งให้เซฟผู้เป็นพ่อครัวประจำกลุ่มจำรายชื่ออาหารที่ถูกปากพวกเธอ ซึ่งนี่คงจะเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้เซฟซึ่งหนีไปกับดาร์คไซด์โซคร้ายจึงตกแกมึนจามที่นั่งอยู่ใกล้เคียง ต้องเป็นคนคอยบันทึกรายชื่ออาหารต่อ

ส่วนนินนิน ZX ก็ผลุบๆ โผล่ๆ ประดุกฎผี บางทีก็เห็นคีบอาหารอยู่ข้างเซฟ บางทีก็นั่งดื่มเหล้าข้างเอนดิก้า แต่บางทีก็หายจ้อย ไม่รู้ว่าไปนั่งอยู่ตรงส่วนไหนของโต๊ะอาหาร

แต่ที่เทียบพวงม้วนใจก็คือ ซายลึกลับคนนั้นแอบหยิบอาหารในงานของเขาไปกินหลายชิ้น แถมลูกค้าบางโต๊ะก็โดนขโมยเช่นกัน เพียงแต่จับไม่ได้ไล่ไม่ทัน บางทีก็จะมีอาหารที่พวกเขาไม่ได้สั่งมาวางแทนที่

เมื่ออาหารบนโต๊ะถูกกินจนเกลี้ยง เหลือเพียงน้ำชากับคนเมาสลบอีกหนึ่งคน อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้าก็ผุดลุกขึ้นแล้วโยนเงินงูใหญ่ให้เทียบพวงพลาญเอ่ย “ถึงในนั้นจะมีไม่กี่ร้อยล้านซึง แต่ผมคิดว่ามันคงมากพอที่จะชำระค่าอาหาร และชดเชยข้าวของที่เสียหาย

จากความหุนหันพลันแล่นของเพื่อนผม หวังว่าคุณเทียนฟงจะรับน้ำใจจากพวกเรา”

เทียนฟงเห็นเงินถุงใหญ่ก็ตกใจแทบตกจากเก้าอี้ เขาตอบเสียงลั่น “โอ้! เงินเยอะขนาดนี้ผมรับไม่ไหวหรอกครับลูกพี่อาเธอร์”

ลูมิแอร์ที่นั่งอยู่ใกล้ๆ ใช้พลังลมปราณควบคุมถุงเงินให้ลอยไปตกอยู่บนตักของเทียนฟง “เอาไปเถอะค่ะ...เอ่อ คุณเทียนฟง พวกเราใกล้จะถึงเวลานอนแล้วนะ”

เทียนฟงดูนาฬิกาด้วยความสงสัย “กะจะนอนตั้งแต่สี่โมงเย็นเลยหรือครับ สงสัยที่หน้าตาสวยแบบนี้เพราะนอนเยอะแน่ๆ”

ลูมิแอร์ยิ้มชินหลางวิ่งไปหลบหลังอาเธอร์ที่เก้าอี้เก้าอี้ ชายหนุ่มรูปศรีษะสาวน้อยด้วยความอ่อนโยนแล้วหันมาบอกเทียนฟง “วันนี้พวกเราต้องขอตัวก่อนนะครับ...” จู่ๆ แวตตาของเขาก็เปลี่ยนแปลงอย่างฉับพลัน “นินนินอย่าทำแบบนี้...”

บรีม!! มีควันสีขาวกระจายไปทั่วเหล่าสุราชั้นห้า

ผู้คนที่เผลอสูดควันเข้าไปต้องแสบตาและจามไม่หยุด ทำให้มีเสียงไอ ‘คอกแคก’ ดังระงม

มีเสียงอาเธอร์ที่เก้าอี้เก้าอี้ดังขึ้น “ทุกคนอย่าตกใจนะครับ มันเป็นเพียงควันธรรมดาที่ทำให้คัดจมูกกับสลายพลังลมปราณเฉยๆ โจนนายกลับบ้านไปกับพวกเราได้เลยนะ เดี่ยวผมจะตามไปที่หลัง”

“ค่ะ” เสียงขานรับดังสดใสบ่งบอกว่าลูมิแอร์สามารถต้านทานควันพิษได้

“นั่นไว้เจอกันนะอาเธอร์” โจนที่สิบสี่เอ่ย

“อืม ส่วนนินนินนายอยู่ชู่โหะคนอื่นๆ ก่อน...” อาเธอร์ที่เก้าอี้เก้าอี้พูดต่ออย่างเยือกเย็น “ทุกคนโปรดนั่งอยู่กับที่ เดี่ยวผมจะใช้พลังลมดูดควันออกให้ แล้วจะให้เพื่อนของผมแจกยาแก้พิษสำหรับคนที่ไม่มีวิชาลมปราณต้านพิษ”

จากนั้นหมอกควันหนาที่บีบึกถูกแรงลมดูดเข้าไปรวมอยู่บนมือของอาเธอร์ที่เก้าอี้เก้าอี้ มันอัดแน่นจนเป็นลูกบอลอากาศสีขาว แล้วมันก็ค่อยๆ เล็กลงจนสลายหายไป

อาเธอร์ที่เก้าอี้เก้าอี้รับถาม “คุณเทียนฟงไหวไหม ต้องการยาแก้พิษหรือเปล่า”

เทียนฟงที่นั่งนำมูกย้อยน้ำตาซึม รีบพยักหน้าทั้งที่ยังจามไม่หยุด “ฮะ...ฮัดเซ๊ย...เอาครับ”

แต่จู่ๆ บนโต๊ะกลับมีบุคคลสามคนมานั่งแทนที่พวกโจนที่จากไป คนหนึ่งพูดขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ถึงขนาดมีเวลามานั่งทานข้าวเย็น รู้สึกว่าเดี๋ยวนี้นายจะว่างจิงเลยนะอาเธอร์”

“พันศาสตรา...” อาเธอร์ตาเบิกโพลง เขาเปล่งรัศมีใส่กระจ่างปกคลุมทั่วร่าง สองมือ

ที่เคยว่างเปล่าพลันปรากฏกระเป๋าคูกาย ทว่าก่อนที่ศาสตราจารย์จะขึ้นแท่งจะได้สำแดงเดช เขาก็ต้องชะงัก...

“อ้อๆ ถ้าไม่บอกให้เพื่อนใหม่ตาย ก็ช่วยเจรจากันอีกสักสิบนาที่ได้อีกไหมจ๊ะ พ่อรูปหล่อ”

เจ้าของเสียงหวานมีใบหน้างดงามจับจิต นัยน์ตาขาวสีนิลทอแว่นเอ็นชา ส่วนตาซ้ายสวมที่ปิดตาสีดำ ริมฝีปากแดงก่ำดุจเซอร์รีคลีเอ็มหวาน ผมสีขาวยาวม้วนปลายยาวจดกลางหลัง สูงประมาณหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองเซนติเมตร เธอสวมชุดกีโมโนสีชมพูอ่อนลายดอก พลั้วปลั่งสีแดง รองเท้าคิบบีขาว ปกกีโมโนแบบออกเผยให้เห็นร่องอกและต้นคอขาวนวลชวนลุ่มหลง ทวารค์มีพลังลมปราณใสกระจ่างที่แผ่ออกมานั้น ทำให้ผู้พบเห็นต้องลอบกลืนน้ำลาย ไม่กล้าจับจ้องเรือนร่างของอีกฝ่ายมากจนเกินไป

ยกเว้นก็แต่เทียนฟงที่โดนกอดรัดอย่างแนบแน่นจนศีรษะหมุนอยู่บนเนินอก ช่วงเวลาแบบเขาคงมีความสุขก็จริง ทว่าเจ้ามีดสั้นสีทองอร่ามในมือซ้ายของเธอที่บาดคอเขาจนเลือดไหลออกมาเป็นทางยาว คงจะทำให้หนุ่มผมแดงหวาดวิตกเสียมากกว่า

อาเธอร์เอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ไม่ทราบว่าคุณสามารถซ่อนออกจากแดนนรกทมิฬมาด้วยกิจธุระใด”

ผู้คนที่อยู่แถวนั้นต่างสะดุ้งเฮือกเมื่อได้ยินชื่อ ‘แดนนรกทมิฬ’ ซึ่งถูกจัดเป็นหนึ่งในสิบสองสถานที่อันตราย ที่เหล่าผู้เล่นไม่กล้าเดินทางไปซ่องแหวะ เพราะผู้ที่บุกรุกเข้าไปล้วนแต่ตายกลับมาย่างมงาย โดยไม่รู้ว่อะไรเป็นสาเหตุการตายของตน ต่อให้ยกทัพนับหมื่นเข้าไปก็มีแต่จะสูญเสียชีวิตเท่านั้น

ท่ามกลางความหนักอึ้งในจิตใจของผู้คน เทียนฟงเอ่ยทั้งที่ยังจามและร้องไห้ไม่หยุด “ฮัดเซ๊ย คุณคนสวยครับผมขอ...ฮัดเซ๊ย กินยาแก้พิษจากลูกพี่อาเธอร์ก่อนได้มั๊ย”

แม้ความจริงสถานการณ์จะยังคงเดิม ทว่าคนที่อยู่ในที่แห่งนี้แทบจะหลุดหัวเราะออกมาอย่างกลั่นไม่อยู่

บุรุษที่สวมหน้ากากสีขาวรูปหน้ายิ้ม สวมชุดคล้ายตัวตลกสีขาวลายดำ ผมสีชมพูยาวสยายถึงกลางหลัง เขาสะบัดมือขวาเพียงเล็กน้อย ก็มีเข็มลมปราณใสกระจ่างนับสิบเล่มพุ่งเข้าไปสร้างของเทียนฟง แม้มันจะดูคล้ายวิชาปลิดชีพ ทว่าร่างของหนุ่มผมแดงกลับเรืองแสงวูบวาบ จากนั้นอาการน้ำตาไหลและจามก็หยุดลงในบัดดล

บุรุษที่เอ่ยขึ้นคนแรก สวมหน้ากากสีดำปิดหน้าช่วงบน หนวดเคราสีทองยาวถึงตัก ผมสีทองยาวถูกรวบไว้กลางหลังอย่างเรียบร้อย บุคลิกท่าทางคล้ายผู้เฒ่าอายุเกือบเจ็ดสิบปี สวมชุดขามูโรสีแดงเข้ม ทับด้วยเกราะขามูโรสีน้ำเงินขลิบทอง พลังลมปราณที่เปล่งออกมา

แม่เหตุการณ์ทั้งหมดจะเกิดขึ้นในช่วงพริบตา ทว่าบรรดาคนที่เฝ้ามองต่างก็ต้องลอบตกลีไปตามกัน เพราะการรุกรับเมื่อครู่ แม้จะดูเป็นเรื่องธรรมดา แต่ถ้าเป็นพวกเขาอย่างน้อยก็ต้องตะโกนหรือเรียกขັນวิชา มิเช่นนั้นคงพ่ายแพ้ภายในกระบวนท่าเดียว

การกระทำของทั้งสี่คนต้องอาศัยจิตสมาธิขั้นสูง คอยโคจรพลังลมปราณตลอดเวลา ซึ่งมีเพียงผู้เล่ระดับยอดยุทธ์เท่านั้นที่ทำได้ นี่จึงเป็นการตอกย้ำว่าพวกเขาแกร่งกล้าอย่างแท้จริง

อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้าวางถ้วยน้ำชาลงพลางพูดอย่างสุภาพ “ผมตกลงจะเจรจาสิบนहीं แต่หากินะช่วยปล่อยคุณเทียนฟงก่อนจะได้ไหม เขาเป็นเพียงเขกร่วมโต๊ะอาหารของพวกเขาเราในวันนี้เท่านั้น”

อาภินะแสบะยิ้ม จิตสังหารพลันแผ่พุ่งเข้ากดดันทุกคน บ่งบอกว่าเธอตัดสินใจจะเชือดเทียนฟงทิ้ง ทำเอาอาเธอร์ที่เก้าสิบเก้าขมวดคิ้วแน่น เขาเตรียมบุกเข้าช่วยเหลือตัวประกันโดยไม่สนใจว่าตนเองต้องจ่ายค่าตอบแทนเท่าใด

ทว่าจู่ๆ เทียนฟงกลับโพล่งขึ้นด้วยเสียงระรื้น “ไม่เป็นไรไม่ต้องเร่งรีบปล่อยก็ได้ การได้ตายคาอกสาว มันเป็นอะไรที่ผมใฝ่ฝันมานานแล้วครับ ฮ่าๆ”

อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้ารีบพูด “คุณเทียนฟง คุณไม่ควรตัดสินใจง่ายๆ แถมระดับที่คุณสะสมมามันจะ...”

“ไม่เป็นไรหรอกลูกพี่ ระดับผมแค่ 54 เอง ตายสักรอบสองรอบเดี๋ยวเดินออกไปตีหมานอกเมืองมันก็เพิ่มพรวดพรวดแล้ว...” เทียนฟงยิ้มแยมอย่างมีความสุข “แต่การได้ตายคาอกสาวสวยแบบนี้ ไม่รู้อีกกี่ชาติถึงจะได้ลิ้มลอง ฮ่าๆ”

“เอ่อ...” อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้าไม่รู้ว่าจะขบขันหรือตำหนิอีกฝ่ายดี

อาภินะหัวเราะคิกคักเบาๆ มีดที่เคยจ่อคอหอยเข้าไปในแขนเสื้อข้างขวา จากนั้นเธอก็ใช้มือซ้ายลูบแก้มเทียนฟงอย่างอ่อนโยน หน้อกที่เคยอยู่หนึ่งๆ ใ้เห็นนั้นก็เปลี่ยนเป็นด้นไปด้นมา เธอพูดด้วยน้ำเสียงยั่วชวน “เจ้าหนูน้อยที่มีระดับแค่ 54 เจ้ามีพลังลมปราณขั้นไหนล่ะ ถ้าถึงขั้นเทพพวกฉันอาจจะยอมให้มาเป็นบ่าวของก็ได้นะ”

เทียนฟงที่มีสีหน้าเคลิบเคลิ้มตอบอย่างเลื่อนลอย “ผมได้ชั้น...”

อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้าพูดแทรกขึ้น “อย่าบอกเธอนะคุณเทียนฟง คนพวกนี้ชอบทำแต่เรื่องชั่วร้าย ไม่ว่าจะป็นงานลอบสังหาร ปล้นชิง รับจ้างสร้างความปั่นป่วนให้เมืองและอาณาจักรต่างๆ มีคนจำนวนมากที่ต้องเดือดร้อนโดยไม่รู้ตัวเพราะคนกลุ่มนี้”

หลังจากจ้วหมิงซื่อตีมน้ำชาถ้วยที่สองเสร็จก็หัวเราะอย่างเยินยา “หิ โลกใบนี้เป็น

สถานที่ให้พวกเราใช้ผ่อนคลายหาความสำราญ ดังนั้นเราจะอยู่แบบไหน ใช้ชีวิตยังไง ใครจะตายแบบไหน มันก็ไม่เกี่ยวกับพวกแกเลยสักนิด เลิกชัดขวางพวกเราได้แล้ว”

อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้าเสียบลงโดยพลัน ทว่าสีหน้าและแววตาเปลี่ยนเป็นเกรี้ยวโกรธ คล้ายคนที่เคยลำบากเพราะคำพูดประโยคนี้ของจ้าวหมิงชื่อมาแล้ว

อากิเะหอมแก้มขวาของเทียนฟงครั้งหนึ่ง แล้วเป่าลมใส่หลังหูขวาเขาก่อนจะกระซิบถาม “นี่ หมูน้อยที่น่ารัก เจ้ามีพลังลมปราณถึงขั้นจักรวาลแล้วใช่หรือไม่”

เทียนฟงพยักหน้ารับพลางตอบ “ก็ใช่ะครับ”

จ้าวหมิงชื่อเสวยยิ้ม “ไอ้หลานชาย แกอยากเข้าร่วมกับพวกข้าไหม วันนี้ข้าจะรับพิจารณาแกเป็นกรณีพิเศษ”

อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้าคิดจะขยับมือออกกระบวนท่า แต่กลับโดนพลังลมปราณจากจางเป่าเป่าที่หีบลูกบอลฉายผลแดงโมออกมาใบหนึ่งกดดันไว้ ส่วนอากิเะก็กดหูเทียนฟงเบาๆ

“เอาเลยน้องชาย นับตั้งแต่นี้เป็นต้นไป พวกเราจะถือว่าเป็นครอบครัวเดียวกัน”

อัสตรีผมขาวพูดเสียงหวาน “พูดเลยว่าจะอยู่ข้างเรา”

เทียนฟงกลอกตาไปมาหลายเที่ยวแล้วพูดเสียงสั้น “อะ...เอ่อ...แบบว่า...”

ไม่ใช่แค่ทั้งสี่คนนั้นเท่านั้นที่ตั้งใจฟัง ทุกคนที่อยู่บนชั้นห้าของเหลาสุราต่างก็เงี่ยหูเอียงคอ เพื่อให้ได้ยินคำตอบอย่างชัดเจน เพราะคำตอบนั้นจะเป็นตัวบ่งชี้ว่า จะมีขุมพลังใหม่เพิ่มขึ้นหรือไม่

คนส่วนใหญ่ล้วนหวังจะให้ฝ่ายธรรมมีคนน้อยลง เพราะเริ่มเบื่อหน่ายสงครามชาวยุทธ์ มีเพียงคนส่วนน้อยเท่านั้นที่คิดจะให้เทียนฟงตอบรับข้อเสนอ เพราะคนพวกนี้เบื่อหน่ายที่ขุมพลังต่างๆ ในยุทธภพมีกำลังเท่าเทียมกันมาเนิ่นนาน

อากิเะใช้นิ้วชี้มือขวาลูบไล้ปลายคางเทียนฟงพลางพูด “ตอบตกลงเร็วๆ เข้าสิแล้วเดี๋ยวเราจะพาเธอไปเพิ่มระดับแบบพรวดพราดให้ดู ถึงจะไม่เร็วไปกว่าคารัม แต่รับประกันได้ว่าห่างไม่เกินลิบนาห์”

บุรุษผมแดงยิ้มแห้ง “เรื่องความเร็วผมไม่สนหรอกครับ แต่ที่ผมสนคือ พวกคุณมีกันแค่สามคนเองหรือครับ”

จ้าวหมิงชื่อแค้นเสียงอย่างเย็นชา “ถึงจะน้อย แต่ก็เอาเจ้าสิบสามตัวนี้อยู่หมัดก็แล้วกัน ฮ่าๆ”

อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้ากัดฟันแน่นจนเสียงดังกระทบโสตผู้คน คล้ายจะเป็นการบอกกับทุกคนว่า การต่อสู้แบบสิบสามต่อสามนั้นเกิดขึ้นเป็นประจำ และผู้ที่ได้รับชัยชนะคือฝ่ายใด

เทียนฟ่งจับมืออาทินะอย่างนุ่มนวลพร้อมกับผล่อออกจากอ้อมอกของเธอ จังหวะนั้นพวกผู้เล่นฝ่ายอธรรมล้วนมีสายตาดูจริงจัง หลายคนเตรียมตัวจะสวมมีกักดีต่อจอมมารคนใหม่ที่เพิ่งจะปรากฏกายขึ้นในยุทธภพ ส่วนพวกผู้เล่นฝ่ายธรรมะต่างก็ส่งสายตาตกลงกันว่าเชื่อต่อเจ้าเทียนฟ่ง มิเช่นนั้นอีกหน่อยคงต้องตำตัวเองที่พลาดโอกาสล้างแค้นล่วงหน้า

“ขอโทษนะครับ แต่ผมว่าท้องเกี่ยวกับสาวน้อยน่ารักหลายคน ย่อมดีกว่าที่ยิวเล่นกับสาวสวยแค่คนเดียว ฮ่าๆ” เทียนฟ่งหัวเราะอย่างร่าเริง

คนที่ได้ยินวาจาเกินคาดนี้ต่างแผลงล้มลงกับพื้นจนเกิดเสียงดังตึง ทำเอาเหล่าสุรารั้งห้าและชั้นสี่มีคณรื่องโอดครวญดังระงม ทว่าก็ยังดีกว่าคนที่ลอยตัวแอบฟุ้งอยู่นอกอาคาร เพราะคนเหล่านั้นบ้างก็แข็งขาคัก บ้างก็ถึงขั้นเสียชีวิต ซึ่งในภายหลังไปว่านเฉินเรียกเหตุการณ์นี้ว่า ‘โศกนาฏกรรมของผู้แอบฟุ้ง’

แม้คนส่วนใหญ่จะขบขันกับคำตอบ ทว่าสามมารซ่อนกลับปราศจากรอยยิ้ม รูปบนหน้ากากของจางเป่าเป่าเปลี่ยนจากหน้ายิ้มเป็นหดหู่ ส่วนอาทินะโกรธจนตัวสั่น เธอสะบัดมือของเทียนฟ่งออกแล้วชี้หน้าอีกฝ่าย แต่ก่อนจะทันเปิดปากตะโกนตา...

บริ่ม!! จูๆ ก็มีหมอกหนาที่ปกคลุมไปทั่วชั้นห้าของเหล่าสุราอีกครั้ง

เพลิง!! ปีก!! ฝ่าละ!! โครม!! มีเสียงปะทะกระบวนท่า ลมปราณ อาวุธ รวมถึงเสียงข้าวของหักพังดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง รวากับว่ากำลังมีการทะลุบอบนครั้งใหญ่

ฟิว!! เกิดสายลมอันรุนแรงพัดจนผู้คน ไต่ะ และแก้อี้ล้มระเนระนาด

เมื่อสายลมพัดผ่าน ร่างชายหนุ่มสวมชุดนินจาที่ปรากฏขึ้นด้านหลังอาเธอร์ที่เก้าสิบเก้า ส่วนเทียนฟ่งนอนสลบอยู่ข้างหน้าต่างด้านหลังคนทั้งสองอีกที

จ้าวหมิงซื่อยังคงนั่งอยู่ที่เก้าอี้ตัวเดิม แต่ในมือกลับมีดาบสีแดงสดเล่มหนึ่ง แผ่กลิ่นอายฆ่าฟันอย่างรุนแรง โดยมีอาทินะกับจางเป่าเป่าที่สูงประมาณหนึ่งร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตรยืนอยู่ด้านหลัง ทั้งสองประจันหน้ากับเอนดิก้าและโจนที่ลึบสี่ซึ่งยืนอยู่ด้านหลังกลุ่มสามมารซ่อนอีกที ทั้งสี่ต่างแปลงพลังลมปราณเตรียมพร้อมจะเข้าปะทะกันได้ทุกเมื่อ

อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้าที่ทรงเบี่คูในมือลง พอมันตกถึงพื้นก็แตกสลายเป็นผุยผง “พลังของดาบอสุราเคื่องแค่นข้างยอดเยี่ยมสมชื่อ สงสัยคราวนี้ผมคงต้องรีบฆ่าเมธัสให้ได้”

“เมธัสเป็นของข้า พวกเจ้าห้ามทำร้ายมันเด็ดขาด” จ้าวหมิงซื่อลุกขึ้นยืน เผยให้เห็นความสูงเกือบหนึ่งร้อยแปดสิบเจ็ดเซนติเมตร ดาบในมือเริ่มมีสีแดงเข้มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด “ไม่อย่างนั้นข้าจะถล่มเมืองสัตว์อสุราที่พวกแกช่วยสร้างทุกเมือง”

บรรดาคนที่เฝ้ามองต่างงงเป็นไก่ตาแตก จับต้นชนปลายไม่ถูก เพราะไม่ทราบว่

เมธัสเกี่ยวข้องกับเหตุการณีนี้นี้

อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้าแค้นเสียงอย่างเย็นชา “นี่แปลว่าพวกคุณคิดจะจับมือกับพ่อค้า บัดชบเมธัสรี”

อาภินะยิ้มหวาน ก่อนจะยกมือขวาขึ้นเปิดปากหัวเราะ “โธ่ๆ โซลี้ ไม่รู้ว่าจะชอบคุณ เจ้าหนูมาร์เทนเดอร์ยังงี้ดี ที่ดันตั้งค่าหัวเมธัสมากถึงขนาดนี้ ทำเอาผู้คนตาลุกเป็นไฟจนเขา ไม่มีที่ให้ไป พวกเราเลยได้คนโหดเข้ามาเป็นพวกโดยไม่ต้องออกแรง”

โจนที่สิบสี่ทำเสียงจิกจิกในลำคอ “จะบอกว่าต้องการเงินทุนสำหรับสร้างกองทัพและซื้อคนก็บอกมาเถอะ ยัยโจรสล่าวเจ้าเสน่ห์”

อาภินะหันกลับไปส่งจูบพลาบขยิบตาหาให้โจนที่สิบสี่ “ยังแค้นเรื่องของระดับ 14 ชุดนั้นไม่หายหรือจ๊ะ พอนักล่าขุมทรัพย์สุดขอบจักรวาลรูปหล่อของฉัน”

เอนดิก้ายิ้มช้า “โจนนายเคยเสียทำยัยนี้มาหลายครั้งแล้วหรือ เพิ่งจะรู้ชนะเนี่ย”

โจนที่สิบสี่หันไปเอ็ดเพื่อนสนิท “ปีศาจสูราอย่างนายไม่มีทางเข้าใจหรอก ว่าการได้ผจญภัยกับสาวงามมันเร้าร้อนแค่ไหน ถ้ารู้มาก่อนว่ายัยนี้เป็นนางโจรสลัดก็...”

“คงไม่โดนจูบที่ผสมยาสลบอย่างแรง แล้วโดนฉันทลอกคราบใช้มัยยี่จ๊ะ อีๆ” อาภินะตัดบท ปลอ่ยให้โจนที่สิบสี่หน้าแดงก่ำ ดูจากท่าทางแล้วคงสำนึกผิดไม่น้อย

ทุกคนต่างเสียใจกับบุรุษผมเขียว อีกทั้งยังยอมรับว่าเขาพูดถูก เพราะการได้ท่องเที่ยวไปพร้อมกับสาวสวยมันเป็นความฝันของบุรุษทุกรูปทุกวัย

โจนที่สิบสี่ยกมือซ้ายชี้หน้าอาภินะพลาบตาตาด “เรื่องอดีตช่างมัน แต่แกไม่คิดบ้างหรือว่าอีกเดี๋ยวนักล่าขุมทรัพย์พวกแกให้ละ”

อาภินะเสแสร้งทำเป็นอ่อนแอ เธอยกมือขวาปาดน้ำตาพลาบพุดเสียงลั่นเครือ “ครั้งก่อน นายแอบลวนลามฉันไม่รู้ก็เที่ยว วันนี้อย่างจะยกพวกมารุมรังแกหญิงสาวไร้ทางสู้ก็เธอ นี่สินะที่เรียกว่าคบผู้ชายผิดคิดจนตัวตาย กระชิกๆ”

ความจริงจะเป็นเช่นไรไม่มีใครรู้ ทว่าการเสแสร้งของเธอก็สามารถเรียกเสียงซุบซิบจากเหล่าผู้เล่นสาวได้อย่างสบาย หัวข้อนิพนธ์ก็ไม่พ้นเรื่อง นักล่าขุมทรัพย์สุดขอบจักรวาลลวนลามผู้หญิง” ตอนนี่เจ้าตัวจึงได้แต่ยืนตัวสั่นเทิ้ม เม้มปากแน่นด้วยความโกรธ เอนดิก้าที่ยืนอยู่ด้านหลังต้องส่ายหน้าพลาบถอนใจอย่างเมื่อหนาย

“เอาเป็นว่าวันนี้พวกเราจะใช้กำลังเท่าที่มี นิพนธ์นายไปบอกพวกเซพว่าไม่ต้องมาเพราะว่าวันนี้ไม่เหมือนวันวานแล้ว” เอนดิก้าพุดต่อด้วยเสียงทุ้มทุ้มราวกับจะร้องเพลง “ตอนนี่ผมเหมือนสุรุษที่หมักมานานนับพันปี รับรองว่ารสชาติร้อนแรงพอจะสยบสามคนนี่

ได้แน่”

จ้าวหมิงซื้อແ່ນเสียอย่างเย็นชา “บังอาจนัก ไม่ว่าวันนี้หรือวันวาน ข้าพพันศาสตร์ จะกำจัดพวกเจ้าสิบสามก๊กก็อกให้หมดเอง!!”

อาเธอร์ที่เก้ลืบเก้รวมพลังลมปราณสร้างกระบี่เพลิงคู่หนึ่งขึ้นในมือ แล้วตั้งกระบวณ-
ท่าที่ดูสง่างาม “พันศาสตร์ ถ้าท่านใช้อากิเนมาซิงทรัพย์พวกผมเพราะโลกในอาวูช ผมคงไม่
ถือสา เพราะมันเป็นเรื่องปกติของโลกใบนี้ที่ต้องแก่งแย่งชิงดีกัน แต่ถ้าคุณคิดจะทำเรื่อง
ใหญ่โตกว่านี้ พวกผมคงต้องหยุดพวกคุณให้ได้”

จ้าวหมิงซื้อสายหน้าพลางเร่งพลังลมปราณขั้นสูงสุดจนเกิดแสงจ้าบาดตา ครั้น
แสงเลือนหายไปผู้ที่ถือดาบสีแดงเข้มก็กลับเป็นชายหนุ่มที่ถือหน้ากากสีดำ เขาโยนมันให้
จางเป่าเป่าที่ยืนอยู่ด้านหลังเอียงไปทางซ้าย “สมกับฉายา ‘อัศวินผู้เฝ้ายามพร้อม’ ชะจริง
เจ้าหนูน้อย งั้นวันนี้เรามาลองดูว่าใครจะตายก่อนกัน”

จางเป่าเป่าหันหลังแล้วเดินไปทางขวา สองมือปล่อยลูกบอลเหล็กสีส้มออกมาหลาย
ลูก พวกมันกระเด็นกระดอนอยู่รอบตัวเขาเหมือนมีชีวิต

ส่วนอากิเนมาเดินออกไปทางซ้าย มือขวาตึงดาบเรียวยาวดงามออกจากแขนเสื้อ
ข้างซ้าย เธอขยับดาบพร้อมกับส่งจูบให้ใจคนที่สิบสี่ ชายหนุ่มกัดฟันแน่นพลางกระชบสะบัด
แส้คู่ในมือ สองเท้าก้าวตามไปเผชิญหน้ากับสตรีผมขาว

เอนดิก้าสายหน้าให้ความใจร้อนของเพื่อน เขาขยับไปทางซ้าย ดาบซ้ายจ้องตัวตลก
เขม็ง มือขวาหยิบจอกสุรารขนาดใหญ่สีเงินออกมา มือซ้ายถือขวดเหล้าสีดำรินเหล้าซึ่งมีสีดุก
ทับทิมใส่จอกจนเต็ม

ทันใดนั้นชายหนุ่มผมแดงที่เพิ่งได้สติก็ลุกขึ้นมาโบกไม้โบกมือ “ท่านพี่ที่เคารพจะ
ตีรันฟันแทงหรือเมาน้ำชาอละวาด ก็ช่วยออกไปสู้กันข้างนอกได้ไหมครับ เดี่ยวลูกค้าท่าน
อื่นจะพลอยโดนลูกหลงไปด้วย ถ้าจะให้ดีก็น่าจะไปตบตีกันนอกเมือง ตีกรามบ้านช่องจะได้
ไม่พังเสียหายไปมากกว่านี้”

บรรยากาศที่กำลังคุกรุ่นคล้ายโดนพายุฝนพัดผ่าน ไม่ว่าจะคนที่เกร็งพลังเท้าเตรียม
ตัวหนี หรือคนที่เสริมพลังกายเพื่อขมยอδυรุ้ประมือกัน ต่างก็หันไปมองเทียนฟ่งด้วยสายตา
เอือมระอา

จ้าวหมิงซื้อลดอาวุธพลางหัวเราะลั่น “ฮ่าๆ เยี่ยมมากๆ มีทักษะสร้างความปั่นป่วน
ระดับนี้สมควรเข้าร่วมกับพวกข้าจริงๆ เขาเป็นว่าวันนี้แก่ตายก่อนใครเพื่อน!!”

พี่ว!!! ดาบสีแดงกำฟุงกริดอากาศหมายผ่าร่างเทียนฟ่ง บุรุษผมแดงยืนหลับตาปี

รอรับความตาย

เปรี้ยวๆๆๆ มีเสียงปะทะพลังลมปราณดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง

เทียนฟ่งโอดครวญทั้งที่ยังหลับตา “จ๊าก! ตูตตายก็รอบแล้วพะเนี้ย อย่าชู้บ๋อยสิ...”

“คุณเทียนฟ่งรีบหนีไปเร็ว ผมใกล้จะตายนะไม่อยู่แล้ว” ได้ยินเสียงอาเธอร์ที่เก้าสิบเก้า ดั่งขึ้นที่เบื้องหน้า ชายหนุ่มผู้ใช้โชคช่วยจึงลืมตาขึ้น ครั้นเห็นสภาพของตนก็ต้องยิ้มอย่าง เกือบเขิน

อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้ากับนินนิ ZX กำลังใช้อาวุธในมือต้านรับดาบอสูรเคื่องแค้นที่ แดงดุจโลหิต

ทั้งสองฝ่ายต่างทุ่มเทพลังภายในเพื่อทำลายลมปราณของอีกฝ่าย แม้จะดูเหมือนการ ปะทะกันธรรมดา แต่ถ้าดูจากแรงลมที่อัดกระแทกจนเจ็บผิวกาย ฝ่าเท้าที่ฝังลึกลงไปใน แผ่นไม้โดยไม่มีรอยแตกกร้าว เส้นผมและเสื้อผ้าที่ปลิวไสวคล้ายอยู่กลางพายุ ก็จะทำให้ทราบได้ ทันทีว่าการปะทะกันครั้งนี้รุนแรงเพียงใด

ส่วนโจนที่ลึบสื่กับอาภิกะก็กำลังปะทะกันอย่างดุเดือดเปิดมัน ตัวแล้วเดี่ยวมีเพลิงไหม เดี่ยวมีไอดำแฉง เดี่ยวมีประกายสายฟ้าแล่นผ่าน สลับไปสลับมาจนหลากหลายสีล้วน ทว่าดาบเรียว เล็กกลับต้านรับไว้ได้หมด อีกทั้งยังแปรพลังธาตุที่แฉงมาได้เหมาะสมเจาะ จนคล้ายกำลัง แสดงกายกรรมเสียมากกว่า แต่ถึงกระนั้นเสื้อผ้าของทั้งสองฝ่ายก็ยังขาดวันด้วยคลื่นปราณ แสดงให้เห็นถึงพลังทำลายที่แฝงอยู่ในแต่ละกระบวรท่า และการที่คนรอบข้างรวมถึงพื้นไม้ ไม่มีใครตรวจเช็คชวอน ยิ่งบ่งบอกว่าทั้งสองสามารถควบคุมอาวุธและพลังลมปราณได้ละเอียดอ่อนเพียงใด

เหล่าผู้ชมต่างอ้าปากหวอ เพราะนี่คือการสู้รบขั้นสูงที่ยากจะเลียนแบบ

ส่วนการต่อสู้อันหวางจางเป้าเป้ากับเอนดิก้ากลับแปลกพิศดาร เพราะฝ่ายหนึ่งเอาแต่ เทเหล้าลงพื้นไม้ ส่วนอีกฝ่ายกลับขึ้นไปยืนบนลูกบอลขนาดใหญ่ที่หมุนอยู่กับที่อย่างรวดเร็ว แฉงยังมีลูกบอลขนาดเล็กลอยวนอยู่รอบร่างเหมือนเป็นกำแพงอีกชั้น ทว่าในหมู่คนสายตาดี เช่นไป่ว่านเซิน ต้องยอมรับนับถือฝีมือของทั้งคู่ เพราะเอนดิก้าเปลี่ยนเหล่าพิฆะให้เป็น หยตน้ำขนาดเล็กเท่าปลายเส้นผมแล้วโจมตีผ่านพื้นไม้อย่างต่อเนื่อง ส่วนลูกบอลที่หมุนวน รอบร่างจางเป้าเป้าก็ต้านรับหยตน้ำพิฆะเหล่านั้นไว้ได้หมด

ที่ไป่ว่านเซินถูกขนานนามว่ายอดยุทธ์และได้รับการยอมรับนับถือในฐานะนักบั่นทีก ปรวัติศาสตร์ของชาวยูทธ์ เป็นเพราะเขามีสายตาที่มองทุกสิ่งได้อย่างละเอียดถี่ถ้วน ไม่ ตกหล่นแม้แต่เศษผงธุลี

‘แน่จริงจ้จ ถ้ายูเมาะอยู่ด้วยเราคงขอร้องไห้ nang ใช้วิชาเนตรทิพย์พันดาราช่วยเรา ตรวจสอบกระบวนท่า ไม่วลี! จะให้ตีควรรู้ใช้ดินแดนรัตติกาลเข้าไปช่วยเจ้าหนุ่มเทียนฟงออกมาก่อน’ ชายชราคิดอย่างเมื่อหน่ย ‘ทำไมคนระดับเจ้าสำนักต้องไปเข้าประชุมเรื่องพรรคนี้ัน ด้วยนะ ถ้าให้พวกนั้นเข้าไปรุมเจ้าแก้วหมิงซื่อ เราจะได้อะไ้อากาสค้นหาความจริงทั้งหมด เสียเลย’

ชายชราคงลืมนไปว่า ตนเองก็เป็นยอดยุทธ์ที่มีวิชาตัวเบานามประกายสีขาวยาวงไววดุจสายฟ้าแลบ และที่มีได้เข้าไปช่วยเหลื่อเทียนฟง เพราะมือขาวยังคงสะบัดพู่กันมันทีกเรื่องราวจนแทบจะได้หนังสือเล่มหนึ่งแล้ว

มีเสียงหวานใสดังขึ้นจากด้านหลัง ‘ท่านเจ้าสำนักพู่กันจรวดท่า ในที่สุดข้าก็หาตัวท่านเจอเสียที’

ไปว่านเซินสะดุ้งโหยง ครั้นหันกลับไปมองก็ยินดีจนยิ้มแก้มปริ ‘ยูเมาะนี่เอง เจ้าช่วยใช้วิชาเนตรทิพย์พันดาราสำรวจวิชาของ...’

ยูเมาะสวมชุดนักบู๊หญิงสีขาวย ดวงตาสีดำ ผมสีดำเกล้ามวยสูง ปักปิ่นปักผมสีทองอร่ามสลอน สูงหนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนติเมตร แม้จะดูเยาว์วัยและแก่นแก้ว ทว่านางคือหนึ่งในยอดยุทธ์ชั้นแนวหน้า และยังเป็นเจ้าสำนัก ‘ฟากฟ้ารัตติกาล’ อันโด่งดัง ซึ่งอยู่ในลำดับที่สิบห้าของยุทธภพ เธอพูดแทรกด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ ‘ข้าเองก็ถูกท่านหวู่โถ้วไปว่านเซินให้ใช้วิชาเนตรทิพย์พันดาราเพื่อมาพาตัวท่านผู้อาวุโสไปร่วมประชุมยุทธ...’

ไปว่านเซินรีบตัดบท ‘เอ๊ย! ข้าขอเวลาอีกแป็บเดียว การประลองใกล้จะจบแล้ว’

‘การประลอง...’ ยูเมาะพูดทวนเบาๆ พร้อมกับทำหน้าที่ ‘ยังไม่ทันเริ่มงานก็มีพวกบ้ามาอวดฝีมืออีกแล้ววี่’

‘ครั้งนี้ไม่ใช่พวกอ่อนด้อยพรรคนี้ันหรอก แต่เป็นยอดยุทธ์ที่เร้นกายและมีพลังขั้นก่อเกิดจักรวาล’ ประมาจารย์ขาวดำริบชี้พู่กันในมือขวาไปเบื้องหน้า

ยูเมาะมองตามปลายพู่กัน ท่างไปเกือบสามสิบเมตร มีอาคารเหลาสวรรค์เลื่องชื่อตั้งตระหง่าน เธอรีบผินกพลั้งสายตามองไปยังหน้าต่าที่มีชายหนุ่มผมสีแดงติดดินเหนียวอยู่ เขาหันมาขำเลื่อมองเธอแวบหนึ่ง แล้วขยับปากพูดว่า ‘มีถ้าผมเพิ่มขึ้นอีกคนแล้ว’ ทำเอาเธอตกใจจนผลอแก้วถอยหลัง พลังหันไปถามไปว่านเซิน ‘เจ้าหนุ่มผมแดงไว้หนวดคนนั้นนะหรือที่ท่านผู้อาวุโสหมายตาไว้’

‘ไม่วีซู่! ต่อไปคนนั้นอาจจะนำสนใจ แต่ตอนนี้ยังไม่ใช่ ยูเมาะข้าวานเจ้าช่วยมองพวกผู้สำเร็จพลังขั้นก่อเกิดจักรวาลทีเอะ ข้าอยากรู้จริงๆ ว่าเจ้าพวกนี้ันใช้ธาตุใดเป็นธาตุหลัก

ธาตุใดเป็นธาตุเสริม ข้าจะได้จับทันที..." "ไปว่านซินเห็นอีกฝ่ายหน้าซีดเลยถามด้วยความตกใจ "เจ้าเป็นอะไรไป หรือว่าตกใจจนผลอโคจรพลังผิดเลยบาดเจ็บภายในสาหัส"

"เปล่า แต่คนพวกนั้นมันทำอะไรกัน ทำไมการโคจรพลังธาตุถึงสับสนปนเปกันขนาดนี้ แถมทุกคนยัง... อะไรกัน! ท่านผู้อาวุโสหลบเร็ว" นางกระโดดถอยหลังพร้อมกับลากไปว่านซินลงจากหลังคาด้วย

เพียว!! พลังดาบสายหนึ่งพุ่งผ่านศีรษะของพวกเขาไป จากนั้นมันก็วกกลับมาไล่ล่าพวกเขาจุดมีชีวิต

ไปว่านซินรีบพลิกพลังใส่พู่กันในมือ แล้วสะบัดขึ้นด้านรับปราณดาบอันเย็นเยียบ พริบตาในมือของเขาคล้ายโดนพลังสามสายทะลวงเข้าสู่ชีพจร พู่กันไม่ถึงกับแตกสลาย โชคดีที่ได้ยูเมะช่วยเหลือ นางตั้งปิ่นปักผมออกมาแล้วอัปเดตปราณธาตุของใส่ลงปิ่นทั้งสองอัน กลายเป็นกระบี่ยาวสีทองคู่หนึ่ง จากนั้นก็แหงใจกลับไปว่านซิน ด้วยวิฆาเนตรและไม่ตายประจำตัว 'ดินแดนรัตติกาล' นางจึงมองเห็นพลังธาตุทั้งสามสาย เลเยร่งพลังธาตุที่ขมกัณพุ่งเข้าไปสลายพลังมารขุมนี้ออกไปได้จนหมดสิ้น

ยูเมะรีบถามผู้เฒ่าที่ร่างกายกะพริบแสงสีแดงฉ่ำ "ท่านผู้อาวุโสไม่เป็นอะไรนะคะ"

"อืม ข้าไม่เป็นอะไรมาก...หือๆ" "ไปว่านซินยิ้มแล้วพูดอย่างยินดี "วิชามารอะไรกันนี้ เติมไปด้วยกลิ่นอายฆ่าฟันแบบของโคเลย เจ้าแก่นั่นควบคุมจิตสังหารได้ยอดเยี่ยม ดีนะที่ข้ามีเจ้าอยู่ด้วย ไม่อย่างนั้นคงบาดเจ็บภายในนานเป็นชั่วโมงกว่าจะหาย"

ชายชราที่หัวใจไม่ยอมขราใช้ชีวิตตัวมาลอยขึ้นบนหลังคาอีกครั้ง เขาเห็นผู้คนจำนวนมากที่แอบชมการต่อสู้โดนลูกหลงไปกันถ้วนหน้า เลยหันไปเรียกหญิงสาวที่กำลังถอนใจเฮือก "รีบขึ้นมาเถอะยูเมะ นี่เป็นพลังของจ้าวยุทธอย่างไม่ต้องสงสัย แบบนี้ข้าได้สนุกแน่ ฮ่าๆ"

เทียนฟงชะเง้อมองรอบด้านแล้วก็ต้องลอบปวดหัวเมื่อเห็นมีคนบาดเจ็บนับไม่ถ้วน ซึ่งส่วนใหญ่จะให้พรรคพวกช่วยใช้พลังปราณรักษากันอย่างเต็มที่ 'คนพวกนี้ทำไม่ถึงอันตรายนั้นะ สงสัยที่เขابอกว่ารานิสเทียคือดินแดนของผู้แกร่งกล้าคงจะจริง'

เขานึกถึงคำกล่าวที่ใช้เปรียบเทียบการดำรงชีวิตอันแตกต่างของคนทั้งสามทวีป

ทวีปที่ 1 ดินแดนย้อนยุคอันป่าเถื่อน สะท้อนชีวิตของผู้กล้าแกร่ง หากไม่แน่จริงอย่าริอ่านเหยียบย่าง ทวีปที่ 2 ดินแดนอันงดงามเกินจินตนาการ หากคิดท้อเงี้ยวชั่ววินาทีต้องมาตั้งรกรากที่นั่น ทวีปที่ 3 ดินแดนแห่งการพ้อฝันและความตาย หากไม่ชอบชีวิตยุคใหม่อย่าได้คิดเดินทางมาเด็ดขาด

ในบรรดาทั้งสามทวีป ผู้เล่นในทวีปที่ 1 รานิสเทียจะค่อนข้างชอบการต่อสู้แบบตัว

ต่อตัวและการทำประลอง มีการวิพากษ์ตามท้องถนนเกิดขึ้นบ่อยครั้ง เพื่อแสดงพลังลมปราณที่ล่านักดนตรี ดินแดนแห่งนี้ไม่มีอุปกรณ์ทันสมัย ข้าวของเครื่องใช้ในการดำรงชีวิตทั้งหมดจึงต้องใช้ของยุคเก่า เช่นใช้ถ่านสำหรับหุงต้ม หรือใช้ตะเกียงน้ำมันสำหรับให้แสงสว่างยามค่ำคืน เรียกได้ว่าที่นี่คือแบบจำลองโลกยุคโบราณของจริง

อย่างเมื่อวานตอนที่เขาเดินทางมาถึงใหม่ๆ ยังต้องตะลึงที่เห็นผู้เล่นตามรายทาง ตักน้ำจากบ่อมาดื่ม ตามตึกอาคารไม่มีไฟฟ้าใช้ มีแต่ตะเกียงเจ้าพายุให้แสงสว่าง ทุกอย่างเหมือนจริงมาก จำนวนห้องพักก็มีจำกัด ไม่เหมือนในทวีปที่ 2 และ 3 ซึ่งมีการใช้เวทมนตร์หรือการบิดเบือนมิติเข้าช่วย ทำให้โรงแรมที่มีขนาดเท่ากระท่อมเก็บของสามารถจุคนได้นับแสน

เทียนฟ่งหันไปมองสภาพห้องอาหารที่หังยับเยิน พวกอาเธอร์ที่เก๋ลิบเก๋กลับมายืนอยู่เบื้องหน้าเขา ส่วนพวกจ้าวหมิงซื่อกลับไปตั้งรับอยู่อีกฟากของเหลาสุรา ทุกอย่างยังคงดูปกติดี ไม่มีอะไรอยู่นอกแผนการที่วางไว้ตั้งแต่ต้น ยกเว้นเพียงความเสียหายมหาศาล และจำนวนผู้ชมที่เพิ่มมากขึ้นจนเขาไม่อาจเสิร์งอ่อนแอได้อีกต่อไป ‘สงสัยต้องช่วยให้มันจบไวขึ้นอีกสักหน่อย’

เขาแอบล้วงระเบิดควันออกมาลูกหนึ่ง แล้วโยนเข้าไปตรงกลางระหว่างทั้งสองฝ่าย พลังตะโกน “ลูกพี่อาเธอร์ถอยก่อนเถอะ มีคนโดนลูกหลงเยอะแบบนี้จะวอดอ้างเป็นฝ่ายธรรมะไม่ได้นะคร้าบ”

ก่อนที่เขาจะได้กระโดดออกจากหน้าต่าง นินนิน ZX ก็หัวเขาลอยไปยังลานประลองหน้าเหลาสุรา ส่วนพวกอาเธอร์ที่เก๋ลิบเก๋ก็พุ่งออกมาพร้อมพวกจ้าวหมิงซื่อ ทั้งสองฝ่ายยังคงจับคู่ต่อสู้กันเหมือนเดิม

โครม!!! พื้นศิลาของลานประลองที่โดนคนทั้งหกเหยียบย่ำจนแตกเป็นเสี่ยงๆ

ทั้งสามคู่แยกออกจากกัน โดยมีนินนิน ZX หัวเทียนฟ่งไปยืนข้างลานประลอง จากนั้นนินจาผู้ลึกลับก็ใช้เคล็ดมลายแยกร่างออกเป็นสี่ร่าง แล้วยื่นล้อมลานกว้างนี้ไว้

ในขณะที่ทั้งเจ็ดกำลังจะเริ่มต่อสู้กันอีกครั้ง อาเธอร์ที่เก๋ลิบเก๋ปล้นโพล่งขึ้น “เราสองคนที่เป็นหัวหน้ากลุ่มมาตัดสินกันตามลัทธิที่ว่า ‘มันดี’ พันศาสตร์”

“จะเดิมพันด้วยอะไรหรือเจ้าหนู อย่าบอกนะว่าจะให้ข้าเลิกชวนเมิร์ทซ์เข้ากลุ่ม” จ้าวหมิงซื่อกระตุ้ย้ม “ต่อให้ข้าไม่ชวน แต่หลังจากที่ข้าอาละวาดขนาดนี้ คนหัวใสอย่างมันต้องอยากเข้าร่วมกลุ่มข้าแน่ๆ”

อาเธอร์ที่เก๋ลิบเก๋สลายอาวุธปราณในมือ ก่อนจะเสยผมที่ปรกหน้าพลาญพุดอย่างจริงจัง “เมิร์ทซ์ไม่อยู่ในสายตาเราตั้งแต่ต้นแล้ว ต่อให้พวกคุณเปลี่ยนเป็นสี่หรือห้ามารชอน

มันก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงความจริงที่ว่าธรรมชาติย่อมชนะธรรมชาติหรอก”

“นั่นแกต้องการอะไร ข้าจะรอรับฟัง” จ้าวหมีงชื่อพาดดาบอสุราเคื่องเค้นไร่สี่ไร่ที่ไหลล้นแล้วหันไปพยักหน้าให้พวกพ้อง

อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้าเห็นพวกโจนที่ลึบลึกับพวกอากิณะกระโดดออกจากลานประลองก็ตอบด้วยน้ำเสียงเฉยชา “ผมต้องการอสุราเคื่องเค้น”

จ้าวหมีงชื่อซึกี้หน้า ดวงตาลูกกวาด “เฮอะ แล้วถ้าข้าชนะ แกจะให้อะไรกับข้า”

“ผมจะเก็บตัวหนึ่งร้อยปี โดยไม่ยุ่งหรือขัดขวางแผนการของพวกคุณ เว้นแต่พวกคุณจะเข้ามาถูกรานในพื้นที่ของผม”

จ้าวหมีงชื่ออมยิ้ม นัยน์ตาทอประกายพิสดาร “ดี เอาตามนั้น ทลายสามภพ!!”

ทางเสียงยังไม่ทันสิ้น รอบร่างของพันศาสตราก็ปรากฏอาวุธนานาชนิดนับพันชิ้นทั้งหมดพุ่งเข้าใส่อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้าดุจพายุคลั่ง

อัศวินผู้เปรียบพร้อมกระหึบเท้าเบาๆ เศษหินบนสนามประลองก็เปลี่ยนเป็นเสาหินนับร้อยต้นพุ่งขึ้นท้องฟ้า เขาสะบัดสองมือใส่อากาศ สร้างดาบวายุนับพันเข้าปะทะกับอาวุธของพันศาสตรา

แม้ทำไม้ตายที่ใช้โจมตียังพัวพันกันเหมือนเกิดมหาสงคราม ทว่าร่างของผู้ใช้ยอดวิชาทั้งสองกลับได้ขึ้นไปบนยอดเสาศิลา แล้วพุ่งเข้าแลกอาวุธกันอย่างดุเดือดจนเกิดเสียงปะทะดังถึรัว

3

พลปรากฏ สมาชิกชั่วคราว และ สิบกระบวนการ

นี่คือการต่อสู้ของยอดยุทธ์ หรือเป็นการแลกชีวิตของนักรบเถื่อนกันแน่

เหล่าผู้ซึ่งมศีกการประลองครั้งนี้เห็นเพียงวิชาชั้นสูง ทุกกระบวนการที่ไม่มีการตั้งรับ มีเพียงการแลกอาวุธประหัตประหารที่มั่งเเทงอีกฝ่ายตลอดเวลา ทั้งสองเกร็งเคล็ดพลังคุ้มกายในระดับที่พวกผู้ชมเองก็ยากจะเลียนแบบได้ ทุกครั้งที่แลกดาบกัน ธารโลหิตจะสาดกระเซ็น ย่อมเสาศิลาจนเป็นสีแดงฉาน

ใต้เวทีประลองมีอาวุธนับร้อยตกเกลื่อนกลาด บ้างก็หักเป็นชิ้นๆ บ้างก็แตกร้างจนไม่สามารถใช้การได้อีก มีเพียงไม่กี่ชิ้นเท่านั้นที่ลอยคดเคี้ยวไปตามเสาศิลาดูจอสรพิษ คอยไล่ล่าอาเธอร์ที่เก๋าสืบแก้อย่างแม่นยำ ทว่าทุกครั้งที่เข้าใกล้ อัศวินผู้เพียบพร้อมจะสะบัดมือข้างหนึ่งสร้างวายุศาสตร์เข้าต้านทานไว้ได้ทันพ่วงที

แต่การทำเช่นนั้นก็เป็น การเปิดโอกาสให้จ้าวหมิงชื่อซัดฝ่ามือหรือเตะเท้าเข้าใส่ หากโชคร้ายก็อาจโดนดาบสีแดงเข้มฟันจนเป็นแผลยาว ทว่าชายหนุ่มที่มีเรียวยแรงผิคมุขขี้มน ก็ จะตอบโต้ไปหนึ่งหมัด หรือไม่ก็ใช้กระบี่ปราณที่เปลี่ยนธาตุไปเรื่อยๆ เข้าที่มั่งเเทงแลกชีวิตกับอีกฝ่าย

แม้จะเป็นการแลกชีวิต แต่ทั้งสองกลับไม่ร้องคร่ำครวญเพราะความเจ็บปวด แขน และขาที่ขาดก็ใช้วิชาฟื้นฟูชั้นสูงงอกขึ้นมาใหม่ ไม่ว่าจะบาดแผลจะยาวและลึกเพียงใด ปราณธาตุไม้และน้ำของพวกเขาก็สามารถรักษาให้หายเป็นปกติทั้งได้ในพริบตา

เหล่าผู้ฝ้ามองต่างก็คิดว่านี่คือการต่อสู้ชั้นสูงจริงหรือ สาเหตุเดียวที่ทำให้พวกเขายัง

ตั้งใจดูต่อ คือเลือดลมอันร่าร้อนที่สูบฉีดจนทุกคนอยากจะเข้าไปร่วมต่อสู้ด้วย

คงมีเพียงหญิงสาวนางหนึ่งที่มุ่งงจจนต้องหันไปพูดกับยอดดยุทธ์ข้างตัว “นี่มันอะไรกัน ทั้งสองคนสามารถตักถลกปนปราดของอีกฝ่ายมาเป็นพลังของตน วิชาคืนร่างชั้นสูงแบบนี้ เจ้าสำนักใหญ่ทั้งห้าสิบเจ็ดคนล้วนทำได้ก็จริง...” เธอมีสีหน้าเหยเก “แต่ไอ้ที่ไม่ร่องโอดโดยเลยสักแอะแบบนี้ ในทวีปที่ 1 คงไม่ถึงสิบห้าคนที่ทำได้ ท่านผู้อาวุโสท่านแน่ใจหรือว่านี่เป็นการต่อสู้ของมนุษย์จริงๆ”

ไปว่านเขินมองการต่อสู้แบบตาไม่กะพริบ มือขวาสะบัดพู่กัน ส่วนปากพึมพำคล้ายกำลังท่องเคล็ดวิชา ซึ่งทุกคำพูดของเขาจะกลายเป็นตัวอักษรที่เขียนได้อย่างงดงามราวกับถูกสลักด้วยแท่นพิมพ์

ยูเมะเห็นแล้วได้แต่ส่ายหน้า ถึงนางจะชาญฉลาดแต่ก็ไม่ได้ชำนาญทุกเคล็ดวิชาบนโลก เมื่อไม่สามารถตีความกระบวนท่าทั้งหมดได้ นางจึงตัดสินใจเรียกผู้เข้าร่วมประชุมให้มาที่นี่ เพราะการต่อสู้ระดับยอดดยุทธ์ไม่เคยจบภายในเวลาชั่วโมงหรือสองชั่วโมง แถมวิชาที่สองคนนี้ใช้ดูอย่างไรก็ไม่ปกติ พลังคืนชีพและความอดทนก็ห่างไกลจากผู้เล่นปกตินี้บร้อยปี แถมวิชาส่วนตัวยังแตกต่างอย่างที่ไม่เคยเห็นมาก่อน

แม้ให้ห้าสิบเจ็ดสำนักใหญ่จะมีการถกวิชาแลกเปลี่ยนความรู้กันเป็นประจำ ทว่าแต่ละสำนักก็ยังมีเคล็ดวิชาที่ไม่ถนัดอยู่บ้าง เช่นวิชาของนางก็มีเจ้าสำนักเพียงไม่กี่คนที่เข้าใจถึงแก่น แต่ก็ไม่มีใครเลียนแบบได้ ทำได้เพียงพัฒนาเป็นแบบฉบับของตัวเองเท่านั้น

หลังจากบอกเจ้าสำนักคนอื่นเสร็จ นางก็ล้มผัสได้ถึงสายตาของใครบางคนที่ยับจ้องนางเหมือนกำลังเฝ้ามองเหยื่อ แต่พอนางเดินพลังเพื่อค้นหาเจ้าของสายตาคู่นั้น อีกฝ่ายกลับอันตรธานไป แต่เพียงไม่นานความรู้สึกนั้นก็กลับมาใหม่ ไม่ว่าจะพยายามค้นหาอย่างไรก็หาไม่เจอ คล้ายอีกฝ่ายมองมาจากมุมอับที่นางไม่สามารถตรวจจับได้ทัน

“นี่มันปีศาจชนิดไหนเนี่ย ถึงสามารถเคลื่อนย้ายตัวตนได้อย่างไร้ร่องรอย” ยูเมะมองไปทางซ้ายที่ขวาที่อย่างเคร่งเครียด ‘แถมยังซ่อนพลังปราดได้จนมิด แบบนี้มันเหมือนไม่ใช่คนแล้ว...’

“ตีเมเหล้าสักหน่อยไหม” มีเสียงทุ่มซวนฟังดังขึ้นจากด้านหลัง

ยูเมะสะท้านไปทั้งตัว เธอรีบตั้งกระบวนท่าพร้อมกับหันไปมองเจ้าของเสียง ซึ่งทำให้เธอต้องอุทานเบาๆ “นายเมื่อกี้...”

ชายหนุ่มตาข้างเดียวผมสีดำขลับ ยกจอกสุราที่ทำจากหยกขาวยื่นให้นาง “ผมชื่อ เอนดิก้า เป็นแค่นักปั้นสุราที่เดินทางผ่านมากับผองเพื่อน เห็นคุณกำลังว่าวุ่นใจอยู่เพียงลำพัง

เลยอยากจะรับฟังปัญหาในใจคุณ ไม่ทราบว่าจะร่วมดื่มกับผมได้ไหมครับคุณยูเมะ เจ้าสำนักฟากฟ้ารัตติกาล”

ยูเมะพยายามส่งสายตาไม่เป็นมิตร ทว่าเมื่อโดนสายตานุ่มนวลเปี่ยมเสน่ห์ของอีกฝ่ายจ้องกลับ เธอก็ลดการระวังตัวไปส่วนหนึ่ง “ทำไมคุณถึงรู้จักฉัน”

เอนดิก้าคลี่ยิ้มละมุน “เป็นเพราะผมเคยปกป้องคุณจากการลอบสังหารของจางเป่าเป่ายังไงล่ะ”

ยูเมะตื่นตระหนกมีสีหน้า “ตอนไหนกัน ฉันจำไม่ได้ว่าเคยโดนคนใส่ชุดตัวตลกนั้นหมายหัวนะ”

บุรุษสวมที่ปิดตาขวยยกไหล่ “ถ้าคุณรู้ว่าโดนลอบโจมตี ผมก็คงไม่ต้องลำบากลำบากต่อสู้แทนคุณเป็นการลับแล้วสิ”

หญิงสาวฟังดูก็รู้สึกว่ามีเหตุผล ทว่ามันก็ยังเป็นเรื่องที่ยากจะเชื่อ คนระดับเธอมีหรือจะไม่รู้ตัวว่ามีคนลอบทำร้าย เวลานอนเธอก็หลับอยู่ในบ้านส่วนตัว เวลาส่วนใหญ่ก็มีลูกศิษย์หรือเพื่อนห้อมล้อม หญิงสาวจึงถามอย่างสงสัย “แต่ฉันมั่นใจในฝีมือของตนเอง ตั้งแต่...”

เอนดิก้าแทรกขึ้น “ตั้งแต่เริ่มเข้าโลก RWO เมื่อสองปีก่อนในโลกจริง คุณก็ฝึกวิชาลมปราณได้ขั้นเทพ พอออกท่องยุทธภพ คุณก็ตั้งสำนักและผ่านการทำประลองมานับครั้งไม่ถ้วน ผมจำได้ว่าทั้งหมดแปดพันเก้าร้อยห้าสิบแปดครั้ง ชนะแปดพันเก้าร้อยห้าสิบเอ็ดครั้ง เสมอเจ็ดครั้ง ซึ่งนั่นทำให้คุณถูกจัดอยู่ในฐานะยอดยุทธ์หญิงลำดับที่ห้าของทวีปที่รานิสเทีย และถูกจัดเป็นหญิงงามอันดับที่ยี่สิบเก้า เคยออกหักจากผู้ชายรวม...”

“กรี๊ด!! อย่าพูดนะ ฉันเชื่อหายแล้ว ไอ้เจ้าคนโรครจิต” ยูเมะหน้าแดงก่ำ เธอพูดอย่างตะขิดตะขวงใจ “นี่นายรู้เรื่องนั้นด้วยหรือเปล่า เรื่องฉันกับ...เอ่อ...”

“เรื่องที่เชือดแฟนเก่าทิ้ง แต่บอกชาวบ้านว่าเป็นฝีมือวางยาพิษของศัตรูนะเธอ ผมต้องรู้สิ แต่ทั้งหมดเป็นข้อมูลที่จางเป่ารวบรวมมานะ ดูท่าหมอนั้นคิดจะใช้จังหวะที่คุณกำลังเพลิดเพลินกับการฆ่า ลมมือสังหารตอนที่คุณไม่ทันระวังตัว...ฮ่าๆ” เอนดิก้าหัวเราะว่า

ยูเมะขี้เก๋จกกระเบื้องหลังคาแตก ก่อนจะพูดอย่างแง่งอน “เชือดแล้วเจ้าคนตาเดียวสรุปที่บอดนี่เพราะโดนแฟนที่มตาใช้มัย” เธอรับสุราไปดื่มรวดเดียวหมด แล้วยื่นจอกไปทางเจ้าของ “ของดีนี่ เอมาก็จกจกสิ”

เอนดิก้ารินสุราให้อีกฝ่ายกลางพูด “ผมไม่ได้ตาบอดนะ เพียงแค่ปิดตาเอาไว้เพื่อจุดประสงค์บางอย่างเท่านั้น”

“เฮอะ แค่ปิดตาเพื่อฝึกวิชาใช้มัย ของแบบนี้ใครๆ เขาก็ทำกัน”

พอเอนดิก้ารินเหล่าเสรีจ ยูเมะก็ยกดื่มโดยพลัน ชายหนุ่มยกมือเลื่อนที่ปิดตาขวา ออก เผยให้เห็นดวงตาสีทองอร่ามซึ่งแตกต่างจากดวงตาสีดำข้างที่เป็นสีด้า เขายิ้มพลางพูดด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน “ผมจะใช้สองตาจ้องมองหญิงงามที่คุณควรแก่การชื่นชมเท่านั้นครับ”

ยูเมะหน้าแดงขึ้นมาทันที แต่ขณะที่เธอกำลังจะพูดตอบ เอนดิก้ากลับยื่นขวดเหล้าพร้อมกับเลื่อนที่ปิดตาลง “วันนี้ผมคงต้องขอตัวลาไปก่อน เอาไว้โอกาสหน้าเราคงได้พบกันใหม่”

ตูม!!! มีเสียงระเบิดดังมาจากลานประลอง

เธอหันไปมองต้นเสียงก็พบคลื่นดาบสีดำทมิฬพุ่งเข้าใส่ ทว่าเอนดิก้าก็พุ่งร่างเข้าไปรับโดยไม่เปลี่ยนสีหน้า แล้วหายวับไปท่ามกลางฝุ่นควัน ทั้งไว้เพียงจอกสุราหกขวางกับเหล้าที่ยังเหลือครึ่งขวด แม้จะเป็นเพียงช่วงสั้นๆ แต่มันก็มากพอที่จะสั่งไหวจิตใจของหญิงสาว เช่นเธอ ทว่าห้วงความคิดที่กำลังเคลิบเคลิ้มก็ต้องพังลงเมื่อเสียงตะโกนอย่างยินดีของผู้อาวุโสที่ยืนอยู่ด้านข้างดังขึ้นอย่างกะทันหัน

“โอ้ สุดยอด!! เจ้าหนุ่มเอนดิก้ารับคลื่นพลังความแค้นได้โดยไม่รู้สึกอะไร แถมใช้คำพูดไม่กี่คำก็สิ้นคลอนจิตใจสาวเลือดเย็นอย่าง...”

ยูเมะตะเบ็งเสียงด้วยความฉุนเฉียว “ท่านผู้อาวุโส สรุปว่าเมื่อกี้แค่แกล้งไม่สนใจฉันใช่ไหม พอเป็นเรื่องแบบนี้... เดียวก่อนสิ เมื่อกี้ท่านผู้อาวุโสบันทึกมันลงไปหรือเปล่า”

ไปว่านเซินทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้แล้วหันไปพึมพำกับตัวเองต่อเหมือนเมื่อครู่ ขณะเดียวกันก็รีบใช้มือซ้ายบรกระดาศที่ลอยอยู่ด้านข้าง พร้อมกับคอยหลบกระเป๋าทองคำคู่ที่กำลังไล่พันบันทึกการต่อสู้ ซึ่งได้บันทึกความรักครั้งใหม่ของเจ้าสำนักฟากฟ้ารัตติกาลเอาไว้ด้วย

ครืน!! โครม!! เค็ง!! เสาศิลาที่เป็นลานประลองกลางหาวถล่มลงมาที่ละชั้นสองชั้น คล้ายโดมิโน ผู้คนจำนวนมหาหลบหนีกันซุลมุน ทว่าเสียงอาวูระปะทะกันก็ยังคงไม่ขาดสาย พี่ว!! ปึก!! โครม!! ฝุ่นดินที่ปลิวออกมาเป็นลูกคลื่น บงบอกถึงพลังลมปราณอันหนักหน่วงของสองยอดยุทธ์ ทว่าจู่ๆ เสียงการต่อสู้ก็หยุดลงกะทันหัน เหลือเพียงเสียงเสาศิลาแตกหักเท่านั้นที่ยังดังสนั่นหวั่นไหว

แม้จะไม่มีเสียง ทว่าพลังที่แผ่ออกมาจากกลางเวที ทำให้ผู้เล่นที่มีฝีมือถึงระดับหนึ่งทราบว่าเป็นการดวลพลังครั้งสุดท้าย และมันถึงเวลาที่ต้องแผ่แล้ว พวกเขารีบจุดตั้งเพื่อนที่ยังไม่รู้เรื่องราว หรือรุ่นน้องในสำนักที่ไร้ประสบการณ์จากไป

บริ่ม!! แรงแอ็ดกระแทกซัดฝุ่นควันและเสาศิลาพุ่งออกไปรอบบริเวณจุดฝนดาวตก ผู้คนที่ตั้งรับไม่ทันถึงกับกระอักโลหิตบาดเจ็บเจียนตายกันถ้วนหน้า ส่วนคนที่หนีทัน ก็ได้แต่

เบิกตาก้างเพราะไม่อยากเชื่อว่าคนเพียงสองคนจะสร้างพลังทำลายล้างได้มากขนาดนี้

บนลานประลองที่เหลือแต่เศษหินทราย มีคนสองคนยืนอยู่ เลือ่ผ้าที่ฉีกขาดบ่งบอกถึงความรุนแรงของพลังทำลายครั้งสุดท้ายได้เป็นอย่างดี ทั้งสองมีรูปร่างกำยำไม่แพ้กัน ยกเว้นเพียงรอยสักที่มีอยู่ทั่วร่าง

คนหนึ่งลึกรูปอสูรร้ายสีแดงที่คล้ายผุดขึ้นมาจากขุมนรก ส่วนอีกคนลึกรูปราชสีห์ขนทองที่เยี่ยมด้วยความหึงผยอง

เจ้าของรอยสักอสูรร้ายกระอักโลหิตตอออกมาคำโต ทว่าสีหน้ายังคงหัวหาญ “นึกไม่ถึงว่าเจ้าหนูอ่อนหัดอย่างแกจะก้าวหน้าได้ถึงขนาดนี้”

เจ้าของรอยสักราชสีห์แม้ไม่ได้กระอักโลหิต ทว่าเข้าข้างซ้ายก็ต้องทรุดลงกับพื้น “ผมเคยบอกแล้วว่าธรรมชาติย่อมชนะธรรมชาติ แม้วันนี้จะเอาชัยชนะไม่ได้ แต่ผมก็สามารถทำให้ดาบของคุณหลุดออกจากมือได้แล้ว”

“หึๆ นึกไม่ถึงว่าเจ้าจะยังจำคำพูดในวันวานได้...” จ้าวหิมขี้ขี้ยกมือซ้ายสร้างกระแสน้ำเย็นราดรดทั่วร่างเพื่อล้างคราบโลหิตและฝุ่นดินที่ปรورةเปื้อนออก ขณะเดียวกันรอยสักอสูรก็ค่อยๆ เลื่อนหายไป “วันที่เจอกันครั้งแรก ข้าเคยท้าทายเจ้าว่า หากเจ้าหนุ่มชั้นเจ้าสามารถทำดาบของข้าหลุดจากมือ ข้าจะถือว่าเจ้าชนะ” นึกไม่ถึงว่าวันนี้เจ้าจะทำได้ แต่นั่นมันเรื่องของวันนั้น วันนั้นข้าไม่นับ ดังนั้น...”

พันศาสตราลากเท้าที่ดูหนักกว่าปกติ พร้อมกับบยกสันมือขวาที่เปล่งพลังปรมาณออกมาจนคล้ายเป็นดาบขนาดใหญ่ บรรดาผู้คนที่พบเห็นต่างรู้สึกเครื่องเคียดจนเหงื่อแตก น้ำเสียงดุดมัจจุราชดังขึ้นอย่างเชื่องช้า “วันนี้เจ้าต้อง...”

ทว่าจู่ๆ กลับมีเสียงว่าเรียงของชายหนุ่มดังแทรกขึ้น “ว้าว! นี่เหรอดดาบอสุราเคื่องเค้านมันคมดีจังแฮะ ว่าแต่ทำไมมันล่องหนได้ละ ไม่ยกแดงแบบเมื่อกี้แฮะ”

ทุกคนต่างมองไปยังต้นเสียง แล้วก็พบว่าเจ้าโคตรเซงเทียนหงกำลังใช้สองมือกุมด้ามดาบอสุราเคื่องเค้านตัดคิลลาที่อยู่ใกล้ตัวเล่นเหมือนเด็กที่ได้ของเล่นชิ้นใหม่

“เฮ้ย นั่นมันดาบวิเศษของข้า เจ้าอย่าเอาไปทำเหมือนดาบชิ้นสนิมสิวะ...อ้อ!” จ้าวหิมขี้ขี้ตกใจจนผลอโคจรพลังลมปรมาณผิดพลาด เลยต้องกระอักโลหิตเป็นคำบรสอง และส่งผลให้เขาสะกดอาการบอบช้ำภายในต่อไปอีกไม่ไหว มือซ้ายต้องจับหน้าอก เขาขวาทรุดลงกับพื้น

อาเธอร์ที่เฝ้าลิบเก้าอี้บตะโกนสุดเสียง “คุณเทียนหงรับเอาดาบอสุราเคื่องเค้านหนีไปเร็วเข้า เดี่ยวพวกผมจะเปิดโอกาสให้คุณเอง”

พริบตานั่นพวกอาภินะก็พุ่งเข้ามาประจุกฎตผี แต่พวกโจนที่ลึบลี้ก็เข้าด้านไว้ได้ทัน
ท้วงที เพื่อให้เทียนฟงรีบอุ้มดาบหนีไป...

เทียนฟงจับจ้องจ้าวหมิงซื่อที่อ่อนแรง เขาเร่งพลังปราณสุดกำลังแล้วพุ่งขึ้นท้องฟ้าไป
พร้อมกับดาบอสุราเคื่องเค้น จากนั้นก็ดึงเข้าหาจ้าวหมิงซื่อที่ยังไม่ทันตั้งตัวพร้อมกับร้อง
ตะโกนลั่น “ยก!!!”

จ้าวหมิงซื่อได้แต่เบิกตาค้าง อาภินะที่โดนโจนที่ลึบลี้พัวพันไว้ถึงกับหน้าซีด ส่วน
หน้ากากของจงเป่าเป่าก็เปลี่ยนเป็นหน้ากากที่กำลังทำปากหวนคล้ายคนตกใจ...

“คุณทำของตกครับ!!”

วาทะที่ยากจะเข้าใจดังสะท้อนลานประลองที่เงียบกริบ ผู้คนที่เฝ้ามองถึงกับหยุด
หายใจไปชั่วขณะ แล้วทำปากขมขมิบถามคล้ายคลึงกันว่า...

“เมื่อไหร่พูดว่าอะไรนะ”

แม้แต่จ้าวหมิงซื่อที่อยู่ใกล้คนพูดมากที่สุดยังต้องลุกขึ้นยืนถามด้วยสีหน้างุนงง
“เจ้าหนู เมื่อไหร่แกพูดว่าอะไรนะ”

เทียนฟงยืนยิ้มกริ่ม สองมือยื่นด้ามดาบอสุราเคื่องเค้นให้จ้าวหมิงซื่อ “เมื่อไหร่ผมบอก
ว่า คุณทำของตกครับ”

“อ่า...เอ่อ...ขอบคุณนะ...เจ้าหนู” จ้าวหมิงซื่อใช้มือขวาจับด้ามดาบด้วยท่าทางสับสน
สองตาพินิจดาบในมือคล้ายกลัวว่าจะถูกสับเปลี่ยนเป็นของปลอม หรือมีการวางยาพิษชั้นสูง
เอาไว้ที่ด้าม

อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้าซึ่งบาดเจ็บหนักอยู่แล้ว ตอนนี้อยู่กับกระอักโลหิตออกมาองโงโต
เขารวบรวมแรงแล้วเอ่ยปากถามด้วยเสียงลั่นเครือ “คุณเทียนฟงจะคืนดาบ...เล่มนั้นให้
จอมมารทำไมครับ...อีก!”

เอนดิก้าพลิกกายเข้าไปหาอาเธอร์ที่เก้าสิบเก้า แล้วหยิบขวดสุราสีฟ้าอ่อนส่งให้อีกฝ่าย
ดื่ม ส่วนทางจ้าวหมิงซื่อก็ได้จางเป่าเป่าเข้ามาถ่ายลมปราณช่วยรักษาอาการบอบช้ำภายในให้
โดยมีอาภินะยืนคุ้มกันการลอบโจมตีอยู่ด้านข้าง

เทียนฟงยกมือซ้ายเกาศีรษะพลางตบซื่อๆ “พ่อแม่ของผมสอนเอาไว้ เจอใครทำของ
ตกให้เก็บไปคืน แต่ถ้าหาไม่เจอก็เอาไปส่งให้คุณตำรวจ ผมทำอะไรผิดหรือครับ”

ผู้คนจำนวนมากที่ได้ยินต่างพยักหน้าเห็นด้วย ทว่าก็ต้องรีบกระเทียบเท้าพลางบน
ในใจกันไปต่างๆ นานา

“มันผิดที่คืนเจ้าของนะสิโว้ย”

‘แบบนี้ต้องยึดลิฟท์’

‘ทำไมไม่เอามาให้ดูพะ’

อาเธอร์ที่กำสับกำพักหน้าเข้าใจ “คุณพูดถูก ผมไม่ขอแย้งครับ นึกไม่ถึงจริงๆ ว่าจะมีทางเลือกแบบนี้ขึ้นอยู่กับ ชะๆ...” เขาหัวเราะอย่างเศร้าสร้อย “ผมคิดว่าผมเป็นคนตรงไปตรงมาที่สุดในโลกนี้แล้ว นึกไม่ถึงเลยว่า ยังมีคนที่ตรงกว่าผมอีก ผมนับถือคุณเทียบพงจริงๆ”

เอนดีกำตบหลังปลอบใจเพื่อนพลาฟพูด “นายไม่ได้ตัดสินใจผิดพลาด เพียงแต่หมอนั้นมันบ้าเกินเยียวยา”

โจนที่ลิสส์พูดเสริม “ใช่ บ้าแบบนี้สงสัยคบยากแน่ๆ หากใครคิดจะคบคงห้ามมีศัตรูเด็ดขาด ไม่งั้นได้ตายหมู่เป็นประจำ ฮ่าๆ”

จ้าวหมิงซื่อที่ลีหันกลับมาแจ่มใสหัวเราะลั่น “ฮ่าๆ นับว่าเจ้าแหม่มาก วันนี้ข้าไม่มีอารมณ์อัปเดตอีกต่อแล้ว...เป่าเป่า เอาตำราขย่ะยี่สิบเอ็ดเล่มนั้นมาทีซี”

จางเป่าเป่าชูมือวางเปล่าทั้งสองข้างขึ้นพลิกไปพลิกมาให้ทุกคนดู จากนั้นก็ประกบมือถูกันอยู่ครู่หนึ่งแล้วเปิดออกอย่างฉับไว มีนกพิราบสีขาวยี่สิบเอ็ดตัวบินวนเวียนไปรอบกาย จากนั้นทั้งหมดก็บินไปชนกันที่เบื้องหน้าเทียนฟงจนเกิดเสียงระเบิดและควันสีดำโขมง ครั้นควันจางหายไป ตรงจุดที่เกิดระเบิดนั้นกลับไม่เหลือนกพิราบสักตัว แต่มีตำราสี่ตำก่องหนึ่งตั้งเรียงรายอยู่กลางอากาศแทน

อาภิกะพลีวกายมาอยู่ด้านขวาของเทียนฟง เธอจับสองมือเขาให้รับตำราชุดใหญ่นี้ พลาฟบอก “นี่คือตำราไร้ชื่อที่พวกเราได้มาตอนปราบสัตว์สูรเผ่าเทพสูร ณ ดินแดนเว้งเว้ง ที่ผู้มีพลังชั้นก่อก่อเกิดจักรวาลเท่านั้นถึงจะเดินทางเข้าไปได้”

“ดินแดนเว้งเว้ง? มันอยู่ที่ไหนหรือครับ”

เทียนฟงทวนคำอย่างงุนงง แนนอนว่าทุกคนในที่นั้นต่างรีบเงี่ยหูฟังโดยพลัน เมื่อพวกตนจะได้เข้าไปผจญภัยในสถานที่เร้นลับนั้นบ้าง อาภิกะคลี่ยิ้มพลาฟตอบ

“พวกเราเองก็หาทางเข้าไม่เจอแล้ว ดูเหมือนมันจะเป็นสถานที่ที่ปรากฏขึ้นแบบสุ่ม”

จ้าวหมิงซื่อพูดเสริม “กว่าร้อยปีแล้วที่พวกเราเดินทางไปทั่วทวีปจានิสเทีย แต่พวกเราที่ยังหาดินแดนแห่งนั้นไม่พบ เฮ้อ...”

เทียนฟงยื่นตำราจักรวาลทั้งหมดคืนให้อีกฝ่ายพลาฟพูดอย่างลำบากใจ “ถ้าเช่นนั้นของพวกนี้ก็ต้องเป็นของล้ำค่าสินะครับ แบบนี้ผมรับไว้ไม่ได้หรอก”

จ้าวหมิงซื่อส่ายหน้าพลาฟเร่งพลังมปรณ “สำหรับพวกเรานั้นก็เป็นแค่ขยะ ตอนนั้น

พวกเรามีวิชาเยอะจนใช้ไม่ถูกแล้ว ดังนั้นเจ้าหนูที่เพิ่งเข้าทำเนียบชั้นจักรวาลอย่างแจ่มจางมันไปฝึกปรี๊ดเถอะ...อาภินะเจ้าจงอยู่ช่วยเจ้าหนูนี้ฝึกฝีมือ แล้วชักชวนมันเข้าร่วมกับพวกเราซะ”

อาภินะพยักหน้ารับ เธอสวมกอดเทียนฟงอย่างแนบแน่นพร้อมกับหอมแก้มขวาอีกฝ่ายหลายฟอด จนชายหนุ่มผู้โชคดีหน้าแดงแจ๋ “เดี๋ยวกี่สาวคนนี้จะสอนให้รู้เองว่า ฉันดีกว่าเด็กสาวไร้เดียงสาเป็นกอง”

“อะ... เอ่อ... มันไม่ตี้มั่งครับคุณอาภินะ” เทียนฟงพยายามดิ้นออกจากอ้อมกอดของอีกฝ่าย

“ไม่ตีตรงไหน ตรงนี้หรือตรงนั้น” อาภินะใช้มือขวาลูบไล้ร่างกายของเทียนฟงพลงกัตุหุเบาๆ

โจนที่ลึบสี่โพล่งด้วยโทสะ “นั่งมารเจ้าเล่ห์ คิดจะหลอกล่อหัวใจเด็กหนุ่มหน้าใสไร้เดียงสาอีกแล้วหรือ”

อาภินะโบกมือขวาไล้โจนที่ลึบสี่ “ฉันถือคติไม่นิยมเล่นของเก่า ดังนั้นจงไปให้ไกลๆเถอะพอนักล่าสมบัติผู้ใหญ่น่าเอือหน่าย วันๆ เอาแต่พล่ามเรื่องท่องเที่ยวที่นั่นที่นั่น ทั้งที่ฝีมือก็แสนจะไม่เอาไหน อีจ”

โจนที่ลึบสี่จนจนถึงขีดสุด เขาคิดจะเข้าไปเปิดศึกกับอีกฝ่าย ทว่าเอนดิก้ากลับจับบ่าของชายหนุ่มไว้

“โจนหายใจเย็นๆ ก่อนสิ ตอนนี้อะไรไม่ควรผลิผลลาม เพราะว่า...” เอนดิก้าเหลือบมองจางเป่าเป่าเกี่ยวกับหนึ่ง “เจ้าตัวตลกปริศนามันคิดจะเอาจริงแล้วนะ ถ้าเป็นแบบนี้ผมกับนินนินเอามันไม่อยู่หรอก”

อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้าเดินเข้ามาพร้อมพุดเสริม “ใช่ อย่าให้อีกฝ่ายช่วยได้ ถึงพันศาสตราจะบอกให้อาภินะชักชวนคุณเทียนฟงเข้ากลุ่ม แต่ความจริงตอนนี้ข้ากลายเป็นตัวประกันของเธอต่างหาก...”

ครั้นเห็นรอยยิ้มของนางมารสาว โจนที่ลึบสี่ก็ต้องกัดฟันแน่น “ได้ ถ้าแบบนี้ข้าจะขอไปอยู่เป็นเพื่อนเทียนฟงด้วย”

อาภินะยิ้มอย่างหดหู่พลงพุดด้วยเสียงสั้นเครือ “ผู้ชายอะไรก็ไม่รู้ คิดจะเอาไร้ดเอาเบรียบสตรีผู้อ่อนแออย่างฉัน แ่ทำกอนิดหน่อยก็ไล่กั๊ดไล่ตีทุกวัน ฉันคนนี่ช่างอวัพเสียจริง”

แม้ทุกคนจะรู้ว่าอีกฝ่ายเป็นยอดฝีมือชั้นสูง แต่ก็ยังอดทะเลาะแค้นเห็นใจให้เธอไม่ได้ โดยเฉพาะกลุ่มผู้ล่าสาวย่อมเห็นใจผู้หญิงด้วยกัน แม้จะรู้ว่าเป็นการหลอกหลวง แต่ฝ่ายชาย

เองก็คงฉวยโอกาสที่เดินทางร่วมกันแอรัดเอาเปรียบสตรีผสมชาวมากพอควร

“นี่ มันพวกหมาหวงก้างใช้มัยพวกเรา”

“นั่นสิ ดันลามกจนโดนผู้หญิงตีจากเองแท้ๆ ไม่ไหวเลยนะผู้ชายแบบนี้”

“ที่แท้ก็เป็นพวกผู้ชายน่าเมื่อดีแต่ปาก เลยโดนผู้หญิงทิ้ง”

โจนที่ลืบลีโดนหินทาแสกหน้า ทำเอาเขาอับอายจนต้องพุ่งตัวหนีพร้อมทับตะโกนก้อง
“ผู้หญิงมันโหดร้ายเหลือเกิน!!”

อาภินะโบกมือขวาพลาตตะโกนไล่หลัง “ลาก่อนนะพ่อคนขี้ใจน้อย ไว้หาที่เที่ยวใหม่ๆ
ได้ค่อยมาชวนฉันอีกนะจ๊ะ อีๆ”

เทียนฟงพูดปราม “เอ่อ...เจ้! แค่นั้นลูกพี่โจนก็ใกล้สิ้นใจแล้ว อย่าซ้ำเติมไปมากกว่านี้
จะดีกว่ามั้ง”

“ไม่ต้องห่วงหรอก ไว้อีกหน่อยพอฉันเมื่อเธอเมื่อไหร่ เธอเองก็ไม่แตกต่างจากโจน
หรอก...” อาภินะยื่นปากเข้าไปกระซิบข้างหู “เว้นก็แต่เธอจะมาร่วมกลุ่มกับพวกเราแบบถาวร
หนุ่หน่อยน่ารักแบบเธอฉันจะอาสาดูแลตั้งแต่เข้าจดค่าเลย อีๆ”

บรรดาผู้ชมต่างเห็นใจเทียนฟงโดยพลัน ทุกคนได้แต่คิดว่าเจ้าบ้านี่มันโคตรเฮงที่มี
ผู้เล่นชั้นสูงสนใจ แต่ก็โคตรชวยเพราะคนที่สนใจดันมีถึงสองกลุ่ม ซึ่งไม่ว่าจะเลือกกลุ่มไหน
อีกกลุ่มก็คงไล่ล่าชายหนุ่ผู้อ่อนแอคนนั้นแบบไม่ให้ผู้ใดให้เกิดเป็นแน่

เอนดิก้าโพล่งขึ้น “จ้าวหิมชือ่ คุณช่วยเว้นเพื่อนใหม่ของพวกเขาหน่อยได้ไหม เขา
ยังเป็นลูกไก่อยู่เลย ควรให้โอกาสเขาได้เลือก...”

“เลือกที่จะเปิดตาชมหญิงสาวที่มีคุณค่าใช้ใหม่จ๊ะ พ่อปีศาจสุรา” อาภินะตัดบทพลาต
เหม่อมองไปยังหลังคาคีตกที่อยู่เมะยีนอยู่ บรรดาคนที่มองตามไปต่างงุนงงปนสับสนว่ามันเกี่ยว
อะไรกับเจ้าสำนักฟากฟ้ารัตติกาล อีสตรีผสมชาวพูดต่อ “นายยกจอกสุราหยกขาวกับเหล้า
ชมจันทร์ที่นายหวนักหวนหาให้เธอ ส่งสัยนายคิดจะจีบแม่นี้ใช้ใหม่ แบบนี้น่าจะห่วงเรื่อง
ของตัวเองก่อนดีกว่ามั้ง”

ทุกคนเข้าใจในบัดดล เพราะยูเมะถือจอกสุราหยกขาวกับเหล้าขวดหนึ่งอยู่จริง แถม
ไบหน้ายังแดงก่ำ และการที่เธอรีบใช้ชีวิตตัวเบาหนีหายไปนั้น มันบอกเล่าเรื่องราวทั้งหมด
ได้เป็นอย่างดี

เอนดิก้าที่น่าจะแพ้คารมกลับพูดอย่างไม่ใส่ใจ “ก็เธอคนนี้น่าชมน่ามอง ไม่เห็นมี
อะไรแปลกประหลาดนี่”

จ้าวหิมชือ่โพล่งขึ้น “วันนี้ข้าขอตัวก่อน ไว้วันหน้าค่อยพบกันใหม่”

จางเป่าเป่าหยิบผ้าคลุมสีดำผืนใหญ่ออกมาคลุมร่างของตนเองกับจ้าวหมิงชื่อจันมิต แล้วผ้าคลุมก็ค่อยๆ ยุบลงไปกองกับพื้นเหมือนว่าไม่มีอะไรอยู่ในผ้าผืนนั้น จากนั้นอาภิกะก็ พลัดกายไปหยิบผ้าคลุมชิ้นพร้อมกันหันไปโค้งให้ผู้ชม ราวกับว่าเป็นการแสดงมายากล ซึ่งก็ เรียกเสียงปรบมือได้มากพอสมควร

ทันใดนั้นเห็นนิน ZX ก็ปรากฏขึ้นด้านหลังเทียนฟง เขาคาดกระเป๋าคาดเอาไว้หนึ่ง ให้ถือป้าย แล้วก็เริ่มกายกลับมาขึ้นหนึ่งเสียบอยู่ข้างกายอาเธอร์ที่เก้าสิบเก้า

อาภิกะมองพวกอาเธอร์ที่เก้าสิบเก้าด้วยแวตตาเขียวบ๊ัดพลางแค่นเสียงอย่างเย็นชา “ทำแบบนี้หมายความว่ายังไงอาเธอร์”

“ก็แบบที่พวกคุณทำนั่นแหละ...” อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้ายิ้มกริ่ม เขาหันหน้าไปมอง เทียนฟงแล้วพูดอย่างสุภาพ “คุณเทียนฟงครับ นั่นคือกระเป๋าคาดเอาเจ้าส่วนน้อย ถือว่าเป็น ของกำนัลเล็กน้อยที่พวกผมมอบให้ ตรงหัวซิปมีลูกบิดพิเศษลึกลับ ลึกลับสามลูกสลักฉายา ของพวกเราลึกลับสามเทพท่องจักรวาลเอาไว้ ส่วนลูกสุดท้ายขอให้คุณเทียนฟงนำไปสลักฉายา ของคุณเอง”

“มันมีความหมายพิเศษอะไรหรือ” บุรุษผมแดงถาม

“นี่ถือว่าคุณเทียนฟงเป็นสมาชิกชั่วคราวของพวกเรา” บุรุษแสนสุภาพคลี่ยิ้มเปี่ยม ไม่ตรี “หลังจากนี้คุณต้องลบลายชื่อเพื่อนทั้งหมด ไม่เปิดเผยตารางทักษะหรือตารางสถานะ ของตนเองต่อคนนอกกลุ่มลึกลับสามเทพ ไม่ก่อตั้งหรือเข้าร่วมกลุ่มกับคนอื่น และต้องไม่สยบ ต่อคำขู่ของผู้ใด...” อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้ากำมือขวาไว้ระดับอก แล้วพูดต่อด้วยเสียงหนักแน่น “ไม่ว่าคุณจะทำอะไรในสถานการณ์ใด เมื่อครบหนึ่งพันวันผมจะรับคุณเข้ากลุ่มเอง”

เทียนฟงเปิดกระเป๋าคาดเอาแล้วเก็บตำราทั้งตั้งใส่เข้าไป จากนั้นจึงสังเกตสายคล้อง หัวซิปที่มีลูกบิดหลากสีสั้นร้อยอยู่ลึบลิ่เม็ด แต่ละเม็ดมีตัวอักษรสลักไว้

เอนดิก้าพูดเสริม “ลูกบิดพวกนี้ทำมาจากผลึกจักรวาลที่หายากยิ่ง มันจะตอบรับ เฉพาะพลังปรารถนาจักรวาลเท่านั้น เทียนฟงนายลองบรรจุพลังปรารถนาเข้าไปดูสิ”

พอบุรุษผมแดงปฏิบัติตาม ลูกบิดก็เรืองแสงสว่างไสว แล้วตัวอักษรบนลูกบิดก็ลอย ขึ้นมาค้างอยู่กลางอากาศ แสดงให้เห็นฉายานามของลึกลับสามเทพท่องจักรวาล

อาภิกะรีบเข้ามาถอดแขนซ้ายเทียนฟงพลางพูดอย่างแง่งอน “พอสุดหล่อของฉัน อย่า มัวทำเรื่องน่าเบื่อพรรคนี้เลย รีบๆ โยนมันทิ้งไปเถอะ”

อาเธอร์ที่เก้าสิบเก้าพูดเหมือนเพิ่งคิดขึ้นได้ “อ้อ แล้วผมจะส่งคนไปอยู่กับคุณ เทียนฟงเพื่อคอยสังเกตพฤติกรรมว่า คุณเป็นคนมีคุณธรรมและอยู่ในกฎของพวกเราตลอด

แก้ร้อยแก้สิบแก้วันหรือไม่ แต่แน่นอนว่าผมไม่ใช่พวกโจนหรือเอนดิก้าหรือก เพราะเดี๋ยวจะโดนเข้าใจผิดว่าผมต้องการรังแกสตรีเพศผู้อ่อนแอ ดังนั้นผมจะให้ห้องสาวของผมกับพวกคางูยะมาคอยช่วยเหลือคุณผ่านช่วงเวลาอันยากลำบากนี้แหละครับ”

สิ้นเสียงพูด ลีสาวสมาชิกสิบสามเทพท่องจักรวาลก็ร่อนลงมาจากท้องฟ้า ยืนล้อมอาภินะกับเทียนฟงไว้

อาภินะยิ้มอย่างเอ็นดู “ฝ่ายธรรมะอะไรกัน คิดจะเอาคนมาลอบกัดฉันแบบนี้ เชอะ”

ฮารุเนะปิดปากหัวเราะ “โธ่ๆ คิดอะไรเพื่อเจ้าเองอีกแล้วนะนั่งมาร พวกเราแค่มาดูแลเด็กใหม่เท่านั้น”

“ดูแลหรือคุมตัวกันแน่ะ”

“มันก็ขึ้นอยู่กับคุณเทียนฟงนั่นแหละ” ฮารุเนะชี้ทางตามองเทียนฟงพลงพูดอย่างขบขัน “ว่าจะอยู่ฝ่ายไหน จริงไหมพวกเรา”

“ใช้ซะ อยู่ที่นี่ฟง” สามสาวที่เหลือพร้อมใจกันขานรับแถมยังชำเลืองไปทางบุรุษผมแดง

เทียนฟงต้องลอบกลืนน้ำลายไปอีกใหญ่ “เอ่อ ผมขออยู่ตัวคนเดียวได้ไหมครับ แบบว่าผมมันยากใจไม่มีปัญญา...”

ลูมิแอร์ล้วงกล่องสมบัติออกมาใบหนึ่งพลงพูดเสียงใส “คือว่า...ที่อาเธอร์บอกให้ฉันนำเงินห้าร้อยล้านซิงมาเป็นเงินช่วยเหลือสมาชิกใหม่ล่ะคะ”

ชีนามิเข้ามาถอดแขนขวาเทียนฟง แล้วดึงตัวเขาออกห่างจากอาภินะ “ไม่ต้องคิดมากหรือว่าคุณเทียนฟง ถ้าคุณสอบไม่ผ่าน พวกเราจะขอให้คุณใช้เงินคืนทุกซิง พร้อมค่าเหนื่อยที่พวกเราต้องมาช่วยดูแลคุณอีกวันละพันล้านซิง”

เทียนฟงได้ยื่นเข้าถึงกับแลบลิ้น “ฮ่า!! นี่มันฝ่ายธรรมะจริงหรือ!!”

อาภินะไม่ยอมปล่อยให้แขนซ้ายของเทียนฟง เอร้องตัวของเขาเอาไว้ “นี่ยชีนามิ อย่ามาแย่งสมาชิกใหม่ของฉันสิ กลับไปอ้อนเจ้าบ่าวเธอไว้”

เทียนฟงได้แต่ร้องโอดครวญ “โธ่ๆ อย่าดึงแรงนักสิครับ เดี่ยวผมได้แยกร่างกันพอดี ลูกพี่อาเธอร์...ฮ้าวหายไปไหนแล้วเนี่ย”

ใช่ เพียงชั่วพริบตาที่ทุกคนหันไปมองทำสาวกักกัน อาเธอร์ที่แก้สิบแก้กับพรรคพวกก็ลอยตัวหายไปแล้ว

ทุกคนต่างงุนงง บางคนแยกย้ายจากไป แต่ก็ยังมีบางที่ยังอยู่ชมสถานการณ์อลเวงเบื้องหน้าต่อ

ทันใดนั้นก็มียายขานุ่มดั่งขึ้นจากปากฟ้า “พวกเจ้านะหรือคือคนที่สำเร็จพลังขึ้นก่อนเกิดจักรวาล ไท้หลงมาดวลกับข้าคนนี่หนอยสิ”

ครั้นทุกคนจับจ้องไปยังต้นเสียง ก็เห็นหนุ่มสาวกลุ่มหนึ่ง ทัวทั้งร่างเปล่งรัศมีสีทองสว่างไสว คนที่รู้จักต้องรีบตะโกนด้วยความยินดี “ว้าว! นั่นพี่เทียนหลงนี่นา แถมมีพวกศิษย์เอกของทำสิบเจ็ดสำนักใหญ่มากันเยอะแยะเลย”

เทียนฟงแหงนหน้ามอง ‘ไอ้ ซักจะไม่เข้ากับแผนการ คนสามัญที่โคตรเฮง ซะแล้วสิสงสัยคงต้องใช้แผนที่แปล...’

เทียนหลงเป็นบุรุษหนุ่มผมสีดำยาวประบ่า สูงหนึ่งร้อยแปดสิบเอ็ดเซนติเมตร สวมชุดจอมยุทธ์สีขาวขลิบทอง แต่งตัวหรูหราสมกับเป็นคนจากสำนักใหญ่ ดวงตาสีดำเฉียบคมจับจ้องพวกเทียนฟงพลางพูดอย่างสนใจ “พวกเธอคือกลุ่มคนที่ท่านเจ้าสำนักยูเมะพูดถึงใช่ไหม มาลองสู้กันสักยกสิ”

อาภิเษพูดอย่างรำคาญ “จะให้ฉันอัดเจ้าหนูปากกล้าแบบนายเจี่ยนะ ไหมไหวมั่ง กลับไปฝึกจนได้ขึ้นก่อนเกิดจักรวาลก่อนไป แล้วค่อยกลับมาทำประลองใหม่”

เทียนหลงบันดาลโทสะ เขาตวาดด้วยน้ำเสียงเย็บเย้น “บังอาจนัก ในเมื่อเอ่ยวาจาสามทวยเยี่ยงนี้ สงสัยข้าต้องขอทำประลองหนอยแล้ว”

อาภิเษกลอกตาไปมาเที่ยวหนึ่ง ก่อนจะปิดปากหัวเราะ “เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ถ้าเจ้าหนูแบบนายสามารถล้มเทียนฟงได้ในสิบกระบวนท่า ฉันจะยอมเล่นด้วย”

เทียนฟงสะดุ้งโหยง “เดี๋ยวก่อนสิเจ้ ผมเพิ่งจะระดับ 54 เองนะ แถมวิชงวิชาที่ยังไม่มี จะให้ไปสู้กับคุณคนที่ดูโคตรเก่งแบบนี้ ดวงโคตรเฮงของผมคงช่ายไม่ไหวละมั้ง”

อาภิเษเฝ้เข้ากอดเทียนฟงพลางร้องห่มร้องไห้ “ฮือๆ เทียนฟงใจร้าย ทิ้งให้ผู้หญิงอ่อนแอต้องแบกรับภาระเพียงลำพัง คนอะไรใจจัดใจดำ ไม่ยอมปกป้องอิสตรีที่บอบบางแบบฉัน แค้สิบทำเองแท้ๆ ไม่ได้บอกให้ไปสู้ตายสักหนอย”

“ไอ้ เล่นอย่างนี้เลยเธอ...” เทียนฟงต้องยกมือขึ้นกุมขมับ เขาหันไปถามพวกชีนามิ “แล้วลูกพี่อาเธอร์ล่ะ เขาว่างไหม ช่วยบอกให้มาสู้แทนผมทีเถอะ”

ลูมิแอร์ก้มศีรษะพลางพูดอย่างเสียใจ “พี่อาเธอร์เขาไปตามล่าจ้าวหิมิงชื่ออยู่คุดังนั้น...”

บริ่ม!! จูๆ ก็มีหมอกควันดำทะมึนลอยตกลงบอวลไปทั่วบริเวณ “อย่าปล่อยให้อาภิเษตามไปช่วยจ้าวหิมิงชื่อได้เด็ดขาด” เสียงของฮารุนะพลันดังขึ้น ฝัวะ!! พริบ!! ตูม!! มีเสียงพลังลมปราณปะทะกันดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง ผู้คนมากมาย

ที่โดนลูกหลงจากการต่อสู้ต่างก็ร้องโอดโอยไปตามกัน

เทียนหลงที่ลอยตัวอยู่กลางอากาศตะเบ็งเสียงด้วยความโมโห “เลวมาก คิดหนีการประลองงั้นรึ ยาก!!” จากนั้นก็มีเสียงลมแรงดูพายุดังกระหึ่ม หมอกหนาถูกพัดหายไปไหน พริบตา เป็นการยืนยันถึงระดับพลังของยอดยุทธ์เช่นเขา

เทียนหลงพุ่งลงไปหาพวกเทียนฟงทันควัน ทว่าเขาก็ต้องหยุดชะงัก เมื่อพบว่าเหลือเทียนฟงเพียงคนเดียว ส่วนผู้หญิงอีกห้าคนหลบหนีไปแล้ว แต่การที่อีกฝ่ายสามารถสล่ายจิตต่อสู้ในขณะประมือ แล้วอันตรายกันไปในเสี้ยววินาที โดยที่เหล่าศิษย์เอกที่ลอยตัวอยู่จับพลังไม่ได้เลยแม้แต่น้อย นี่แสดงให้เห็นถึงความต่างชั้นของฝีมือ แถมยังตบหน้าสั่งสอนเหล่าศิษย์เอกได้ในคราวเดียว

มันเป็นการบอกอย่างชัดเจนว่า ไม่เห็นพวกเขาอยู่ในสายตา จึงไม่คิดจะเสียเวลาด้วยนั่นเอง

แม้เทียนหลงจะทราบข้อเท็จจริงนี้ แต่ก็อดรู้สึกเสียหน้าไม่ได้ จึงพูดอย่างหัวเสีย “เลวมาก กล่าวหนีการประลองแบบนี้ ยังเรียกตนเองว่าเป็นยอดยุทธ์อีกงั้นหรือ”

เทียนฟงลงน้ำหนักจำนวนผู้มาใหม่ที่หน้าจะตั้งใจขอท้าประลองดู แล้วก็ต้องแลบลิ้นพลงพูดล้อเล่น “แหม พี่ชายสุดหล่อ ลองดูจำนวนก่อนสิ พวกพี่เล่นยกโขยงมาเกือบร้อยคนต่อให้เป็นจ้าวยุทธ์จริงๆ ก็คงต้องมีสะดุ้งบ้างแหละ”

เทียนหลงส่งสายตาทู่เนืองให้เทียนฟง “แกเองลิ้นที่ยัยนั้นบอกว่าสามารถรับมือผมได้ถึงสิบกระบวนท่า ถ้านั้นมาลองดูกันสักตั้งหน่อยมัย ผมจะต่อให้โดยใช้พลังฝีมือเพียงครึ่งเดียว”

เทียนฟงรีบโบกสองมือส่ายหน้าพร้อมกับพูดอย่างลนลาน “เหวอ ผมทำไม่ได้หรอก ผมเพิ่งจะได้พลังขึ้นก่อเกิดจักรวาลมาเองนะ แถมวิซงวิซก็ยังมี แล้วจะให้ไปต่อสู้กับคุณไต่ยังงั้ ดูแล้วท่าทางคุณน่าจะเก่งที่สุดในกลุ่มนี้ซะด้วย”

เทียนหลงและพวกพ้องต่างรู้สึกเหมือนกำลังไล่บี้เด็กใหม่ ด้วยศักดิ์ฐานะของศิษย์เอกย่อมไม่สมควรรังแกคนอ่อนแอกว่า เขาเลยจะกลับไปเข้าประชุมงานประลองครั้งใหญ่ของทวีปรานิสเสียต่อ

“เดี๋ยวก่อนหลานเทียนหลง ปุ่มีชื่อเสนอ” ทันใดนั้นไปว่านเซินก็ปรากฏขึ้นข้างกายเทียนฟง

แม้เทียนหลงจะหึงผยอง แต่เขาก็รู้จักมารยาทเป็นอย่างดี จึงรีบผสานมือโค้งคำนับประมาจารย์ผู้เลื่องชื่อเบื้องหน้า “ศิษย์เอกแห่งสำนักไร้คู่เปรียบขอคารวะท่านผู้อาวุโสครับ”

หนุ่มสาวที่ลอยตัวอยู่ต่างก็รีบร้อนลงมาทำความเคารพด้วย

“ศิษย์เอกแห่งสำนักจุมพิตรมธนะขอคารวะท่านผู้อาวุโสค่ะ”

“ศิษย์เอกของสำนักดาบสายฟ้าขอคารวะท่านผู้อาวุโสครับ”

จากนั้นศิษย์เอกคนอื่นๆ ก็รีบขานชื่อแจ้งนามสำนักกันยกใหญ่

มีเพียงหญิงสาวใบหน้าที่งดงามหนึ่งที่เดินเข้าไปจับแขนซ้ายของชายชราด้วยใบหน้าที่ยิ้ม ทว่าสายตาดำเป็นชา เธอสวมชุดจอมยุทธ์สีขาวสลัปดาห์ไปว่านเฉิน รวบผมสีน้ำตาลเข้มยาวถึงกลางหลังเป็นทรงหางม้า ดวงตาสีฟ้าอ่อน สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองเซนติเมตร

“ท่านปู่ฯ ทำไมไม่มาหาหลานตามที่นัดกันไว้ล่ะ” น้ำเสียงของเธอเยียบเย็น “มีทราบ ว่าเกิดอาการหลังลิ่มจนเดินสะเปะสะปะมาที่นี่หรือคะ”

ไปว่านเฉินรีบพูด “หลานปู่ แบบว่าปู่ฯ อยากให้หลานที่เป็นรองเจ้าสำนักได้ทำงานอย่างเต็มที่ อีกหน่อย...”

“ไม่ต้องมาแก้ตัวเลย บอมาตรงๆ เลยกว่าขี้เกียจ เมื่อเข้าหนุ่อกตามหนุ่ตั้งนาน” หลานสาวตัดพ้อ “แถมพอเข้าประชุมสายก็โดนคุณลุงหุ่ไฉ่เหาะเย้ยอีกว่าโดนหนุ่แกล้งให้ไปทำงานคนเดียว ส่วนศิษย์เอกคนอื่นๆ ก็เลียนแบบหนุ่ หายหัวไปกันหมด”

เทียนหลงเดินเข้ามาสะกิดหญิงสาว “อะแฮ่ม น้องไปเหมยเซี่ยะใจเย็นๆ ก่อน ตอนนั้นเราควรฟังวาจาของท่านผู้อาวุโสก่อนจะดีกว่า จะได้รับกลับไปเข้าร่วมประชุมต่อ”

ไปว่านเฉินไม่เคยก้าวใคร จะกลัวก็แต่หลานสาวที่ฉลาดเฉลียวแต่จู้จี้ขี้บ่นคนนั้นเท่านั้น ครั้นหันไปเห็นเทียนฟงกำลังเดินหลบเข้าไปในฝูงชน ชายชราจึงรีบตะโกน “หลานเทียนฟง ช่วยหยุดอยู่ตรงนั้นก่อน”

“อ้าก! จะทำอะไรผมหรือครับ” เทียนฟงรีบขมู้อขึ้น “ผมแค่เดินผ่านมาเท่านั้น ไม่ได้คิดแวงง้าเตะทำลิสเจ็ดสำนักใหญ่ให้แข่งขาทักเป็นห้าลิสแปดท่อนหรือครับ”

ผู้เฒ่าฟงแล้วอดหัวเราะขำไม่ได้ จึงรีบพูดด้วยเสียงนุ่ม “หลานเทียนฟง พอดีบู่มีเรื่องอยากרבกวนลักเล็กน่อย คือปู่อยากให้หลานช่วยฝึกวิชาในตำรายี่สิบเอ็ดเล่มนั้น แล้วช่วยมาแสดงให้หมู่ชมดูสักนิดจะได้ไหม”

เทียนฟงคิดในใจว่า “ช่วยแล้วไง” ทว่าใบหน้าที่กลับยิ้มว่า เขาหันมาใช้มือซ้ายเกาศีรษะ พลังพูดอย่างสุภาพ “แหม ตัวผมเป็นเพียงเด็กเพิ่งหัดเดิน จะให้ไปเล่นจำอวดต่อหน้าท่าน ผู้อาวุโสถึงยี่สิบเอ็ดกระบวนท่า มันออกจะเป็นการเสียเวลาระวังครับ”

ทุกคนต่างคิดเห็นตรงกัน เพราะต่อให้ฝึกยอวิชาสำเร็จ แต่พลังทำลายล้างในช่วงต้นคงอ่อนปวกเปียกจนน่าเวทนา ทว่าไปว่านเฉินยังคงยืนกราน “ไม่หรือหลานชาย เา

เป็นว่าเตี้ยวูจะขอให้ศิษย์ชั้นล่างของสำนักไร้คู่เปรียบมาประลองด้วยสักสิบกระบวนท่า ถ้าหลานสามารถต้านรับได้ครบสิบกระบวนท่าให้ถือว่าหลานชนะก็แล้วกัน หลังจากนั้นหมู่และคนอื่นๆ จะไม่ก้าวก่าย หรือขอทำประลองกับหลานเทียนฟงอีกเป็นเวลาหนึ่งปี”

เทียนฟงที่ได้ยินต้องยิ้มแย้มยินดี ‘โอ้ ถ้าชนะก็มีคนช่วยเป็นไม้กั้นหมาอีกหนึ่งอัน อย่างนี้คุ้มแฮะ’

เทียนหลงโพล่งขึ้น “เตี้ยวก่อน จะให้ศิษย์ชั้นล่างของสำนักผมไปสู้กับเขา มันออกจะเป็นการดูถูกผู้ที่มีพลังชั้นก่อก่อดจกรวาลมากจนเกินไป อย่างน้อยสมควรให้ผมเป็นคนรับคำท้านี้เอง”

ทุกคนพยักหน้าเห็นด้วย ทำเอาคนที่อยากเนียนเป็นสามัญชนต้องเกาศีรษะ พลงไต่ร่ตรงถึงความผิดพลาดในแผนการอันแสนแยบยลที่เขาวางไว้

‘เฮ้อ เราไม่น่าเข้ามาอยู่กลางพายุเลยจริงๆ งานนี้ทำทางจะแพ้ไม่ได้ชนะก็ไม่ได้สินะ...’

4

อักษรสวรรค์ โลกนี้คือเวท และ ประตูที่ผูกพันกับบาปที่หนึ่ง

เทียนฟงคือใคร ตอนนี้อยู่เล่นในเมืองเริ่มต้นและคนของห้าสิบเจ็ดสำนักใหญ่
ล้วนรู้จักเขาเป็นอย่างดี บ้างก็เรียกเขาว่าโคตรเฮง บ้างก็เรียกเขาว่าโคตรชวย แต่สิ่งที่คน
พูดถึงเขามากที่สุดคือ...

‘มันเป็นคนดีที่ไม่น่าคบ เพราะความเฮง (ชวย) ของมันอาจนำโชค (หายนะ) มาให้
โดยไม่รู้ตัว’

ถึงกระนั้นยอดยุทธ์เช่นไป่ว่านเซินกลับคิดไปในทางตรงกันข้าม หากได้อยู่ใกล้ชิด
ชายหนุ่มคนนี้ เขาอาจจะรู้สึกคึกคักเหมือนเป็นหนุ่มขึ้นอีกห้าสิบปีก็ได้ ดังนั้นเขาจึงแอบ
วางแผนการในใจอย่างรอบคอบ เพื่อดึงตัวชายหนุ่มหน้าใหม่ไร้พรรคไร้พวกคนนั้นมาช่วยสร้าง
สีสันให้ชีวิต

ไป๋เหมยเซียะหลานสาวแท้ๆ ของไป่ว่านเซิน เป็นหนึ่งในตัวหมกที่ใช้การได้ดี เพราะ
อย่างน้อยหลานสาวของเขาก็จัดว่างามพอตัว แม้จะสู้อาภินะหรือพวกคางงูยะมิได้ ทว่า
คนสามัญแบบเทียนฟงคงจะพอใจกับคนธรรมดาเช่นเธอเสียมากกว่า และเธออาจจะช่วยให้
หนุ่มดวงโคตรเฮง (ชวย) รอดพ้นจากวิกฤตในอนาคตก็ได้ แต่แน่นอนว่านี่เป็นเพียงความ
คิดข้างเดียวของปรมาจารย์ชาวดำ

ไป่ว่านเซินพลั้กายเข้าไปใช้แขนขวาโอบไหล่เทียนฟง แล้วพูดอย่างอ่อนโยน “เขา
เป็นว่าตอนนี้เหล่ายอดยุทธ์ผู้เร้นกายทั้งสองกลุ่มก็หายตัวไปหมดแล้ว หลานชายคงต้องการ
ผู้ช่วยในการฝึกปรีวิทย์ยุทธ์ หากหลานชายไม่รังเกียจ จะช่วยรับ...”

“ท่านปู่!! อย่าเพิ่มงานราษฎร์เพื่อหนึ่งงานหลวงสิคะ” ไปเหมยเซียะตัดบทกลางเดิน ไปจูงมือปู่เธอออกมา “ปู่ต้องรีบกลับไปทำงานต่อเดี๋ยวนี้ละ เพราะสำนักเราต้องเสนอตัวรับหน้าที่บ้าง ไม่งั้นมันจะเป็นการเอาเปรียบสำนักใหญ่ที่เหลืออะคะ”

ไปว่านเฉินรีบแย้ง “เดี๋ยวก่อนหลานรักของปู่ หลานเทียนฟงกำลังลำบาก...”

“ก็ปู่เองไม่ใช่เธอที่เป็นคนสร้างความลำบากให้อีกฝ่าย หนูไม่สนใจหรอกนะคะว่าเขามีพลังขั้นไหน ต่อให้เป็นชั้นทางช้างเผือกหรือช้างน้ำ เราก็ไม่ควรไปยุ่งเชิญให้เขามาเล่นเกมต่อสู้เง่าพาร์คนี้” แววดาจริงจังของไปเหมยเซียะสยบความขี้เล่นของไปว่านเฉินได้จนหมด

เทียนหลงรีบถาม “เดี๋ยวก่อนเหมยเซียะ เธอกำลังหลอกดำพวกเราหรือเปล่าเนี่ย”

“ใช้สิ ดูเสียบ้างว่าตัวเองมันระดับไหนแล้ว ยังคิดจะไปรังแกคนอ่อนแอกว่าอีก หัดใช้สมองซะบ้าง ไม่ใช่พอเจอคนเก่งก็วิ่งไปทำประลอง” ไปเหมยเซียะตอบหัววนๆ “ยังดีนะที่ครวาก่อนท่านเซราสไม่เอาความ ไม่เช่นนั้นห่าสิบเจ็ดสำนักใหญ่คงโดนกองทัพเกราะทมิฬฟัดล่มจนย่อยยับแล้ว”

เทียนหลงรีบสงบปากสงบคำทันควัน เพราะเขาเองก็โดนอาจารย์ตำหนิในเรื่องนี้เช่นกัน

“ถึงพวกเราทั้งหมดร่วมมือกันจะต่อสู้กับนครเกราะทมิฬหนึ่งกองทัพได้สบาย” ไปเหมยเซียะเอ่ยเสียงเครียด “แต่ถ้าเสนาธิการในตำนานของพวกเขาไหลมาด้วยละ เคยคิดบ้างมั๊ยว่าพวกเราจะลงเอยยังไง”

จอมยุทธ์หญิงนามอาซามิรีบเอ่ยเพื่อลดความตึงเครียด “ไม่ต้องรีบร้อนก็ได้เน้อง เหมยเซียะ ท่านเซราสเป็นคนใจกว้าง ไม่ถือสาในสัจเด็กน้อยของพวกเขาเทียนหลงหรอก เรื่องของน้องเทียนฟงสำคัญกว่า อย่างน้อยเราต้องรั้งตัวเขาไว้ จนกว่าเจ้าสำนักทุกท่านจะเห็นตรงกันว่า ควรทำเยี่ยงไรกับคนที่ฝึกลมปราณได้ถึงขั้นก่อเกิดจักรวาล”

“หึๆ วากลับมาหาเราแล้ว แบบนี้ต้องรีบดึงเข้าแผนย่อยที่สามสิบแปด” เทียนฟงสูมือขาขึ้นหัวัดแกว่ง “ผมเห็นด้วยกับการถกวิชายุทธ์นะครับ เพียงแต่ผมยังอ่อนด้อยอยู่หลายขุม แถมทุกท่านยังต้องเตรียมจัดงานครั้งใหญ่ ดังนั้นผมขอเสนอให้พ่ungsี่เวลานี้เมียงเย็น เรามาถกวิชายันแบบพื้นๆ ไม่ต้องเอาถึงขั้นเลือดตกยางออกจะได้ไหมครับ”

“ดีๆๆ ปู่เห็นด้วยที่สุด” ไปว่านเฉินยกสองมือพร้อมกับส่งยิ้มให้หลานสาวที่ยืนทำหน้าที่บั้งตึง

เทียนหลงรู้สึกเป็นมิตรกับเทียนฟงมากขึ้น “ยอดเยี่ยม แบบนี้ลี้ถึงจะสมควรเรียกตนเองว่าจอมยุทธ์ ผมเทียนหลงขอเป็นตัวแทนห่าสิบเจ็ดสำนักใหญ่รับข้อเสนอ ส่วนเรื่อง

คู่ประลองนั้น ทางเราจะเลือกจากยอดฝีมือของทุกสำนักที่มีเวลาว่างในวันพรุ่งนี้แล้วกัน”

ไปว่านเขินรีบพูดแทรกพลาญปล้ำหลานสาวไปหาเทียนฟง “ปู่จะตั้งใจทำงาน แต่หลานต้องจับ...เอ๊ย! อยู่ช่วยสอนวิชาพื้นฐานให้หลานเทียนฟงนะ เอาเป็นว่าตกลงตามนี้ ปู่ไปละ”
พี่ว! พุดยังไม่ทันจบคำชายชราก็หายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย

ไปเหมยเซียะที่โดนปู่ของเธอทิ้ง ต้องขี้เท้าด้วยความแง่งอน “ทำไมท่านปู่ชอบทำอะไรตามใจตัวเองแบบนี้เนี่ย ถ้างั้นพวกที่อยาก...”

“พวกเราที่ติดธุระ ลาก่อน” เทียนหลงและศิษย์เอกคนอื่นรีบโค้งกายเอ่ยคำล่ำลา แล้วยกย้ายกันกระโดดขึ้นห้องฟ้า ไม่เปิดโอกาสให้อีกฝ่ายผลักภาระมาที่ตน ถึงพวกเขาอยากเห็นวิชาชั้นสูง แต่ก็ไม่อยากนั่งสอนมือใหม่ที่น่าจะไม่ประสีประสาแม้แต่เรื่องพื้นฐานแบบนี้

ไปเหมยเซียะที่โดนพรรคพวกทอดทิ้งต้องถอนใจยาว แล้วยกหน้ามุกเอ่ยกับเทียนฟง “ในเมื่อเรื่องมันเป็นแบบนี้ เดี๋ยวฉันจะสอนเรื่องพื้นฐานให้นายเองก็แล้วกัน ก่อนอื่นฉันขอแนะนำตัวเองอย่างเป็นทางการ”

เธอหมุนตัวมายืนตรงหน้าเขาอย่างเรียบร้อย แล้วโค้งกายพลาญแนะนำตัวอย่างสุภาพ “ฉันชื่อไปเหมยเซียะ ฉายา ‘อักขรสวรรค์’ เป็นรองเจ้าสำนักภูกันจรวดฟ้า พลังปราณชั้นเทพระดับ 600 ละ”

แน่นอนว่าเทียนฟงสืบประวัติของยอดยุทธ์ในปัจจุบันจากกระดานข้อมูลมาหมดแล้ว ‘ไปเหมยเซียะ’ พลังฝีมืออยู่ในลำดับที่ทำให้ลิบเปิดของจอมยุทธ์หญิง แต่มีฝีมือล้ำเลิศด้านการเขียนอักขรภูกัน หากบอกว่าเธอเป็นที่สอง เกรงว่าจะไม่มีใครเป็นที่หนึ่งแล้ว เธอจึงได้รับฉายาว่า ‘อักขรสวรรค์’ เก่งทั้งบทกวีและโคลงกลอน ถูกโหวตเป็นหญิงงามลำดับที่เจ็ดสิบห้าในทวีปรานิสเทีย

ชายหนุ่มรีบยิ้มสดใส เขาคิดชั่วจะให้อีกฝ่ายอย่างกระตือรือร้น “ผมเทียนฟง ไร้ฉายานาม ไร้สำนัก พลังปราณบังเอิญได้ขึ้นก่อนเกิดจักรวาล ระดับน้อยจนน่าอาย แต่คงต้องบอกว่า 54 ครับ”

ไปเหมยเซียะถอนใจอีกครั้ง “ต้องขอโทษด้วยนะคะ ส่วนมากคนในให้ลิบเจ็ดสำนักใหญ่จะค่อนข้างชอบประลองยุทธ์ แต่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาไม่ดีนะคะ เพียงแต่ชอบไขว่คว้าหาทักษะแปลกใหม่ตลอดเวลา ทั้งที่เล่นมาเกินสองถึงสามร้อยปีในแกมกันทั้งนั้น แต่ก็ยังชอบทำตัวคึกคักเหมือนเด็กๆ”

“ไม่เป็นไรหรอกครับ ผมเองก็แค่มิวาสนาสำเร็จพลังปราณชั้นสูงอย่างโชคช่วย ฮ่าๆ”
เทียนฟงยกมือขวาลูบศีรษะตนเองพลาญหัวเราะ

ไปเหมยเซียะอิม “แต่ฉันไม่คิดว่าเป็นเพราะโชคหรือคะ ทุกวันนี้ตัวฉันเองก็ทดลองไปโคจรพลังชั้นก่อเกิดจักรวาลทุกวัน แต่ไม่เคยสำเร็จสักครั้ง จนบางทีก็รู้สึกท้อแท้เลยทีเดียว ดังนั้นฉันเชื่อว่าการที่คุณทำได้ ต้องไม่ใช่เพราะโชคอย่างเด็ดขาด”

อิม ผู้หญิงคนนี้เป็นพวกจริงจังสินะ สงสัยจะเจออุปสรรคขึ้นโตกว่าที่คิดซะแล้วสิ เทียนฟงอิมเขิน “ซมกันแบบนี้ผมก็เขินแยลึกรับ แต่ที่ผมมีโอกาสได้ใกล้ชิดคนสวย น่ารัก และฉลาดอย่างคุณแบบนี้ ถ้าไม่เรียกว่าดวงดีแล้วจะเรียกอะไรละครับ ฮ่าๆ”

“มันเป็นแค่ความบังเอิญเท่านั้นละ หากฉันไม่ยอมอ่อนข้อให้ท่านปู่ ป่านนี้ฉันคงจะทิ้งคุณไว้ตรงนี้ แล้วรอดูว่าฟຸ່งนี้คุณจะใช้อะไรเป็นทุนรอนในการประลอง” เธอส่งยิ้มเยิ่นจับใจมาให้

“โอ้ เย็นชาสุดๆ สงสัยจะหนักกว่าที่คิดแฮะ แต่หนักกว่านี้ก็เคยรับมือมาแล้ว ลูกผู้ชายอย่างเราจะกลัวอะไร” เทียนฟงโคลงศีรษะพลางพิมพ์เบาๆ “อันว่าความบังเอิญนั้นคือพรหมลิขิต หากมันเป็นโชคชะตาที่บ้านดालให้เราสองคนได้เจอกัน ไม่น่าว่าคุณอาจจะเป็นผู้ถือด้ายแดงแห่งรักแท้ที่ผมกำลังค้นหาอยู่ก็ได้นะครับ”

ไปเหมยเซียะอิมไปชั่วขณะ แล้วผงกศีรษะเล็กน้อย “ก็อาจจะใช่ แต่ฉันเกรงว่าความในการจีบสาวของคุณยังต้องฝึกปรือมากกว่านี้ เพราะอย่างน้อยควรที่จะ...”

“เพราะผมต้องฝึกฝนกับเจ้าของฉายา ‘อักษรสวรรค์’ ผมจึงมั่นใจว่าพรหมลิขิตชักนำให้เราได้มาเรียนรู้ซึ่งกันและกัน มิเช่นนั้นผมคงไม่ประสบเหตุการณ์พิสดารอย่างต่อเนื่อง จนได้มาพบคุณแบบนี้” เทียนฟงอิมแยมพลางใช้สายตาอ่อนโยนจับจ้องดวงตากลมโตที่กำลังสั่นไหวเล็กน้อยของเธอ

มีผู้ชายมาติดพันไปเหมยเซียะมากมาย อย่างน้อยก็มีเกินสามร้อยคนที่หลงรักเธออย่างหัวปักหัวปำ และอีกสามสิบกว่าคนที่พยายามมาพบหน้าเธอทุกวันโดยอ้างว่าเป็นเหตุบังเอิญ แต่ก็ยังไม่เคยมีใครใจกล้าหน้าด่าน แอบอ้างเรื่องพรหมลิขิตได้เป็นเหตุเป็นตะเท่าคนตรงหน้า แต่หากให้เทียบกับบุรุษอันดับหนึ่งในใจของเธอ คงไม่มีชายใดเทียบเทียมได้ “เอาไว้ให้เป็นที่ที่มิหัวใจ...”

“ร้อนแรงเท่าท่านเซราสก่อน ค่อยกลับมาคุยกับคุณสินะครับ” เทียนฟงตัดบท เขาใช้สองมือจับมือขวาของอีกฝ่ายพลางพูดต่อ “งั้นเราไปทดลองที่โบสถ์เลยมั๊ยครับ เพราะว่าผมจะเป็นคนที่มิหัวใจร้อนแรงอย่างที่คุณต้องการ”

ไปเหมยเซียะรีบสะบัดมือออก เธอเดินถอยหลังไป ใบหน้าเริ่มแดงระเรื่อ น้ำเสียงเปลี่ยนเป็นเย็นชา “นี่ ฉันไม่สนใจจะคบหากับนายหรอกนะ เอาไว้มีระดับเกิน 500 ให้ได้ก่อน

เถอะ ค่อยมาพูดพล่อยๆ แบบนี้”

เทียนฟงยิ้มพลางเดินออกห่างจากอีกฝ่าย ทำให้เธอต้องรีบเดินตาม

“นี่ คุณจะไปไหน”

“ผมก็ต้องรีบไปฝึกวิชาเพิ่มเติมนะสิ จากนั้นจะได้ไปเพิ่มระดับให้ถึง 500 ไวๆ แล้วค่อยไปชวนคุณเข้าโบสถ์ทำพิธีแต่งงาน”

ไปเหมยเซียะชะงักในทันใด แล้วตวาดด้วยความขุ่นเคือง “ใครบอกว่าจะทำพิธีแต่งงานกับนายยะ ฉันทันบอกไว้ถึงตอนนั้นนายค้อยมีสิทธิ์มาจับฉันทันต่างหาก”

“อืม แปลว่าคุณคงสนใจผมไม่น้อย เลยบอกให้ผมมาตามจับคุณได้...” เทียนฟงหันมาส่งยิ้มเหิน “แบบนี้ผมอยะนะเนี่ย นึกไม่ถึงว่าคุณจะเป็นคนเปิดเผยขนาดนี้”

ไปเหมยเซียะมันใจแล้วว่า ชายหนุ่มเบื้องหน้าไม่ได้เป็นคนโง่งมอย่างรูปลักษณ์ภายนอก มิเช่นนั้นคงไม่สามารถซ่อนเธอจนมุมได้ในไม่กี่ประโยค แต่ว่าเธอเป็นถึงรองเจ้าสำนัก เคยโดนคนมาขยี้จนทรมานทาทาหลายรูปแบบ จึงสงบจิตใจขบคิดถึงความเป็นไปได้ทั้งหมด แล้วค่อยพูดอย่างเยือกเย็น “คุณมีเป้าหมายอะไร”

เทียนฟงยกมือซ้ายเกาศีรษะพลางทำหน้าครุ่นคิด แล้วตอบอย่างเถตรง “ก่อนหน้านี้ไม่รู้หรอก แต่ตอนนี้ผมคงจะลองจับคุณก็แล้วกัน อย่างน้อยภายในช่วงเวลาที่คุณอยู่กับคุณอนุญาตให้ผมใกล้ชิดคุณ ผมมั่นใจว่าจะทำให้คุณหันมาสนใจผมได้มากกว่านี้แน่”

ไปเหมยเซียะเริ่มบันดาลโทสะ หางตาซ้ายกระตุกเล็กน้อย เออ อืม เย็นพลางพยักหน้า “ได้ แต่ฉันรู้แล้วว่าคุณไม่ใช่คนอ่อนแอ เธอไว้พรงนี้ตอนสี่โมงค่อยเจอกันนะ...คุณมธัส”

เทียนฟงรีบหันซ้ายหันขวาพลางพูดด้วยความตกใจ “ไหนเธอคุณมธัส ผมต้องรีบไปก็มีกราบขอบคุณนางมาๆ ลักครั้ง ที่ช่วยสร้างความทรงจำแสนดีให้ผมในวันนี้”

“คุณนึกเธอว่าจะตบตาฉันได้” ไปเหมยเซียะเสแสร้งยิ้ม เพียงพริบตาเดียวมือของหญิงสาวก็กุมคอเทียนฟงพร้อมเร่งเร้าพลังลมปราณธาตุไฟ สร้างพายุเพลิงเมวร้ายเขาอย่างสุดกำลัง จนทั่วทั้งร่างของชายหนุ่มมีเปลวไฟสีแดงลุกไหม้

“โอ๊ย!! ใครก็ได้ช่วยผมที เนื้อตัวผมพองหมดแล้ว...อ้าก!!” เทียนฟงสิ้นสติในบัดดล ร่างกายะพริบแสงจากการใช้ยาเพิ่มพลังชีวิตอย่างต่อเนื่อง

ผู้คนที่ยังแอบยืนชมอยู่ด้านนอกต่างตกตะลึง ทว่าไม่มีใครกล้าเข้าไปห้ามแม่แต่คนเดียว ได้แต่เห็นอกเห็นใจอีกฝ่ายที่ดันจับผู้หญิงผิดคน เพราะหญิงสาวนางนี้ยังมีอีกฉายาว่า ‘อักษรมรณะ’ อาจเป็นเพราะนิสัยที่โหดเหี้ยมอำมหิตแบบนี้แหละ ถึงทำให้อันดับในทำเนียบหญิงงามของเธอตกลงไปเกือบสี่สิบอันดับ

ตั้งแต่เด็กเธอมักตั้งคำถามในใจว่า ‘บนโลกใบนี้มีเรื่องบังเอิญอยู่จริงหรือ’ และถ้าหากมีอยู่จริง คนที่ใช้ชีวิตไปตามดวงจะเป็นคนยังไง มีสติปัญญาแค่ไหน และเธอจะบังเอิญได้พบกับคนแบบนั้นหรือไม่

ตอนนี้เธออายุสี่สิบแล้ว แต่ยังไม่เคยเจอสิ่งที่เรียกว่าความบังเอิญเลยสักครั้ง ส่วนใหญ่มันก็เป็นแค่ความเป็นไปได้ หรือแผนการที่ถูกลงมาอย่างละเอียดซับซ้อน มีการจัดฉากให้ดูโรแมนติค ตื่นเต้น ลับสน มีการสนับสนุนจากคนรอบข้าง สร้างความบังเอิญที่ไม่ควรจะมีให้เกิดขึ้นเป็นรูปธรรม แต่เธอก็สามารถใช้สติปัญญาของตัวเองแก้ไขทุกอย่างด้วยความรอบคอบและถี่ถ้วน พินิจเรื่องราวด้วยความสุขุม ไม่หลงเชื่อไปกับบุคลิกภายนอกและสถานการณ์รอบข้าง

ตอนนี้เธอกำลังทดลองแก้ไขสถานการณ์อีกครั้ง ด้วยสติปัญญาและกำลังที่เหนือล้ำกว่าอีกฝ่าย เธอพยายามทำลายแผนการที่อีกฝ่ายวางไว้ เพื่อค้นหาความจริงที่ซ่อนเร้นอยู่

‘พวกเพื่อนร่วมงานมันควรจะมาได้แล้ว เจ้าพวกยอดยุทธ์ที่ให้ความช่วยเหลือไปซุกหัวซ่อนหางอยู่ที่ไหนนะ’

เธอเชื่อว่าชายเบื้องหน้าคือเมธัสอย่างแน่นอน มันจะเป็นไปได้หรือว่าเหล่าผู้เล่นที่แอบซ่อนตัวมานานจะมาเปิดเผยตัวตนเพียงเพราะพ่อค้าหน้าเลือดคนหนึ่ง แถมเท่าที่เธอฟังรายละเอียดจากยูเมะ เธอมั่นใจว่าคนพวกนี้ต้องเป็นผู้เล่นที่รวมหัวกันมาสร้างสถานการณ์ครั้งใหญ่ และจะต้องเป็นกับดักที่ทำให้เมธัสได้กอบโกยผลประโยชน์ก้อนโตแน่ๆ

แม้เมธัสจะมีชื่อเสียงเลื่องลือในด้านดี ที่ปราบสโลมส์สัตว์สูรนาชยะแขนงที่มีความสามารถด้นลามากและวิปริตอย่างไม่น่าเชื่อ ใครก็ตามที่ได้มันไป อาจจะกลายเป็นผู้นำกลุ่มเดนมุขย์ที่น่ากลัวและยิ่งใหญ่ที่สุดในพริบตา เพราะสัตว์สูรเผ่าพันธุ์นี้เพิ่มจำนวนได้อย่างรวดเร็ว ชนิดที่ถ้าเจอหนึ่งตัวในคลองเปลา ก็อาจจะเจออีกหมื่นตัวแอบซ่อนอยู่ใกล้ๆ ในรัศมีไม่เกินยี่สิบเมตร หรือถ้าไม่ฆ่ามันหนึ่งตัวในวันนี้ พรุ่งนี้อาจจะเจอมันเป็นหมื่นตัวก็ได้ ในเมื่อเมธัสกล้าฆ่าล้างเผ่าสโลมส์ แปลว่าเขาต้องมีปัญญาหากำไรทางอื่นแน่นอน เพราะคนที่สั่งทหารเทพ จับนางฟ้าไปเป็นทาส และวางแผนปั้นหัวผู้คนทั่วทั้งทวีปที่ 2 โดยที่ตัวเองยังไม่ออกจากเกาะเริ่มต้นแบบเมธัส ต้องมีนิสัยกลิ้งกลอก เจ้าอุบาย มองการณ์ไกล และฉลาดพอที่จะล่อหลอกมวลชนทั้งหมดได้

นี่คือหนึ่งในคำวิจารณ์ที่ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนมากให้การยอมรับ เธอไตร่ตรองบทความนี้แล้วก็ยอมรับว่ามัน ‘สมเหตุสมผล’ เพราะโลกใบนี้คือเวทีละครขนาดใหญ่ให้ทุกคนได้แสดง...

“เฮ้ย ดูลิ ยัยอักษรสวรรค์แค้โดนจับนิดหน่อยก็ถึงกับฆ่าคนอ่อนแอกว่าเลย เทรอพะเนี้ย นากลัวชิบ!”

“นั่นดิ จะเหตกินไปแล้วมั้ง เล่นใช้ไฟพลอกให้ทรمانจะเป็นก็ไม่ได้จะตายก็ไม่ได้ แบบนี้ ส่งสัยเจ้าเทียนฟงคง...อู๊ป! หนีเร็ว!”

ไปเหมยเซียะหันไปส่งสายตาเย็นชาใส่บุรุษปากมากสองคนที่ล้าหน้าเธอแบบ ซึ่งหน้า เธอเองก็จนปัญญา เพราะหากใช้วิธีนี้ในที่ลับ เมธัสก็อาจสั่งให้คนลอบโจมตีเธอ ถึงตาย แล้วแก้งบอกว่าไม่เกี่ยวข้องกับตนเอง แล้วเธอก็คงไม่มีหลักฐานจะเอาผิดเขาได้ จึง มีแต่ต้องทำในสิ่งที่แจ้ง เพื่อให้ผู้คนจำนวนมากช่วยเป็นพยานยืนยัน

“ทำไมยังไม่มา หรือว่าเราคิดผิด” เธอสามารถควบคุมพลังเพลิงได้อย่างสมบูรณ์แบบ ตอนนี้เทียนฟงจึงยังไม่ตาย แต่ก็ไม่ได้สบายสักเท่าไรหรอก ปัดไ้ หรือว่าเราต้องยอมติด ค่าหัว...ไม่ได้! ถ้าเราโดนตั้งค่าหัวละก็ เราอาจโดนพวกเมธัสสังหาร โดยอ้างว่ามูลค่าหัวเรา... ส่งสัยต้องยอมปล่อยมันไปก่อน”

ในเกม RWO มีการตั้งระบบไว้ว่า หากผู้เล่นคนหนึ่งทรمانผู้เล่นอีกคนต่อเนื่องนาน เกินสิบนาที โดยที่อีกฝ่ายไม่สามารถใช้ทักษะหรือต่อต้านการโจมตีนั้นได้ ผู้เล่นคนนั้นจะถูก ตั้งค่าหัวเป็นเงินอย่างต่ำหนึ่งล้านซีจ ส่วนผู้ที่โดนทรمانจะตายอย่างฉับพลัน แม้จะยังมียา เพิ่มพลังหรือพลังชีวิตเหลืออยู่ก็ตาม ทว่าจะไม่มีการปรับโทษตามกฎหมายเสียชีวิตของระบบ (ใน กรณีที่มีการเว้นช่วงหรือสลับเปลี่ยนคนทรมาน หากผู้เล่นที่ถูกทรمانยังตกอยู่ในสถานการณ์ เดิมไม่เปลี่ยนแปลง จะถือว่าเข้าตามกฎหมายนี้โดยปริยาย ยกเว้นในบางกรณีเท่านั้น)

เธอก็ร่างของเมธัสลงบนพื้น แล้วยื่นรอยยิ้มๆ ให้อีกฝ่ายคืนสติ แม้เวลาจะผ่านไป ห้านาที ซึ่งน่าจะหมดเวลาติดค่าสถานะสลบแล้ว เทียนฟงก็ยังไม่ยอมพินเสียที ทว่ากลับมี เสียงกรนดังขึ้นมาแทน

ตอนนี้ไปเหมยเซียะยังมั่นใจว่าอีกฝ่ายคือเมธัสไม่ผิดแน่ เพราะหากเป็นคนธรรมดา จะต้องรีบตื่นแล้ววิ่งหนีไปทันที นั่นคือสิ่งที่เธอประสบมาจนชาชิน เธอจึงเดินไปใช้เท้าขวาเตะ อีกฝ่ายเบาๆ “ตื่นได้แล้วเมธัส”

เทียนฟงยกมือขวาชูขึ้นมาปิดแล้วพูดจิมง่า “จิมง่า คนกำลังร่วงอย่ามั่วงูลิ ครอกพี”

ไปเหมยเซียะรีบปลุกเทียนฟงอีกครั้ง ด้วยการเตะใส่เอวอีกฝ่ายแรงกว่าเดิม “รีบลุก เร็วๆ เข้าเมธัส ถึงเวลาไปทำงานแล้ว”

เทียนฟงร้องลั่นพลาญลุกขึ้น “โอ๊ย! ทำไม่ปลุกแรงจังพะ ขอข้านอนอีกทำ...เอ๊ะ! เรา ยังอยู่ใน RWO นี่หว่า”

“ไมเมธัส ตื่นแล้วสินะ”

“ไหนเมธัส เมธัสอยู่ไหน เงินค่าหัวของนายจะต้องเป็นของพวกลูกพี่ผม” เทียนพงหันซ้ายแลขวาด้วยแววตาเป็นประกาย

ทางคิ้วซ้ายของอัครสวรรค์กระตุก เธอกำมือซ้ายเคาะใส่กลางศีรษะของชายหนุ่มจนเกิดเสียงดังโป๊ก

“โอ๊ย! ใครทำอะไรผมอีก...” เทียนพงทำหน้าบิดเบี้ยว “อ้าว! เหมยเซียะเองหรอ คุณตีผมทำไม”

ไปเหมยเซียะใช้มือขวาดึงคอเสื้อของอีกฝ่ายขึ้นมาพร้อมกับตะคอก “ไม่ต้องมาเล่นลั่น นายนั่นแหละคือเมธัส”

“ถ้าผมเป็นเมธัสจริง ผมจะมายืนให้คุณจับทำไม ทำไมไม่รีบใช้วิชาอะไรสักอย่างหนีคุณไปให้พ้นล่ะ”

ไปเหมยเซียะมองอีกฝ่ายตาเขียวปัด “ก็นายวางแผนหลอกหลวงผู้คน คิดใช้ชื่อเทียนพงบังหน้าแล้วลอบทำงานชั่วนะสิ”

“อ้าว ถ้านักยี่ผิดใหญ่แล้ว ถ้าผมเป็นเมธัสจริง...” บุรุษผมแดงเอียงคอไปมา “เอ... ถ้าเป็นตัวจริงจะทำอะไรหว่า เหมยเซียะช่วยบอกผมทีสิว่าเมธัสจะทำอะไร”

“ใครใช้ให้ นายเรียกชื่อฉันอย่างสนิทสนม หา!!” เธอเขย่าวางเขาย่างหนักหน่วงแล้วพูดต่อ “ของง่ายย่ะ เมธัสก็จ้างพวกนอกรีตมาช่วยกันสร้างข่าวลือผิดๆ ยังไงล่ะ หลังจากนั้นอาจใช้วิธีสร้างภาพ แปลงโฉมเป็นใครสักคน แล้วเฝ้าชมผู้คนเข่นฆ่ากันเองพร้อมกับยิ้มเย้ยหยัน และอาจจะวางแผนชั่วปลอมเป็นใครสักคนเพื่อเข้าร่วม...”

“ผมว่าคุณกล่าวผิดแล้ว เหมยเซียะที่น่ารัก เพราะถ้าเมธัสจะปลอมตัวไปเข้าร่วมกับคนอื่นจริง ความก็ต้องแตกตั้งแต่ตอนสมัครเข้ากลุ่มหรือกิลด์ของอีกฝ่ายแล้วล่ะ” เทียนพงตัดบทพร้อมกับยิ้มกริ่ม

“ใช่ ถ้าอย่างนั้นนายก็รีบเปิดตารางสถานะยืนยันชื่อกับฉันเดี๋ยวนี้นะ ฉันจะได้เชื่อว่านายเป็นคนชื่อเทียนพงจริง” ไปเหมยเซียะโยนร่างของเทียนพงลงกับพื้น ที่มีมือขวาวลั่นปรากฏพู่กันเงินสะท้อนแสงแวววาว

“ได้เลย คนอย่างผมเมื่อใช้ชื่อเทียนพงแล้ว เวลายินไม่เปลี่ยนชื่อ นังไม่เปลี่ยนเซ่เอ๋อ...แต่ผมไม่ได้เซ่เทียนนะ ในโลกจริงผมเซ่ใจ แต่พอตีดูเหมือนก่อนที่ผมจะเข้ามา ดันมีคนตั้งชื่อตัดหน้าไปก่อนแล้ว ฮ่าๆ”

เทียนพงหัวเราะด้วยความขบขัน ทว่าไปเหมยเซียะกลับส่งสายตาดูเขายาวพร้อมกับ

สลับพุทกันสร้างกระแสสายฟ้าซอร์ตรงชายหนุ่ม กระตุ้นให้เขาริบเปิดหน้าต่างแสดงรายชื่อ
“แหม ไม่รับมุกเลย สงสัยที่เหมยเซียะยังไม่มีแฟนจะเป็นเพราะนิสัยดูร้าย...” เขาเห็น
อีกฝ่ายแสบเยิ้มเย้นเยียบเลยต้องรีบหุบปาก “เอ้า! อยากรู้อีกให้ดู นี่...เอ๊ะ! ผมให้คุณดู
ไม่ได้”

ไปเหมยเซียะหรีตาลง ชับแน่นแสงเรืองรองในดวงตาให้ดูน่ากลัวยิ่งขึ้น น้ำเสียง
เยียบเย้นจนชวนให้สยิวกาย “สรุปแล้วนายพูดเท็จใช่ไหม งั้นจงพูดความจริงออกมาเดี๋ยวนี้
ว่านายมีเป้าหมายอะไรเมธัส”

เทียนฟงรีบโหมกสองมือพร้อมกับสายหน้าถั่ว “เปล่าครับ ผมไม่ได้วางแผนวางเดิน
อะไรทั้งนั้น เพียงแต่ว่าผมกำลังจะเข้าร่วมกลุ่มลึบสามเทพทองจักรวาล แล้วเขามีกฎอยู่ว่า...”

พอไปเหมยเซียะฟังจบก็กระตุกยิ้ม “นี่ไง นายวางแผนจะใช้ข้ออ้างนี้เพื่อหลีกเลี่ยง
การเปิดหน้าต่างสถานะให้คนอื่นดู ฉันจะนับหนึ่งถึงสาม ถ้านายยังเป็นลูกผู้ชายตัวจริง จง
เปิดเผยฐานะตัวเองออกมา”

“ผมชื่อเทียนฟงจริงๆ ไม่มีมุกไม่มีเยี้ยว แล้วถ้าเกิดผมเป็นเทียนฟงตัวจริงล่ะ...”
ชายหนุ่มยิ้มแ้มพร้อมกับพูดเสียงระรื่น “หากผมต้องเสียโอกาสในการเข้าร่วมกับกลุ่มโคตร
เท่ของลูกพี่อ่าเธอร์ คุณจะยอมแต่งงานคอยป้อนข้าวป้อนน้ำให้ผมไหม”

ไปเหมยเซียะเกรธจนตัวลั่น ตอนนั้นเธอคิดจะลงมือสังหารอีกฝ่ายโดยไม่สนใจอะไร
ทั้งสิ้น

จู่ๆ เทียนฟงก็หันไปตะโกนทางด้านซ้าย “คุณ NPC แสนสวยครับ ช่วยมาดูหน้าต่าง
สถานะของผมแล้วยืนยันหน่อยว่า ผมไม่ได้ปลอมเป็นเมธัส เอ้ย! เทียนฟง...” ชายหนุ่มยก
สองมือกุมขมับพลงสายตึระะไปมา “โอ้ย! นี่ผมโดนผู้หญิงประสาทคนนี้นับหัวจนมันไป
หมดแล้ว”

อักษรสวรรค์ขบคิดเล็กน้อยก็เข้าใจโดยพลัน “NPC ไม่ถือว่าเป็นจอมยุทธ์ปกติ
ดังนั้นหน้าจะเป็นข้อยกเว้นสินะ ถ้าฉันน่าจะอนุญาตให้ใช้วิธีนี้ได้”

ท่าว่า NPC สวากลับไม่สนใจ เธอเดินต่อไปอย่างเอือมหน่าย ทำเอาเทียนฟงต้องรีบวิ่ง
ไปขอร้อง “ขอโทษนะครับคุณคนสวย ช่วยผมหน่อยเถอะครับ”

“ขอโทษนะ แต่ฉันไม่อยากรุงเกี่ยวกับเรื่องของพวกเขาจอมยุทธ์มากนัก ขอลา”

NPC สาวเดินไปโดยไม่แฉแส เทียนฟงรีบวิ่งไปตักหน้า แล้วคุกเข่าพนมมือ

“ขอรบกวนสักแป็บเถอะครับ แต่ช่วยดูหน้าต่างสถานะแล้วตะโกนบอกว่าคุณชื่อ
เทียนฟง ไม่ได้ชื่อเมธัส ได้โปรดช่วยหน่อยนะครับ” บุรุษผมแดงหันไปมองอักษรสวรรค์

“ไม่งั้นผมโดนผู้หญิงใจเหี้ยมแกล้งนี่ซ้ำทั้งแน่ๆ”

ไปเหมยเซียะหน้าแดงก่ำ “นายนี่มัน... เอาเออะ ถ้านายไม่ใช่เมธัสจริงฉันจะขอโทษ นาย และช่วยสอนวรยุทธ์พื้นฐานให้นายเอง”

เทียนฟ่งไม่รอช้ารีบเปิดหน้าต่างให้ NPC สาวดู เธอชำเลืองมองเพียงเล็กน้อยแล้ว พุดด้วยความรำคาญ

“อ้อ นายชื่อเทียนฟ่ง ไม่ได้ชื่อเมธัส แค่นี้พอใจแล้วใช่ไหม ฉันไปละ” NPC สาวเดินต่อไปโดยไม่สนใจเสียงฮือฮาที่ตั้งขึ้นรอบข้าง

ไปเหมยเซียะหน้าซีดเผือด เธอได้แต่พิมพ์เบาๆ “เป็นไปไม่ได้ แบบนี้เรากี่...” เธอ เก็บพู่กันในมือแล้วโค้งกายให้เทียนฟ่งพลงพุดด้วยน้ำเสียงหนักแน่น “ต้องขอโทษคุณด้วย นะคะ ฉันเข้าใจผิดไปเอง”

เทียนฟ่งยิ้มว่า พุดอย่างโล่งอก “ไม่เป็นไรครับ แค่นี้ก็เรื่องเข้าใจผิดนี้ได้ ชีวิตก็ มีความสุขมากขึ้นแล้ว ตอนนี้พวกเราไปหาที่ฝึกวิชาด้วยกันเถอะครับ”

ไปเหมยเซียะพยักหน้า เธอมีนิสัยจริงจังจึงยอมช่วยเหลืออีกฝ่ายโดยดี

เทียนฟ่งเดินตัวปลิวด้วยความโล่งอก ‘โอ้ โชคดีจริงๆ ที่เตรียมการเอาไว้ตั้งแต่แรก นี่ก็ไม่ถึงว่าจะได้คนช่วยยืนยันทักษะของเทียนฟ่งเร็วขนาดนี้ สงสัยต้องเก็บรอยสักโคตรเฮง ไว้ชั่วชีวิต ฮ่าๆ’

“เดี๋ยวก่อนทานทั้งสอง” มีชายคนหนึ่งตะโกนขึ้นจากด้านหลัง

‘อะไรอีกล่ะเนี่ย มีเรื่องนอกแผนไม่จบไม่สิ้น...อ๊ะ’ พอเทียนฟ่งหันไปก็ต้องตกใจ เล็กน้อย เพราะเจอ NPC บริการหนุ่มของเหลาสู่ราถวิทยุที่ยื่นบิลค่าอาหารให้เขา

“ผมไม่สนว่าคุณจะเป็นใครหน้าไหน แต่กินแล้วหิระวังจะมีค่าหวั่นะครับ” NPC หนุ่มจ้องเขาด้วยสายตาเย็นชา

เทียนฟ่งยิ้มแห้งแล้วหันไปแบมือกับไปเหมยเซียะ “แบบว่า...ขออิมดั่งค์หน่อยสิ เหมยเซียะ ไว้วันหลังผมจะจ่ายคืนให้”

“นี่นายไม่มีเงินเลยเธอเนี่ย” ไปเหมยเซียะขมวดคิ้วแล้วเดินไปรับใบเก็บเงิน “นี่พวก นายกินอะไรกันบ้างเนี่ย มือเดียวตั้งสองล้านซิง”

เทียนฟ่งได้แต่ยิ้มประจบ ทำตาวีงวอนขอร้องเต็มที่ “คุณหนูครับ แบบว่าเมื่อก็ลูกพี่ ผมเขาก็จะให้ตั้งค่าใช้อยู่หลายรอบ แต่รอบแรกโดนอาภิกษะหยิบไปเมื่อไหร่ก็ไม่รู้ ส่วนรอบ ที่สองผมกำลังได้กล่องเงินอยู่แล้วเชียะ แต่พวกศิษย์เอกดันโผล่มา พวกเธอเลยลืมหืมเงิน ให้ผม ผมเลยไม่มีดั่งค์ คุณหนูไปช่วยออกเงินให้ผมก่อนนะ แล้วเดี๋ยวอีกวันสองวันผมจะ

รับหาเงินมาคืนให้จนครบทุกซีจเลยครับ”

“ไม่ต้องทำตาเหมือนลูกหมาน่าสงสารแล้ว เอ้อ” ไปเหมยเซี่ยะได้แต่ถอนใจ แล้วจ่ายออมจ่ายหนักร้อนใหญ่แทนให้ นี่สินะที่เรียกว่ากรรมตามทัน มัวแต่คิดมากไป เลยต้องมาใช้หนี้ของใครก็ไม่รู้...

ในเกม RWO นั้น ผู้เล่นสามารถตั้งอาคารสำนักตามเมืองต่างๆ ได้โดยไม่จำกัด

จำนวน ขอเพียงเจ้าสำนักมีเงินชำระค่าบำรุงรักษาอาคารกับทางระบบทุกเดือนในเกม เป็นเงินหนึ่งแสนซีจ ต่อ 1 หนึ่งระดับ ต่อหนึ่งอาคารสำนัก ดังนั้นยังมีอาคารสำนักมากเท่าใด เงินที่ต้องใช้จ่ายก็จะยิ่งมากขึ้นเป็นเงาตามตัว

ผู้เล่นส่วนใหญ่ที่เปิดสำนัก มักจะเปิดอาคารสาขาที่เมืองเริ่มต้น เพราะเมืองเริ่มต้นเป็นศูนย์กลางการค้าขายแลกเปลี่ยน รับภารกิจหลัก และภารกิจกิจกรรม ซึ่งจะไม่มีในเมืองที่ผู้เล่นสร้างขึ้นเอง แถมบางภารกิจก็มีเฉพาะในเมืองเริ่มต้นของทวีปเท่านั้น การเปิดอาคารสำนักไว้นในเมืองเริ่มต้น จะช่วยให้ผู้เล่นติดตามข่าวสารได้ง่ายขึ้น ซึ่งข่าวสารนั้นจะปรากฏบนป้ายภารกิจกิจกรรมที่ติดอยู่ตามอาคารต่างๆ ของระบบ

สำนักพู่กันจรดฟ้าไม่เน้นจำนวนศิษย์ ไม่เน้นฝึกวิชา ไม่เน้นทำภารกิจในสำนัก แต่จะรับศิษย์เฉพาะคนที่ชื่นชอบงานเขียน บทกวี วรรณกรรม และอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับอักษรศาสตร์ จนดูคล้ายโรงเรียนคัดลายมือ หรือที่สอนแต่งบทกวีเสียมากกว่า ทว่าพวกเขาก็มีรายได้หลัก ซึ่งแทบจะเป็นการค้าผูกขาด นั่นคือการขายบันทึกประวัติศาสตร์ทวีป-รานิสเทีย รายละเอียดการประลองของเหล่าจอมยุทธ์ตั้งแต่ระดับจ้าวยุทธ์ไปจนถึงยอดฝีมือและบันทึกการรบในสงครามต่างๆ

บันทึกเหล่านี้ให้รายละเอียดชัดเจนชนิดพนักงานทำข่าวสารของระบบและบริษัทยังทำได้ไม่ละเอียดเท่า เนื่องจากบริษัทตั้งกฎไม่เผยแพร่ข้อมูลของผู้เล่น จึงไม่เผยแพร่ภาพลับหรือชี้แจงเหตุการณ์ทั้งหมด จะแสดงเฉพาะสิ่งที่ถ่ายทำได้เท่านั้น หรืออีกนัยหนึ่งคือ สำนักพู่กันจรดฟ้าเป็นแหล่งรวมตัวของปาปารัซซีและเหยี่ยวข่าวประจำทวีปรานิสเทียนั่นเอง

ผู้ที่กุมสื่อไว้ในมือ จะเป็นผู้ที่ครองโลก

เทียนหงงเข้าใจความสำคัญนี้ดี เขาจึงต้องใช้ทุกกลเม็ดเพื่อเข้าประชิด ‘แหล่งข่าวด่วนตัวพ่อ’ ที่สามารถเปลี่ยนสถานะของตนให้เป็นที่เห็นได้ทั้งคน ‘โคตรดีหรือโคตรเลว’ แม้มันจะมีคำว่าโคตรนำหน้าเหมือนกัน ทว่าผลลัพธ์ที่ตามมากลับแตกต่างกันราวฟ้ากับเหว

ฉะนั้นชายหนุ่มจึงทำตัวเป็นลูกแมวน้อยตาสุกใส ให้หัวหน้าแหล่งข่าวตัวเม้อย่าง

ไปเหม่ยเซี่ยะอยากเกาห้อง เกาคาง และจับอึ้งเท้าเลน ไม่ใช่จับไปฆ่าแหละเป็นชิ้นๆ จนชื่อเสียง
ในช่วงข้ามคืน เพราะผู้นำที่แท้จริงของสำนักนี้คือเธอ เนื่องจากไปว่านเซินซี้เกียจทำงาน จึงมัก
โยนงานให้หลานสาว ส่วนที่ตัวเองยังครองตำแหน่งเจ้าสำนักไว้ เพียงเพราะกลัวว่าหลานจะ
กตัญญูสำนักทั้งที่นั่นเอง

ณ อาคารสำนักพู่กันจรวดฟ้าสาขาเมืองเริ่มต้น

อาคารสาขาส่วนใหญ่จะไม่ใหญ่โต โดยเฉพาะสาขาเมืองเริ่มต้นมักจะมีขนาดพอที่จะ
รับรองลูกศิษย์ประมาณห้าสิบถึงหนึ่งร้อยคนเท่านั้น คล้ายเป็นที่เพียงให้ศิษย์เอกมานั่งรับ
ศิษย์ใหม่เสียมากกว่า จากนั้นจึงจะนำศิษย์ใหม่ไปยังสำนักใหญ่ ที่ตั้งอยู่ในเมืองหลักของ
เจ้าสำนักนั้นๆ

ลานกว้างในสำนักสาขาดูว่างเปล่า มีเพียงเศษใบไม้ที่ปลิวมาตกพื้น กับต้นไม้สูง
ตระหง่านสร้างความสดชื่นรื่นรมย์ ช่างเหมาะกับการนั่งอ่านหนังสือและบทกลอนยิ่งนัก ทว่า
ภายในตัวอาคารที่เปิดประตูและหน้าต่างทิ้งไว้ มีเสียงคนสนทนากันอย่างสนุกสนาน

“เวลาจะใช้วิชา นอกจากตะโกนออกมาแล้วยังทำยังไงได้อีกนะเหม่ยเซี่ยะ”

“เฮ้อ ฉันก็บอกแล้วไงว่า ต้องอาศัยสมาธิค่อยๆ โจรกรรมปราณไปยังจุดชีพจรแบบ
ตอนที่อ่านตำรา นี้คุณเทียหงฟง ฉันบอกก็ที่แล้วว่าให้เรียกชื่อเต็ม อย่าเรียกเหมือนสนิทกัน
นักสิ”

“คร้าบ ฮะๆ”

เนื่องจากเจ้าแม่ประจำสำนักเดินทางมาพักอยู่ในเมืองเริ่มต้น ทำให้เหล่าลูกศิษย์ที่มี
อยู่น้อยนิดพากันลี้ภัยไปจนหมด คนทั้งสองเลยได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง ทว่ารอบสำนักคอย
มีคนเฝ้าหูฟังและแอบมองจนตาลุกเป็นไฟ แม้ไปเหม่ยเซี่ยะจะนิสัยดุร้ายอยู่บ้าง ทว่าคนที่
ขึ้นชอบหญิงสาวแนวเจ้าแม่ นั่น กลับมีมากอย่างไม่น่าเชื่อ คนที่อยากโดยเธอตอบ เฉี่ยน เตี
ทุกวัน มีเยอะถึงสามสิบคน

ภายในห้องโถงใหญ่ถูกตกแต่งอย่างเรียบง่าย ตรงกลางเว้นพื้นที่พอให้คนห้าคนเดิน
เรียงแถว สองฟากข้างมีโต๊ะและเก้าอี้วางเรียงราย คล้ายให้ผู้คนนั่งสนทนาพลางจิบน้ำชา มี
เพียงป้ายไม้สักเขียนอักษรแบบตัวหวัดไว้ว่า ‘สำนักพู่กันจรวดฟ้า’ และที่มุมด้านขวาล่างมีอักษร
ขนาดเล็กเขียนว่า ‘สาขานี้ดับสี่’

ใบหน้าชายหนุ่มเต็มไปด้วยเหงื่อ ส่วนหญิงสาวเฝ้าดูไม่เหน็ดเหนื่อย ทว่าสีหน้ากลับ
ดูเบื่อหน่ายเต็มทน เธอรวบรวมพลังปราณสร้างก้อนหินขนาดเท่าลูกฟุตบอลวางพุด

“เตรียมตัว”

เทียนฟงบ้วนหน้าจริงจัง ตั้งท่าอย่างมั่นคง แล้วปล่อยหมัดขวาชนหินที่ไม่เหมยเซี่ยเย โยนมาให้เห็นแตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย จากนั้นก็ให้ร้องพลาทงกระโดดโลดเต้นอย่างลึกลับโต “ว้าว ผมทำได้แล้ว ยะฮู้!”

ไปเหมยเซี่ยเยต้องยกมือซ้ายหมวดขมับ เพราะไม่เคยเจอใครทำได้เหมือนเด็กสามขวบขนาดนี้มาก่อน “กว่าจะสำเร็จต้องฝึกเกือบครึ่งชั่วโมง... ว้าย! นี่นายทำอะไรอะ”

เทียนฟงกอดอีกฝ่ายพร้อมกับร้องยินดี “อ้าว ก็ดีใจจนต้องกอดเพื่อนรักไปคร่ำบ... อึก!!”

บึก!! มีเสียงหมัดดังขึ้นอย่างแผ่วเบา

เทียนฟงทรุดลงไปกองกับพื้น สองมือกุมท้องที่เพิ่งจะโดนอักษรสวรรค์ชุกซ้ายเข้าไปร่างกายเขากะพริบแสงสีแดงขึ้นครึ่งหนึ่ง “ทำผมทำไม อึก!!”

ไปเหมยเซี่ยเยใช้เท้าซ้ายเหยียบหลังเทียนฟง ตอนนี้เธอฉุนเฉียวเป็นที่สุด “เจ้าบ่าวอย่างนาย ถ้าไม่สอนแรงๆ คงไม่จำใส่ใจไหม แล้วใครเป็นเพื่อนรักนายกันนะ”

“คร่ำบ ผมสำนึกผิดแล้ว ขอโทษด้วยคร่ำบ” เทียนฟงก้มตัวหลบเท้าที่สอง แล้วรีบลุกขึ้นกราบอีกฝ่าย

ไปเหมยเซี่ยเยถอนใจยาว “เอาเป็นว่าเดี๋ยวฉันจะพานายไปรับภารกิจเปิดปราณธาตุก็แล้วกัน เอ้อ นี่ นายรู้จักปราณธาตุใช่ไหม”

เทียนฟงส่ายหน้า แหวดตาใสแจ๋วคล้ายไม่ได้แก๊งโง่ หมิงสาวเลยต้องนั่งอธิบายอย่างละเอียด บอกสรรพคุณของทุกธาตุ แถมยังหยิบหนังสือเกี่ยวกับหลักพลังปราณธาตุและแนวกระบวนยุทธ์ให้ชายหนุ่มโดยไม่คิดเงิน หลังจากไปเหมยเซี่ยเยอธิบายจนหมดเปลือก เธอก็เดินไปยังประตูทางออกสำนักโดยไม่สนใจสีหน้าของอีกฝ่าย

“เอาละ นายจะเข้าใจก็ดี ไม่เข้าใจก็ช่าง เดี่ยวฉันจะพานายไป...”

“เดี๋ยวก่อนคร่ำบ” จู่ๆ บรูซฯผมแดงก็บ้วนหน้าจริงจัง

หมิงสาวระแวงระวังตัวโดยพลัน เธอหันกายพลาทงลอบเกร็งพลังลมปราณ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “มีอะไร หรือว่าคิดจะลวนลามฉันอีก”

เทียนฟงลุกขึ้นจากพื้นแล้วก้าวไปหาเธอช้าๆ “ผมมีปัญหาคาใจมานานมากแล้ว และหากวันนี้ไม่ได้ถามคุณ ผมคงอดอันตันใจจนนอนไม่หลับกินข้าวไม่ได้ เอาแต่ฝ่าเพื่อฟันถึง... แอ็ก!!”

ไปเหมยเซี่ยเยปล้ำกายมาอยู่เบื้องหน้าเทียนฟง แล้วประเคนสันมือขวาลับใส่

กลางแสกหน้าเขา สีหน้าที่ฉุนเฉียวบงบอกอารมณ์ของเธอได้เป็นอย่างดี “ถ้าจะมาสาราภาพรักรลาก็ หัดดูเวลาล่าเวลาเสียบ้าง รู้ไหมว่าตอนนี้ฉันมีเวลาเหลือไม่ถึงหนึ่งวันนะ”

เทียนฟงล้มไปนั่งกับพื้น สีหน้าบิดเบี้ยว น้ำตาคลอเบ้า เขายกสองมือหวดหน้าผาก พลังแก้ตัว “เปล่า ไม่ใช่แบบนั้น ที่ผมจะถามคือ ผมมีส่วนไหนเหมือนแม็สเธอหรือ ไม่ว่าจะมองซ้ายมองขวา ผมก็ดูหล่อกว่าเจ้าหมอนั้นนะ”

“นายอยากจะทำหน้าที่ฉันทรงมือรุนแรงกับนายสินะ อยากจะด่าก็เชิญ ฉันทยอมรับว่ามันเป็นสิ่งที่ไม่ควรให้อภัยจริงๆ ฉันท้องขอโทษด้วยนะคะคุณเทียนฟง” ไปเหยยเซี่ยะโค้งกายให้อีกครั้ง สีหน้าดูสำนึกผิดเป็นอย่างยิ่ง

“เปล่า ไม่ใช่ใช้อย่างนั้นครับ ผมแค่อยากทราบว่าคุณทำอะไรให้คุณเข้าใจผิดเท่านี้เอง” เทียนฟงลุกขึ้นพลงจับขาของอีกฝ่าย

ไปเหยยเซี่ยะเดินไปนั่งที่เก้าอี้ว่างตัวหนึ่ง “เชิญนั่งก่อน ความจริงมือใหม่แบบคุณ ฉันทควรให้ฝึกไปทานอาหารไป” หญิงสาวล้วงกาน้ำชาและขนมหลายจานออกจากกระเป๋าคาดเอาแล้ววางลงบนโต๊ะที่อยู่ด้านซ้าย “แต่เพราะนิสัยขี้เล่นของคุณ ฉันทเลยประสาทเสียจนลืมเรื่องพื้นฐานแบบนี้ไปหมด แฮ่อ”

เทียนฟงยิ้มแห้ง เขาใช้มือขวาอุบศึระะพลงเดินไปนั่งเก้าอี้ด้านซ้ายของหญิงงามแสนเย็นชานางนี้ แล้วรับประทานขนมและเครื่องดื่มอย่างเอร็ดอร่อย

ไปเหยยเซี่ยะหลับตาครุ่นคิดเล็กน้อยก่อนจะชี้แจง “ฉันไม่เคยเชื่อเรื่องความบังเอิญ เพราะทุกอย่างบนโลกนี้ก็เกิดขึ้นอย่างมีเหตุและผล โลกใบนี้เปรียบเหมือนเวทีละครขนาดใหญ่ที่ใครต่อใครต่างก็ใส่หน้ากากเข้าหากัน” เธอลิ้มตาจับจ้องชายหนุ่ม “แล้วคุณก็มีจุดที่แปลกประหลาดมากเกินไปถึงห้าเรื่อง หนึ่งคุณปรากฏตัวได้ประจวบเหมาะเกินไป สองคุณดูอ่อนแอแต่กลับไม่ลนลานในช่วงวิกฤต สามบางช่วงคุณฉลาดเป็นกรด แต่บางครั้งกลับโง่งมคล้ายเสแสร้ง สี่คุณไว้หนวดซึ่งดูคล้ายของปลอม...”

“อ้าว รู้ด้วยเหรอว่าเป็นของปลอมที่ผมติดเอาไว้ล่ะ?”

เทียนฟงใช้สองมือตีงหวดออกให้อีกฝ่ายดู หญิงสาวมีสีหน้าตกตะลึง

“นะ...นี่ของปลอมหรือกรี้ ทำไมคุณถึงติด...”

“ฮ่าๆ ตอนที่ผมเดินเล่นยามราตรีในเมืองเริ่มต้น ผมไปเจอพ่อค้าคนหนึ่งบอกว่า ผมเป็นคนดวงซวย ต้องติดหนวดเสริมดวงและสักคำว่า โคตรเฮง ที่กลางหลัง” ชายหนุ่มคลี่ยิ้มกว้าง แล้วพูดอย่างมีความสุข “แล้วร้านของเขาก็มีทั้งรับและขายหนวดทุกทรงทุกแบบ แถมนยังรับประกันคุณภาพว่าติดนาน กันน้ำ ทนไฟ ไม่พังง่าย”

หญิงสาวต้องอึ้งทึ่งกับความบ้าของอีกฝ่าย ไม่ว่าจะมองจากมุมใด นั่นต้องเป็นการหลอกลูกค้าอย่างแน่นอน

“โดยเฉพาะเจ้าหนวดทรงนี้ คุณลุงคนขายย้ำว่า นอกจากเสริมดวงชะตาหาเฮงแล้วยังเสริมเสน่ห์ให้สาวหลงทั้งทวีป คนที่ซื้อไปก่อนหน้าวันๆ ต้องวิ่งหนีสาวจนไม่ได้หลับไม่ได้นอน” เทียนฟงพูดต่อเสียงเข้ม “แล้วพ่อค้าคนนั้นก็ลูบเศรายาวถึงเอว หลิวตาซ้าย ยกคิ้วขวา ให้ผู้หญิงที่เดินผ่านไปมาแถวหน้าร้าน สาวๆ ถึงขั้นกรี๊ดจนสลบคาพื้น ผมเลยจ่ายเงินหมดตัวเหมยซื้อหนวดมาทั้งร้าน แล้วเอาไปเก็บไว้ที่อาคารรับฝากสิ่งของ...”

ไปเหมยเซี่ยะฟังแล้วปวดศีรษะจนแทบจะยกสองมือขึ้นนวดขมับ แล้วจู่ๆ เทียนฟงก็ขยับตาซ้ายพร้อมกับพูด “เหมยเซี่ยะไม่คิดบ้างหรือว่าผมหลอกลูกค้า...โอ๊ย!!”

หญิงสาวใช้มือซ้ายตบศีรษะอีกฝ่ายกลางทวาด “อยากติดดินมากก็ไปเป็นไส้เดือนลียะ เจ้าบ้านที่ชอบทำให้คนอื่นเข้าใจผิดอยู่เรื่อย โดนพ่อค้าหลอกลายของยังไม่รู้ตัวอีก ไหมไหวจริงๆ เลย เฮ้อ”

“อ่า...งั้นเหมยเซี่ยะชอบผมแบบไหนล่ะ แบบมีหนวดหรือไม่มีหนวด”

ไปเหมยเซี่ยะกอดอกกลางแสดงท่าทางขบคิด “อืม...นายคารวะจะมีหรือไม่มี...” เธอที่เห็นแววตาทะเล้นของชายหนุ่มจึงแค้นเสียงอย่างเย็นชา “นายนี้ชอบกวนประสาทฉันซะจริง”

เทียนฟงรีบกระโดดหนีหมัดซ้ายที่พุ่งใส่ศีรษะเขาอย่างฉับไวพลางพูดล้อเลียน “เหมยเซี่ยะที่น่ารัก ทำเต็มที่ ใช้กับผมไม่ได้หรอก”

“เจ้าปัญญาอ่อน ฉันจะฆ่านาย” ไปเหมยเซี่ยะผุดลุกขึ้น เธอทะยานเข้าไปใช้สองมือจับคอเสื้อเทียนฟง แล้วทุ้มเขาลงกับพื้นสุดแรง จากนั้นใช้สันเท้าซ้ายขยี้หน้าอกอีกฝ่าย

ในขณะที่เธอกำลังจะตวาดต่าอีกสักสองคำ กลับมีเด็กหนุ่มผุดจิ้งเข้ามาพลางตะโกนก้อง

“ศิษย์พี่ใหญ่คร้าบ แยกแล้วคร้าบ มีคนทำข่าวใหญ่ตัดหน้าเราไปแล้วคร้าบ...อีก” เด็กหนุ่มที่เข้ามาชะงักอยู่ที่หน้าประตูทางเข้า เขาสวมชุดบัณฑิตสะพายกระเป๋าเป้ไม้ไผ่ที่มีขนาดใหญ่กว่าตัว สีหน้าดูตกตะลึง พลังอ้าปากพะงาบๆ “ชะ...ขอโทษนะคร้าบ ผมไม่รู้ว่าจะทำนองเจ้าสำนักกำลังเล่น...เอ่อ ผมขอตัวก่อนแล้วกันคร้าบ”

ไปเหมยเซี่ยะหันซัดเผือด เธอรีบใช้พลังปราณดึงเด็กหนุ่มเข้ามาในห้องโถงโดยที่อีกฝ่ายไม่อาจจินตนาการได้ จากนั้นเธอก็ใช้มือขวาหัวคอเสื้อด้านหลังของเด็กหนุ่มที่หน้าจะอายุราวๆ สิบหกปี พลังทวาดเบาๆ “เจ้าเด็กใหม่อย่าเข้าใจอะไรผิดนะ...”

เทียนฟงแทรกขึ้น “เหมยเซี่ยะอย่าหยุดเท้าสิ ผมกำลังเพลินเลย หรือว่าเธอคิดจะ

เล่นสองคนพร้อมกัน...อีก!!”

หญิงสาวหน้าแดงก่ำ เธอขยี้เท้าซ้ายแรงกว่าเดิม “เจ้าบ้าเหียนฟงอย่าพูดอะไรบ้าๆ อีกรนะ ไม่มัน...”

“โอ้! เอาจีกที่รัก แบบนี้มันมากๆ ในที่สุดคุณก็ช่วยเปิดประตูที่ถูกผนึกให้ผมแล้ว ตอนนั้นผมกำลังมีความสุขมากเลย” เหียนฟงยิ้มระรื่น

ศิษย์หนุ่มระดับล่างพึมพำอย่างหวาดกลัว “เป็นอย่างที่ข่าวลือว่าจริงๆ ด้วย อักขรสวรรค์เป็นพวกซา...อู๋ป!”

“ฉันไม่ใช่พวกกบิริตนะ...” เธอเตะร่างของเหียนฟงออกไปไกลก่อนจะพูดต่อ “ส่วนนายเลิกเสแสร้งได้แล้ว”

เหียนฟงค่อยๆ ลุกขึ้น เขาพูดอย่างมีความสุข พลังส่งสายตาวานฉ่ำให้ไปเหมยเซี่ยะ “ก็แบบว่า ผมเป็นเอ็ม ‘มาโซ’ ส่วนคุณก็เป็นเอส ‘ซาดิสต์’ แล้วทำไมผมจะไม่รักคุณล่ะครับ”

ไปเหมยเซี่ยะโกรจจนตัวสั่น ร่างกายเปล่งรัศมีสีทองอร่าม ทว่าขณะที่เธอกำลังจะเล่นบทเจ้าแม่...

“ท่านไปเหมยเซี่ยะ อย่าเล่นกับเจ้าหน้าที่ใหม่คนเดียวสิครับ โปรดส่งผมขึ้นสวรรค์ด้วยเถิด”

“ราชินีของผมได้โปรดมองผมด้วยสายตาเย็นชาด้วยเถิด”

“อย่าแย่งกันสิ ท่านที่เหมยเซี่ยะเป็นของฉันต่างหาก”

จากนั้นเจ้าของเสียงเอะอะโวยวายนับสิบคนก็ทะยานเข้ามาในล้อมไปเหมยเซี่ยะ ทั้งหมดมีสีหน้าเหตุดุและหายใจติดหอบอยู่บ้าง แถมยังมีทั้งหญิงและชายปะปนกัน บ้างก็นั่งคุกเข่า บ้างก็นอนหันหลัง บ้างก็แอนอกเตรียมตัวเตรียมใจรับบทที่รองมีอรองเท้าอย่างมีความสุข

เหียนฟงที่หลุดมาอยู่นอวงล้อมค่อยๆ คลานดูจนถอนตัวน้อยพลงยิ้มขำ “หึๆ นี่ก็ไม่ถึงว่าแผนเบี่ยงเบนความสนใจจะสำเร็จดงามขนาดนี้”

เขาหันไปเห็นอักขรสวรรค์ทำท่าทันทริทันขวาง แล้วยกอดขำไม่ได้ ‘ต่อไปก็เข้าสู่แผนที่เจ็ด ส่วนย่อยที่ห้า...’

5

มารคนที่สี่ ฐาน:พิเศษ และ บุคลิกดั้งเดิม

ยามนี้ทั่วทั้งเมืองเริ่มต้นมีคนจำนวนหนึ่งกำลังวิ่งแจกไปปลิวพร้อมกับตะโกนก้อง...

“ชาวสวนร้อนๆ ค่ำบ”

“ชาวสดทะเลจุจิงค้ำบ”

“ชาวดิบไม้ต้มไม่ลวกค้ำบ”

ไม่ว่าคนขายข้าวจะโฆษณาแตกต่างกันอย่างไร ทว่ารายละเอียดในใบปลิวกลับมีข้อมูลเกี่ยวกับกลุ่ม ‘สิบสามเทพท่องจักรวาล’ และ ‘สามมารซ่อน’ อย่างละเอียดไม่ต่างกัน ส่วนหนังสือพิมพ์นั้น บางฉบับก็เห็นเรื่องของสิบสามเทพท่องจักรวาล โดยลงข้อมูลว่าพวกเขามีชื่อเสียงเรียงนามและฉายาใด มีวิซางดงามขนาดไหน มีอายุและรูปร่างเหมือนจริง แถมยังบอกสิ่งที่ชอบ งานอดิเรก และเรื่องน่าอายไว้อีกด้วย ซึ่งน่าจะเป็นการตกใจใส่ลิเพื่อทำลายชื่อเสียงของคนกลุ่มนี้

แต่บางฉบับก็เห็นเรื่องของสามมารซ่อน มีการลงข้อมูลเรื่องทักษะวิชา ชื่อกระบวรหน้าและผลลัพธ์ มีการเล่าถึงพฤติกรรมอันชั่วร้ายในอดีตของคนกลุ่มนี้ แถมยังแจกแจงวิธีทำงานของพวกเขาละเอียด จนดูคล้ายจะเป็นการบอกวิธีไล่ล่าเอาชีวิตคนทั้งสามเสียมากกว่า

ความจริงแล้วเรื่องนี้ก็ไม่น่ามีปัญหาใด ทว่ากับสำนักข่าวที่โด่งดังและขึ้นชื่อเรื่องความฉับไวในการเขียนข่าวอย่าง ‘สำนักข่าวพุกันสวรรค์’ ซึ่งก่อตั้งโดยสำนักพุกันจรดฟ้า หนังสือพิมพ์หลายฉบับนี้ถือเป็นการตบหน้าสำนักข่าวนี้อย่างรุนแรง เหล่าสมาชิกสำนักข่าว

พุกันสวรรค์เลยเร่งรีบกลับที่ตั้งสำนักโดยพลัน...

ไปเหมยเซี่ยะที่โดนกลุ่มแพนคลัมรุมล้อม เธอกัดฟันกวาดสายตามองหาตัวสร้างเรื่อง แล้วก็เห็นขาเก้าอี้จะคลานหนีออกไปทางหน้าต่าง สมถอันฉับไวสั่งให้ปากของเธอขยับ “ใครจับเจ้าเทียนฟงได้ ฉันจะให้รางวัลเป็นเหยียบและเตะยี่สิบที”

เทียนฟงถึงกับสะอึก ‘เฮ้ย ผิดแผนนี่หว่า’

พริบตาเห็นคนทั้งหมดดักหันมาองเทียนฟง แล้วกระโจนเข้าหาเขาราวกับหมาล่าเนื้อ

“จ๊าก! ใจเย็นๆ พรอคพวก อย่าลากแบบนั้นเดี๋ยวขาผมหลุดกันพอดี”

เขาโดนมือหลายสิบข้างจับสองขาสองแขนลากไปหยุดอยู่หน้าไปเหมยเซี่ยะ อักษรสวรรค์แสดะยิ้มเย็นเยือก

“ไหนเมื่อก็บอกว่าอยากไปเหมยเซี่ยะเหยียบนานๆ แล้วทำไมถึงได้รีบร้อนออกไปนั้คะ”

“พอดีเห็นว่าเหมยเซี่ยะมีแขกและงานการรัดตัว ผมก็เลยไม่อยากอยู่เป็นก้าง...โอ๊ย!!”

ไปเหมยเซี่ยะใช้มือซ้ายดึงหูขวาเขาอย่างแรง

“อ้าว ไม่ชอบแล้วหรือเทียนฟง”

“ขอบสิ เหมยเซี่ยะทำอะไรเทียนฟงยอมหมด เชิญสนุกกับร่างกายของผมตามสบาย โอ๊ย!!” เทียนฟงบ่นรอยยิ้มเคลิบเคลิ้ม เหมือนดื่มด่ำกับความสุชจนน้ำลายแทบจะยัด โดยที่คนรอบข้างได้แต่ส่งสายตาอิจฉา

ทันใดนั้นก็มียักษ์หนุ่มสวมชุดบัณฑิตอีกคนวิ่งเข้ามา เขาร้องตะโกนด้วยความลนลาน “แยแล้วพี่น้อง มีคนทำข่าวใหญ่ตัดหน้าพวก...เฮือก! ท่านรองเจ้าสำนัก!”

ไปเหมยเซี่ยะหันไปมองอีกฝ่ายด้วยความตกใจ แล้วรีบพูดทันควัน “ไม่ใช่แบบที่นายคิดนะ นี่มันแค่...”

“ขอโทษที่รบกวนเวลาส่วนตัวของท่านรองครับ!!” คิษย์ชายของสำนักพุกันจรดฝ่าหมุนตัวแล้ววิ่งหนีออกจากห้องโถงไป

ไปเหมยเซี่ยะขี้เก๋ากับความซุ่นเคื่อง เธอขำขำคิษย์ใหม่ที่จับไว้เมื่อขวาไปชนคิษย์หนุ่มที่กำลังวิ่งหนีจนหึ่งคู่ล้มลงไปนอนกองอยู่หน้าประตูตึก ส่วนเธอก็รีบพลุกวายเป็นยืนดักหน้าพาลางถามด้วยน้ำเสียงเหยียบเย็น “มีอะไรเกิดขึ้นกันแน่...แล้วจงเข้าใจด้วยว่า เมื่อกี้ฉันแค่กำลังลงโทษคนปากเสีย แต่พอดีมันดันเป็นพวกวิปริตซึ้นชอบ...”

“ผมซึ้นชอบเหมยเซี่ยะตรงที่เป็นคนโหดร้าย ชอบเล่นเกมทรมาณแบบนี้แหละ อย่ายักขาลี พี่น้องที่รสนิยมสูงแบบผมกำลังรอคุณมาตากรางวัลด้วยวาจาสุดจี๊ด ส่วนผมก็รอให้

คุณมาใช้สองเท้าส่งผมขึ้นสวรรค์อยู่หน้าบ้าน” เทียนฟงตัดบท

ศิษย์ใหม่และศิษย์เก่าหันมาสบตากัน ทั้งสองเห็นตรงกันว่าเทียนฟงพูดจริงทุกประการ

ไปเหมยเซี่ยะโกรธจนอยากจะไปบีบคอเทียนฟงให้ตายคามือ ทว่ากลับมีเสียงตึ๊งตึกใจดังขึ้นที่หน้าประตูสำนัก จากนั้นก็มีคนวิ่งเข้ามาพร้อมกันถึงสามคน

“แยะแล้วมีคนตัดหน้าพวกเรา”

“ศิษย์พี่คะ มีคนเขียนข่าวเร็วกว่าพวกเราละ”

“พี่ใหญ่ พวกสำนักพิมพ์หน้าใหม่กำลังวิ่งแจกข่าวด่วนอยู่ครับ พวกเราควรทำยังไงดี”

รองเจ้าสำนักสาวเริ่มเข้าใจสถานการณ์ เธอขมวดคิ้วแน่นแล้วหันไปออกคำสั่ง “ไหนเอาข่าวที่ว่ามาดูซิ”

ศิษย์ทั้งสามสะดุ้งเฮือกเมื่อเหลือบไปเห็นเพื่อนห้องนั่งคุกเข่าอยู่ที่พื้น ทั้งหมดเข้าใจผิดว่าศิษย์ร่วมสำนักทั้งสองกำลังโดนลงโทษ เนื่องจากเขียนข่าวล่าช้าจนถูกคนอื่นตัดหน้า ทั้งสามเลยรีบยื่นใบปลิวในมือให้รองเจ้าสำนัก แล้วลงไปนั่งคุกเข่ากับพื้นเช่นกัน

ไปเหมยเซี่ยะพอจะเข้าใจความคิดของพวกศิษย์ประจำสาขาเมืองเริ่มต้น แต่เธอก็ไม่มีเวลาจะมานั่งอธิบาย เพราะตอนนี้ต้องรีบอ่านใบปลิวทั้งหมดอย่างเร่งด่วน

พวกแฟนคลับที่ชื่นชอบในตัวเธอ ต่างใจเย็นลงและทะยานออกจากสำนัก เพราะพวกเขาและเธอทราบดีว่า เมื่อไปเหมยเซี่ยะเม้มปากเล็กน้อย ทำสีหน้าจริงจัง และก้มหน้าก้มตาอ่านข่าว เธอจะไม่สนใจจนรอบข้างอีกต่อไป แล้วจะสวมวิญญาณนักข่าวคร่ำเคร่งกับการทำงานจนกว่าจะเสร็จ พวกเขาเลยพร้อมใจกันจากไปอย่างเงียบๆ

จะเหลือก็แต่เทียนฟงที่โน้มไปทั้งตัว ตามแขนขามีรอยช้ำเป็นรูปมือนับไม่ถ้วน บ่งบอกว่าแฟนคลับทุกคนตั้งใจทำตามคำสั่ง บวกกับความอิจฉาที่เขาได้รับการเหลือบแลจากอักษรสวรรค์มากกว่าใครเพื่อน

‘เฮ้อ นึกว่าจะไม่รอดแล้วสิ คงถึงเวลาปลีกตัวจากเธอแล้วสินะ’

หลังจากไปเหมยเซี่ยะอ่านใบปลิวครบทุกแผ่น เธอออกคำสั่งอย่างจริงจัง “ไปเรียกระดมฝ่ายรองข่าว หาข่าว และเขียนข่าวมาให้หมด พวกเราจะทำสื่อบู ‘ชุดคู่ยี่สิบแปดจอมยุทธ์ผู้มีพลังมปรารถนาก่อนเกิดจักรวาล’ ฉะนั้นให้เวลารวมตัวสิบนาที...อืม คุณเทียนฟงฉันคงไม่มีเวลาสอนคุณแล้ว แต่ฉันจะให้ศิษย์เอกที่...”

เมื่อเธอเหลียวไปมองเทียนฟงก็ต้องตกตะลึง “เธอคือหนึ่งในสามมารซ่อน มาที่นี่ได้

ยังง”

ตอนนี้ที่ยืนฟงโดนอาภิมะกอดแขนซ้ายอย่างแนบแน่น ชายหนุ่มทำสีหน้าบึ้งยาก คุไปคล้ายโดนสกัดจุดจนร่างแข็งทื่อเหมือนรูปปั้นหิน

อาภิมะปิดปากหัวเราะคิกคัก เรือนร่างเฝ้ายวน และเสื้อผ้าที่เผยสีเขียว ทำให้ชายหนุ่มที่ได้เห็นต้องใจเต้นไม่เป็นลำดับ “ฉันก็แค่มารับเด็กน้อยหลงทาง ที่โดนอักษรสวรรค์ผู้โด่งดังพามาพลอตรักแบบรุนแรงกันเกือบชั่วโมงนะสิจ๊ะ”

ไปเหมยเซียะไม่มีท่าที่ขุ่นเคืองใจ เธอถามกลับอย่างเยือกเย็น “เธอแอบดูอยู่ตั้งแต่ต้นเลยหรอ”

“ใช่ ตั้งแต่ต้นจนจบเลย นี่ไม่ถึงเลยที่ว่าชาวสื่อจะเป็นจริง แต่ก็เอาเถอะ ฉันไม่ได้ใส่ใจงานอดิเรกของพวกเขาฟองหอกนะ” อาภิมะใช้มือขวาหยิกต้นแขนที่ยืนฟงอย่างรุนแรง เทียนฟงยิ้มจนแก้มแทบปริ “ไม่ได้นะอาภิมะ อย่าทำแบบนั้น ผม...”

“ขอโทษนะที่ขัดจังหวะ แต่ไหนๆ เธอก็มาแล้ว รีบพาเจ้าบริดตัวพ่อนั้นออกไปจากสำนักของฉันซะ ฉันยังมีงานต้องทำอีกเยอะ” ไปเหมยเซียะตัดบท พลายยกมือซ้ายชี้ไปที่ประตูทางออก

อาภิมะยิ้มพลาทหัวเราะคิกคัก “อะไรกัน โกรธที่โดนแย่งของเล่นหรอจ๊ะ แม่อักษรสวรรค์”

“นี่เธอ!” ไปเหมยเซียะมองอีกฝ่ายตาเขียวบ๊ิด ฟูกันเงินไหลล่อมาอยู่ในมือขวา

“นั่นชื่ออาภิมะ ฉายาโจรสลัดเจ้าเสน่ห์ วิชาที่ถนัดคือ...”

อาภิมะแนะนำตัวอย่างรวดเร็ว ไปเหมยเซียะและศิษย์สำนักฟูกันจรดฟ้าต้องรีบจับบันทึกกันมือเป็นระวิง สีหน้าเปลี่ยนเป็นจริงจัง ไม่ว่าอาภิมะจะเล่าเรื่องราวอะไร พวกเขา ก็จดบันทึกเอาไว้จนหมดสิ้น

นักข่าวหนุ่มยกมือขวาถาม “แล้วเรื่องที่จำว่าหมิงชื่ออะไรปะหะกับพวกสิบสามเทพท่องจักรวาลมาตลอดสองร้อยปีเป็นเรื่องจริงหรอครับ”

อาภิมะยกนิ้วมือซ้ายขึ้นนับพลาททำสีหน้าครุ่นคิด “ไม่รู้ว่ามันเกินสองร้อยปีหรือเปล่านั้น เพราะฉันเองเข้าร่วมกับพวกจำว่าหมิงชื่อตอนที่พวกสิบสามเทพท่องจักรวาลส่วนใหญ่ยังมีพลังขั้นเทพอยู่เลย อยากจะบอกว่เมื่อสามปีก่อนยัยสี่ตัวเสบนั้นยังมีลมปราณแค่ขั้นเทพอยู่เลย ทำไมตอนนี้กลายเป็นขั้นก่อเกิดจักรวาลได้ก็ไม่รู้ แฮ้อ”

นักข่าวหนุ่มอีกคนรีบยกมือขวา “แล้วเรื่องที่คุณกับคุณโจนเคยก๊กกันมาก่อนเป็นเรื่องจริงหรือเปล่าครับ”

“อ๊อ ฉันกับหมอนั้นแกล้งกันเล่นมากกว่า ตอนแรกก็ว่าจะลองชวนมาอยู่ฝั่งพวกฉัน เพื่อเพิ่มสมาชิก แต่ทำไปทำมาหมอนั้นดันเป็นพวกซี้หลี่ แถมบ้าแต่การผจญภัย ไม่รู้จักเอาใจใส่ผู้หญิงซะเลย ฉันทึกละลอกคราบหมอนั้น หลังจากที่โดนแอร์ตเอาเปรียบไปตั้งหลายครั้ง ฮือๆ”

อากิเนปาดน้ำตาเหมือนนางเอกหนังรักที่โดนตัวร้ายหนุ่มทอดทิ้ง ทั้งที่ตอนจบเธอจัดการอีกฝ่ายอย่างสาหัสสากรรจ์แท้ๆ

ไปเหมยเซี่ยะยกมือขวาทถาม “แล้วเป้าหมายของพวกคุณสามมารซ่อนคืออะไรกันแน่คะ”

อากิเนเล็กแกลังร้องไห้ แล้วเปลี่ยนมาส่งสายต้ายิ้มเยาะอีกฝ่าย “เฮ้! ฉันขอถามบ้างดีกว่า ที่เธอช่วยสอนพื้นฐานให้เด็กของฉันเนี่ย เธอคิดอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่า ขอบอกไว้ก่อนนะ ฉันนะเป็นพวกทวงของมาก หากนังแมวยั่วสาวตัวไหนคิดจะแย่งเหยื่อของฉันไปละก็ ฉันจะ...อ๊อ”

เธอยกนิ้วหัวแม่มือชี้ขึ้นปาดคอตตนเอง ก่อนจะใช้มือขวากอดคอเทียนฟงไว้ “ส่วนเจ้าสุนัขที่เลี้ยงไม่เชื่อใจ ฉันจะลอกคราบ สักตจุด แล้วใช้เชือกพิเศษมัดห้อยกลับทิ้งไว้ที่ลานกลางเมือง จากนั้นค่อยดูซิว่ามันจะหลาบจำไหม”

เทียนฟงทำตาเล็กลึก ส่วนคนอื่นๆ ที่อยู่ในห้องนอกจากไปเหมยเซี่ยะแล้ว ต่างก็มีสีหน้าหวาดผวาไปตามๆ กัน

ไปเหมยเซี่ยะตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ฉันคือเจ้าหนี้เงินค่าข้าวของหมอนั้น นอกนั้นก็เป็นเพียงความเงี้ยวของปู้ฉิน ที่ทำให้ฉันต้องตกกระไดพลอยโจนมาเล่นบทครูฝึกจำเป็น ถ้าคุณอากิเนอยากเอาเขาไปต้มย่างเผาหนึ่งก็เชิญตามสบาย แต่ฉันอยากให้คุณช่วยตอบคำถามสุดท้ายของพวกฉันก่อน”

เทียนฟงพึมพำอย่างเศร้าโศก “ไอ้ เจ้าแม่ที่เคารพ ทำไม่ถึงไร้เยื่อใยขนาดนี้”

อากิเนใช้มือขวารูบศีรษะเทียนฟงเบาๆ “อ๊อๆ อย่าเสียใจไปเลยเด็กน้อย เดี่ยวพี่สาวคนนี้จะพาหนูไปฝึกวิชาให้เก่ง เพื่อล้างอายเรื่องในวันนี้อะ อ๊อ...” เธอหันไปตอบ “ตอนนี้พวกฉันไม่ใช่สามมารซ่อนแล้ว แต่เป็นที่มารซ่อนต่างหาก อ้อ คนที่สี่ไม่ใช่เจ้าหนูสี่กับเมธัสหรือคะ” อีสตรีผมขาวยิ้มช้า “อีตาคอนนั้นค่อนข้างชอบเก็บตัว ไม่ค่อยชอบเข้าสังคมกับคนอื่นสักเท่าไร พวกอาเธอร์ที่เขียนข่าวใส่ร้ายเราจึงไม่รู้ว่าพวกเรากันสี่คนแล้ว ส่วนเป้าหมายของพวกเราทั้งสี่คือ...”

ทุกคนในห้องรวมถึงเทียนฟงต่างมีสีหน้าตกใจระคนสนใจ

“...ทำอะไรก็ได้ที่พวกฉันอยากจะทำ ฮ่าๆ”

บรีม!! จู๋ ก็มีควันส์ดำกระจ่ายไปทั่วอาคาร เมื่อมันจางหายไป ร่างของเทียนฟงและอาภินะก็ไม่อยู่ที่นั่นแล้ว มีเพียงถุงที่ใส่เงินสิบล้านซึ่งวางไว้คู่กับจดหมายฉบับหนึ่ง เป็นการยืนยันว่าเทียนฟงใช้หนี้ไปหมดยุติเหตุดีแล้ว

รองเจ้าสำนักสาวมองไปรอบด้านแล้วถอนใจเบาๆ “ตอนแรกมีพลังของคนสองคน แต่พอเกิดความโลภกลับจับพลังของเทียนฟงได้เพียงคนเดียว นี่คือการแตกต่างของพลังขั้นเทพกับก๊อเกิดจักรวาลอย่างนั้นหรือ มีน้ำหนักไม่คุณมู่ถึงให้เราเข้าไปใกล้เจ้าหนุ่มที่มีดีแต่เรื่องดวงคนนี่”

พริบตาันเหล่าลูกศิษย์สำนักฟูกันจรดฟ้าต้องแอบสะดุ้งไปตามกัน เพราะพวกเขาไม่เคยเห็นรองเจ้าสำนักก็ม่มาก่อน จนต่างคนคิดไปว่าตนเองตามาผิด...

วันแห่งความวุ่นวายผ่านไปอีกหนึ่งวัน

ครั้นเหล่านักล่าและคนที่หวังโชคช่วยได้เบาะแสเกี่ยวกับเมธัส ทั้งหมดก็แยกย้ายกระจ่ายกำลังไปรอบเมือง เพื่อตามล่าเมธัสที่น่าจะยังอยู่ในเขตเมืองเริ่มต้น

ณ ภัตตาคารชาวยุทธ์ประจำเมืองเริ่มต้น

ร้านอาหารแห่งนี้เป็นที่รู้จักของเหล่าจอมยุทธ์หน้าใหม่ เพราะนอกจากจะมีตัวให้กินฟรีตอนมาถึงเมืองวันแรกแล้ว อาหารทุกจานยังมีราคาเพียงสี่สิบเก้าซึ่งเท่านั้น แม้จะไม่ค่อยอร่อยและพื้นพลังให้เพียงเล็กน้อย แต่เหล่าจอมยุทธ์หน้าใหม่ที่ไร้สำนัก กิลด์ หรือกลุ่มคนสนับสนุน ต่างก็ต้องแวะเวียนมาที่นี่ไม่น้อยกว่าหนึ่งหรือสองสัปดาห์ เพื่อเก็บเงินไว้ซื้ออาวุธ ยุทธโธปกรณ์ไปเพิ่มระดับนั่นเอง

แต่ค่าคินนี้มีจอมยุทธ์หน้าใหม่เข้ามาใช้บริการน้อยกว่าปกติ เพราะทุกคนต่างรีบสมัครเข้าอาณาจักร สำนัก และกิลด์ต่างๆ เพื่อเตรียมตัวร่วมกิจกรรมอันยิ่งใหญ่ ที่จะจัดขึ้นทุกสิบเอ็ดปีในแควม หรือเกือบหนึ่งเดือนในโลกจริง

เทียนฟงคือชายหนุ่มที่กำลังโด่งดังไปทั่วเมืองเริ่มต้น เขาสมควรเป็นจุดสนใจของคนทั้งหมด เพราะเขามีพลังถึงขั้นก๊อเกิดจักรวาล ทว่าเมื่อมีกลุ่มคนที่ยิ่งใหญ่กว่า และบุคคลที่มีค่าหัวถึงหนึ่งล้านล้านซึ่งจับจากภูตตัว เขาก็กลายเป็นคนธรรมดาคนหนึ่งไปทันที ยิ่งเมื่อหนังสือพิมพ์ฉบับใหม่ของสำนักข่าวฟูกันสวรรค์ออกวางแผง เทียนฟงก็โดนจั่วหัวว่าเป็นเพียงจอมยุทธ์ไก่ได้พลอยเท่านั้น ผู้คนส่วนใหญ่จึงตีค่าเขาต่ำลง จนกลายเป็นเพียงผู้เล่นธรรมดาที่อยู่ดาดฟ้าชั้น

ตอนนี้เขาจึงสามารถเดินเข้าภัตตาคารได้อย่างสบายอกสบายใจ โดยไม่โดนสายตาใครจับจ้องมากนัก แถมยังมีเวลาร่างมากพอที่จะซื้อซาลาเปามากินพลางเดินอ่านกระดานข่าวว่าคนที่ผู้เล่นด้วยกันจะมาทั้งข้อความไว้ ทั้งสี่มุมของกระดานมีกระดาษถูกแปะทับจนเห็นตัวเลขกับอักษรเพียงไม่กี่คำ

‘อุดร... เรือนทewa... ห้องที่ 105... เวลา 19.30 นาฬิกา’

เทียนฟ่งที่เข้าใจรหัสลับมองดูนาฬิกาข้อมือ แล้วเดินทอดน่องออกจากร้านอาหารไปอย่างสบายอารมณ์ ปล่อยให้เหล่าคนที่สะกดรอยตามเขาได้แต่ทำหน้าเอือมระอา

คนที่สะกดรอยตามเทียนฟ่งมีอยู่สามคน ทั้งหมดได้รับคำสั่งด่วนจากหัวหน้าให้เปลี่ยนเป้าหมายมาเป็นเทียนฟ่ง ว่าชายหนุ่มกลับเดินสะเปะสะปะคล้ายคนไร้แกนสาร จนกระทั่งเขาเดินไปถึงหน้าตอรอกแห่งหนึ่ง จู่ๆ เขาก็ร้องอุทานเบาๆ แล้วร่างของเขาก็คล้ายโดนพลังลมปราณดูดเข้าไปในตอรอกอย่างกะทันหัน

“เจอตัวแล้ว เย้!” มีเสียงใสดังขึ้นในตอรอก

แล้วเสียงหญิงสาวอีกคนหนึ่งก็ดังขึ้นตาม “รีบพาไปเร็ว ก่อนหน้าโจรนั้นจะตามมาทัน”

เหล่าผู้ที่สะกดรอยตามมาต่างแอบซ่อนจิต พร้อมกับไต่ผนังขึ้นไปบนหลังคาตึกที่อยู่ติดกัน ทว่าทันใดนั้นกลับมีหมอกหนาทึบและปราณกระบี่นับสิบสายพุ่งเข้าโจมตีทั้งสาม

ทั้งสามเป็นสายลับมือดีที่เก่งในด้านการลอบสังหาร จึงไม่เสียท่าง่ายนัก ทั้งหมดชักกระบี่ต้านรับได้ทันทั่วทั้ง ทว่าปราณกระบี่สีขาวนวลกลับแทรกผ่านตัวกระบี่ เข้าไปทำลายชีพจรคนทั้งสามจนงมมือฉีกขาด อาวุธแตกกลายเป็นเศษโลหะ แล้วปราณกระบี่ที่เหลือก็เปลี่ยนเป็นสกัดจุด ทำเอาทั้งสามต้องนอนตัวแข็งที่อยู่อับบนหลังคา

จากนั้นหญิงสาวสองนางก็ลอยออกจากหมอกหนาแล้วหายไปในห้องฟ้ายามราตรีหนึ่ง ในนั้นมีหญิงสาวผมสีม่วงเข้มซึ่งหนีร่างไม่ได้สติของเทียนฟ่งไปด้วย

เวลา 19.30 นาฬิกา

ณ โรงแรมพาร์คบูรา ซึ่งตั้งอยู่ในเขตตัวเมืองตะวันออกของนครแรกเริ่ม

ชายหนุ่มสวมชุดบัณฑิตสีเทา ไข่มมสีดำรุงรังปรกใบหน้า มีสีหน้าเยียบเย็นจนผู้คนไม่กล้าสบตา เขาเดินไปหยุดอยู่หน้าห้อง 216 แล้วเคาะประตูเบาๆ สามครั้ง “นี่สิโร้ จะเข้าไปละนะ”

ประตูที่เปิดออกเผยให้เห็นห้องนอนอันมืดมิดไร้ผู้คน ทว่าชายหนุ่มที่เดินเข้าไปก็ยังพูดอย่างเหนื่อยล้า “เฮ้อ เหมยเซี่ยะนี่เขี้ยวกว่าที่คิด แผนเราเกือบพังเพราะผู้หญิงคนนี่

ซะแล้ว”

ชายหนุ่มเดินไปนั่งที่เก้าอี้ หยิบถ้วยน้ำชาที่ยังมีควันลอยกรุ่นขึ้นมาชดพลางเอ่ย
“วันนี้ทุกคนทำสำเร็จตามแผนใช่ไหม”

ทันใดนั้นทั่วทั้งห้องก็ปรากฏเงาร่างของชายหนุ่มขึ้นมาอีกสิบสี่คน บ้างก็นั่งที่เก้าอี้
บ้างก็นั่งหรือนอนบนเตียงกว้าง บ้างก็ยืนพิงผนังห้อง บ้างก็ยืนอยู่ข้างหน้าต่าง บ้างก็ห้อยหัว
ลงมาจากเพดาน บ้างก็เดินออกจากห้องน้ำ

“หนึ่งขอรายงาน แผนการดำเนินไปอย่างหมดจด ผมหลอกล่อผู้คนไปทางตะวันออก
สำเร็จ”

“สองขอรายงาน แผนการสมบรูณ์แบบ ผมหลอกล่อผู้คนไปทางใต้สำเร็จ”

“สามขอรายงาน แผนการติดขัดเล็กน้อย เผอิญหน้าศิษย์เอกของสำนักมายาปรภาพ
ใช้อาวุธผ้าติดกระพรวน คล้ายเส็กี่งฝ่ามือ ทำร่างแปลกประหลาดอย่างยิ่ง โดยเฉพาะกระบวน
ท่าเสียงเพรียกแห่งวิญญาณ มีพลังทำลายระดับ 5 และความต่อเนื่องระดับ 2 กว่าจะหนีรอด
มาได้ต้องอ้อมไปยังทิศตะวันตกเฉียงเหนือ แต่เป้าหมายคล้ายจะไม่หลงกล และอีกฝ่าย
อาจจะจับได้ว่าผมหนีกลับเข้าเมือง”

“สี่ขอรายงาน แผนการไม่สำเร็จ เพราะโดนทหารของกองทัพเกราะหิมฟ้าเข้าสกัด แม้
จะใช้วิชาตัวเบาอย่างเต็มที่ก็ยังไม่พ้น เลยต้องหนีกลับเข้าเมืองก่อน จึงไม่ทันได้ทั้ง
หลักฐานว่าเราหนีขึ้นทางทิศเหนือ”

“ห้าขอรายงาน หลังจากเปลี่ยนโฉมหน้าดาร์คไซด์เป็นจ้าวหิมชื่อ ผมก็ปลอมเป็นคน
ขายข่าวหน้าใหม่ ทำการปั่นหัวและสร้างข้อมูลเท็จได้สำเร็จ”

“หกขอรายงาน หลังจากทิ้งโฉมหน้าอาเธอร์ที่เก้าสิบเก้า ก็ทำการกระจายข่าวลือ และ
สร้างเป็นจอมยุทธ์ขึ้นมาจับจอมยุทธ์อาวุโสสี่กลับ กระจายข่าวของสิบสามเทพท่องจักรวาล
สำเร็จ”

...

“สิบสามขอรายงาน ยูเมะมีท่าที่สนใจเอนดิก้า แม้จะไม่แสดงออกอย่างเปิดเผย แต่
เธอก็ส่งคนไปซุ่มดักเรื่องสิบสามเทพท่องจักรวาลและเอนดิก้าอย่างเต็มที่ เป็นไปได้ว่าเธอจะ
สนใจในตัวเอนดิก้า ผมจึงขายข่าวเรื่องเอนดิก้าอย่างเหมาะสม”

“สิบสี่ขอรายงาน ไปหมยเหยยะเริ่มหมดความสนใจในตัว ‘เทียนฟ่ง’ อย่างที่ทางเรา
ต้องการ เธอส่งศิษย์ในสำนักออกไปสืบข้อมูลของสิบสามเทพท่องจักรวาลและสี่มารซ่อนอย่าง
จริงจัง คิดว่าที่เธอทำให้ข้อมูลเท็จจะส่งผลกับเธอมากพอสมควร”

ชายคนที่เดินเข้าห้องมาพยักหน้าเล็กน้อย แม้จะไร้แสงไฟแต่ก็พอจะสังเกตเห็นรอยยิ้มที่มุมปากของเขาได้ อีกสิบสี่คนที่เหลือจึงกระตุกยิ้มคล้ายคลึงกัน

“ขอลาไมซีไร่ จากรูปการณ์ปัจจุบัน เรายังต้องทำงานต่อหรือไม่”

ทั้งหมดเงิบไม่มีใครตอบ

“งั้นในฐานะร่างต้นแบบ ขอทำการเก็บร่างแยก ณ บัดนี้”

เพียงพริบตาเดียวร่างเงาทั้งสิบสี่ร่างก็แตกสลาย กลายเป็นละอองหลากสีเปล่งแสงเรืองรอง จากนั้นทั้งหมดก็พุ่งเข้าสู่ร่างของผู้พูด เหลือเพียงเสื้อผ้าสิบสี่ชุดตกอยู่เกลื่อนกลาด

ชายหนุ่มที่เรียกตนเองว่าซีไร่ชูมือซ้ายขึ้นกวดแกว่ง บรรดาเสื้อผ้าและกระเป่าที่ตกอยู่ก็ลอยเข้ามา เขาวางกระเป๋าลงบนโต๊ะไม้ ส่วนพวกเสื้อผ้าก็ลอยเข้าไปในกระเป๋าคาดเอวของเขาจนหมด

ก๊อ ก๊อ มีเสียงเคาะประตูดังขึ้น

“ฉันซ่งหลินฮั่วเองคะ ขอเข้าไปนะ” พอประตูเปิดออก แสงสว่างก็ลอดเข้ามา NPC สาวที่สวมกิโมโนสีบานเย็นลายดอกไม้หลากสีผลอชะงัก เพราะตกใจที่เห็นชายหนุ่มแปลกหน้า ทว่าเธอก็ยังเดินเข้ามาในห้อง แล้วปิดประตูอย่างแผ่วเบา “เฮ้อ คุณมีหน้าากาก็ใบกันแน่คะคุณเทียนฟง”

เทียนฟงคลี่ยิ้มบาง “ก็เท่าที่ผมต้องการนั่นแหละครับซ่งหลินฮั่ว วันนี้อัปคุณมานะครับที่เข้ามาช่วยผมได้ทัน”

ตะเกียบบนโต๊ะพลันสว่างขึ้น เผยให้เห็นรอยยิ้มขบขันของซ่งหลินฮั่ว เธอเดินมานั่งเก้าอี้ด้านซ้ายของเมธัสที่ปลอมเป็นบุรุษใบหน้าเย็นชา “เรื่องแค่นี้เอง ได้หลอกพวกบ้านั้นให้หัวเสียลักรอบมันก็สนุกดีเหมือนกัน เมื่อก่อนที่ฉันจะมาที่นี่ ฉันแวะไปดูเรือนพันทวมหาที่นั่นนี่มีคนตามหาหายกันรุ่นละนะเทียนฟง อีๆ”

เขาคิดเอาไว้แล้วว่า จะต้องมีคนที่สามารถสะกดรอย หรือวิเคราะห์เส้นทางเดินของเขาได้ เขาจึงใช้วิธีสร้างรหัสปลอม เมื่อบอกทิศเหนือก็เวียนไปทางตะวันออก ส่วนเรื่องที่พักเขาก็นัดแนะกันไว้ตั้งแต่ต้นแล้ว อย่างน้อยก็มีเผื่อเอาไว้ถึงยี่สิบแห่ง โดยแบ่งสถานที่พักออกเป็นห้าส่วน เมื่อเขียนชื่อที่พักใด ก็จะใช้ที่พักแห่งอื่นในส่วนนั้นนัดเจอแทน

แม้จะเตรียมแผนการยับยั้งไว้มากเพียงใด แต่เมธัสก็รู้ว่าหากเขาไม่ได้รับความช่วยเหลือจาก NPC สาวคนนี้ แผนการขั้นสุดท้ายก็คงจะไม่ประสบผลสำเร็จ แต่หากจะกล่าวขอบคุณให้ถึงที่สุด คงต้องขอบคุณเจ้าราชาสโม่ที่เขาทำจัดไป เพราะกล่องรางวัลพิเศษที่เขาได้รับจากสมาคมนักล่า คือลูกอมแยกกว้างสามเม็ด และด้วยเหรียญสัตว์อสูรจำนวนมหาศาล

ที่เขาได้จากการฆ่าสโลม์ เหล่าเทพเจ้า และหุ่นยนต์ใต้น้ำ ทำให้ปัจจุบันเขาได้เป็นนักล่าระดับ 1 แล้ว

ลูกอมแยกร่างนี้ทำให้ผู้ใช้สามารถแยกร่างได้ (ความเร็วเคลื่อนที่/2.4 - 1) ร่างนานหนึ่งวันในเกม ทุกร่างจะมีความสามารถเท่ากับผู้เล่น แต่จะไม่สามารถเพิ่มค่าสถานะหรือระดับได้ และถ้าร่างแยกเกิดเสียชีวิต ร่างหลักก็จะโดนปรับโทษลดระดับทันที หากร่างแยกลังหารหรือชิงทรัพย์ผู้เล่นอื่น หรือก่อเรื่องผิดกฎของเกม ระบบจะตั้งค่าหัวหรือสิ่งระงับไอดีของผู้เล่นตามปกติ

ตอนแรกที่เมซัสได้ลูกอมมา เขาไม่รู้หรือว่าควรจะไปใช้อย่างไร และมันจะมีผลข้างเคียงแบบไหน จึงรู้สึกปวดหัวอยู่บ้าง เพราะถ้าร่างที่แยกออกมาไม่เชื่อฟังคำสั่ง เขาคงเจอหายนะเป็นแน่ ดังนั้นตอนที่วางแผน 'สร้างฐานะพิเศษ' เขาเองก็เผื่อใจไว้พอสมควรว่าจะลี้มหลบ แต่เมื่อร่างที่แยกออกมามีความคิดเหมือนเขา และเข้าใจเขาทุกอย่าง แผนการสร้างยอดฝีมือจึงดูความสนใจก็สำเร็จไปกว่าครึ่ง

เขาปลอมตัวเป็นเทียนฟง โดยก่อนจะเริ่มแผนการ เขาได้กินอาหารสูตรลับที่มีผลทำให้ค่าสถานะเหลือเพียงหนึ่งในสิบ แม้มันจะเลื่องลืออยู่บ้าง แต่ก็ต้องทำเพื่อตบตาเหล่ายอดยุทธ์ ให้เข้าใจผิดคิดว่าเขามิค่าสถานะและทักษะเหมือนผู้เล่นหน้าใหม่ทั่วไป ตามหลักการต้มตุ๋นที่ว่า ผู้คิดหลอกลวงคนอื่นต้องลงทุนเสมอ แต่ถ้ามีเหตุการณ์ผิดปกติดังจริง เพียงแค่เขาโคจรพลังปราณประจำตัวสักครั้งหนึ่ ค่าสถานะของเขาก็จะกลับมาเป็นปกติ

จากนั้นเขาก็ให้บรรดาร่างแยกสวมเสื้อผ้าที่แตกต่างกัน โดยเน้นชุดที่ทำให้รูปร่างดูไม่ใกล้เคียงกันมากนัก แม้แต่รองเท้าก็ต้องเสริมความสูง เพื่อให้แต่ละคนทำหน้าที่ได้หนึ่งถึงห้าอย่าง เช่น 'เจ้าบุรุษ' แห่งสิบสามเทพท่องจักรวาล ที่เปลี่ยนโฉมเป็น 'สองบุรุษ' แห่งสามมหาราชอนในภายหลัง

แล้วเขาก็ให้ทั้งสองกลุ่มแก๊งทำเป็นต่อสู้กัน แต่ในความจริงแล้วคือการถ่ายทอดพลังลมปราณหนุนเสริมกัน เพื่อก่อให้เกิดแสงสีเสียงและพลังทำลายล้าง (ลูกหลง) อันห่าสะพรึงกลัว ส่วนสามคนที่เหลือจะคอยเป็นคนสังเกตการณ์และเข้าช่วยเหลือเมื่อมีเหตุสุดวิสัย โดยอาจจะรับบทตั้งแต่หน้าม้า ตัวประกอบฉากแก๊งบาดเจ็บ อีกทั้งยังแปลงโฉมเป็นคนกระจายข่าว สร้างข่าวลวงและอื่นๆ ตามความจำเป็นในแต่ละสถานการณ์

ส่วนอีกสี่ร่างจะใช้รูปลักษณะ 'เมซัส' แยกย้ายกันหนีไปทั้งสี่ที่ใดในเวลาไล่เลี่ยกัน

ส่วนร่างสุดท้ายจะคอยเฝ้ามองจากวงนอก เพื่อเก็บรายละเอียดที่ตกหล่นตั้งแต่เริ่มแสดง และทำงานฉาบฉวย เช่น สร้างตุ๊กตาไม้แก๊งไปวานซืน มาจ้องโต๊ะอาหารที่เหลาสุรา

ถกวิถียุทธ์ คอยช่วยร่างแยกอีกสามร่างเปลี่ยนเสื้อผ้าในหมอกหนาทึบ และทำตัวเหมือน เป็นลูกค้ำที่มานั่งรับประทานอาหารอยู่ก่อนแล้ว

เหตุผลที่ไม่มีใครสังเกตเห็นร่างสุดท้ายนี้ เป็นเพราะโดนพวกอาเธอร์ที่กำกัลิปแก้วและ จ้าวหมิงซื่อตั้งตูดความสนใจ อีกทั้งยังมีหินหิน ZX ที่แวบไปตามโต๊ะอื่นๆ เพื่อแอบวาง ยาพิษไว้สักรั้วกลืน ทำให้ประสาทสัมผัสของคนเหล่านั้นต่ำลงโดยไม่รู้ตัว อีกทั้งยังคอยปาระเบิด ควันเป็นช่วงๆ คอยช่วยใช้พลังปราณธาตุสร้างเสาศิลา หรือในช่วงซูลมุนก็ช่วยสร้างความ วุ่นวายเพิ่มเติม เสริมภาพลักษณ์ของผู้มีพลังลมปราณชั้นก่อก่อกักรวาลให้ดูน่าเกรงขาม จน ผู้ล่นรอบข้างยอมร้บนับถือพวกเขาทั้งสิบหกคน

ส่วนพวกเทเรซ่าเขาก็ให้แปลงโฉมเป็นผู้ล่นหญิงที่สำเร็จพลังชั้นก่อก่อกักรวาล เพราะการที่มีผู้ชายเพียงอย่างเดียวมันจะผิดสังเกต และหากพวกเธอมีฐานะพิเศษรองรับ พวกเธอก็จะใช้ชีวิตได้อย่างอิสระโดยที่เขาไม่ต้องเป็นกังวล พวกเธอจะได้ไปเที่ยวเล่นตามใจ ชอบ ในเวลาที่เขาสวมบทเป็นเทียนฟงหรือคนอื่นๆ

แม้จะบอกว่าเป็นการแสดงตามแผนการที่วางไว้ ทว่าทุกคนต่างก็ต้องตื่นต้อหรือล่น ไปตามน้ำ อาศัยจังหวะและโอกาสที่เหมาะสมสวมบทบาทของตนให้สมบุรณ์แบบ เพราะหาก พลลาดทำให้อีกฝ่ายจับผิดได้ เขาคงถูกพวกนั้นกระซอกหน้ากากเป็นแน่ โดยเฉพาะ ไปเหมยเซี่ยะที่มีความสามารถในการจับผิดสูงอย่างน่ากลัว แถมยังมีกลุ่มคนลี้ลับที่คอย จับตามองเขาชนิดไม่กะพริบตาอีกด้วย

ความจริงเขายังมีแผนสำรองเอาไว้อีก คือใช้เคล็ดมยาตัดแปลงสีพลังลมปราณของ ตัวเองให้เป็นพวกสำเร็จพลังแค่ขั้นเทพ ชั้นธรรมชาติ หรือขั้นฟ้า ซึ่งในกรณีที่แผนแรก ไม่สำเร็จ เขาก็จะใช้แผนสองนี้แทนพร้อมทั้งใช้โฉมหน้าใหม่ และด้วยวิธีการเดียวกันนี้ เขา จึงให้พวกเทเรซ่าฝึกลมปราณธาตุมายา เพื่อแปลงสีพลังลมปราณให้คล้ายคลึงกับรัศมีพลัง ของชั้นก่อก่อกักรวาล

ทว่าจุดอ่อนอันใหญ่หลวงของวิธีนี้คือ พวกยอดยุทธ์ที่ฝึกวิชาอ่านกระแสลมปราณ แบบยูเมะจะสามารถมองเห็นทะลุภาพมาได้ เว้นเสียแต่ว่าเขากับเทเรซ่าจะเก่งกว่าอีกฝ่าย ซึ่ง ในขณะนี้มันยังเป็นไปได้ยาก

แม้สิ่งต้องศึกษาข้อมูลของเหล่าเจ้าสำนักและยอดยุทธ์ที่อาจสร้างปัญหาให้เขา ด้วยการสืบหาจุดอ่อนจุดแข็งจากกระดานข้อมูล แล้ววางแผนรับมือเอาไว้ไม่ต่ำกว่าหกสิบแผน

หากจะให้นับรวมแผนการทั้งหมด เขามีแผนหลักยี่สิบห้าแผน และแผนย่อยอีก เจ็ดสิบห้าแผน ยิงดีที่เขาจำเป็นต้องใช้จริงมีไม่ถึงครึ่ง แผนการอันดับแรกก็บรรลุผลอย่าง

คาดหวังไว้ เพราะแผนที่ยังไม่ได้ใช้บางแผนมีจุดบอดและอัตราล้มเหลวสูงถึง 80%

โอกาสผิดพลาดส่วนใหญ่จะเกิดในกรณีที่เราจะต้องปะทะกับเหล่ายอดยุทธ์โดยตรง สถานะยอดฝีมือชั้นก่อกัดจักรวาลที่สมควรจะมีระดับถึง 600 และเก่งกาจเหนือคนทั่วหล้า ก็ะพั้งไม่เป็นท่า ซึ่งจะส่งผลให้เขาไม่สามารถใช้แผนปลอมตัวได้อีกตลอดกาล เพราะอีกฝ่ายคงจะหาทางรับมือกับนักแปลงโฉมเยี่ยงเขาเอาไว้แล้วเป็นแน่...

ณ ห้องผู้ดูแลฝ่ายพัฒนาผลิตภัณฑ์ (สิ่งของ 'Item' ในเกม RWO)

"ผลจากการทดสอบผลิตภัณฑ์ประเภทยาพิเศษ รหัส P4250085 ชื่อในเกม 'ลูกอม แยกร่าง' มีประสิทธิภาพตามที่เคยทดสอบ 100% ร่างแยกทุกร่างมีสติปัญญา อุดมการณ์ และวิจรรย์ญาณเหมือนกับผู้ใช้ทุกประการครับคุณมิคาเอล" ราเกลหันไปมองมิคาเอลที่กำลังทำหน้าครุ่นคิด

เรมีเอลเปิดหน้าต่างอีกบานซึ่งบอกรายละเอียดวิธีการได้ลูกอมแยกร่างจากภารกิจ และกล่องสมบัติ ซึ่งเตรียมจะให้ผู้ให้บริการทุกคนได้ใช้ โดยมีเมธัสเป็นผู้เช็คที่ได้ลองของ ก่อนใครเพื่อน "หากคุณมิคาเอลเห็นด้วยกับการใช้ยานี้ ทางเราก็จะใส่มันเข้าไปในโลกร WO ทันทีค่ะ"

มิคาเอลถอนใจด้วยความเสียดาย "ผมเองก็อยากให้ผู้ให้บริการได้สนุกอย่างเต็มที่ แต่จากที่ผมเห็นวิธีใช้ของผู้ให้บริการเมธัสแล้ว ผมไม่อนุญาติให้นำลูกอมแยกร่างไปใช้จริง เพราะหากมีผู้เล่นนำลูกอมแยกร่างไปใช้หาผลประโยชน์ โลก RWO อาจปั่นป่วนจนควบคุมไม่ได้"

สองพี่น้องฝาแฝดไม่แสดงความขุ่นเคืองใจแม้แต่น้อย แม้พวกเขาจะใช้เวลาคิดค้น สิ่งนี้นานกว่าสองเดือน เพราะมิคาเอลพูดถูก เป้าหมายหลักของการใช้ลูกอมคือให้ผู้เล่นสร้าง ร่างแยกเพื่อต่อสู้แบบเป็นกลุ่ม จะได้ไม่ต้องพึ่งพาผู้เล่นคนอื่นอีกต่อไป ซึ่งมันน่าจะทำให้ เกมนี้มีสีสันมากขึ้น แต่พอได้เห็นตัวอย่างจากเมธัส พวกเขา ก็พอจะเดาได้ว่าถ้าลูกอม แยกร่างถูกนำไปใช้อย่างแพร่หลาย คงจะเกิดความโกลาหลครั้งใหญ่อย่างแน่นอน

เรมีเอลยิ้มบาง "ดิฉันก็ให้ขายคนนี้เป็นผู้ทดลอง"

ราเกลพูดเสริม "ใช่ หากเป็นคนอื่น ไม่รู้ว่าพวกเราจะได้เห็นจุดบอดของยาตัวนี้หรือไม่"

"หากเป็นคนอื่นอาจจะเอาไปใช้ในทางที่เลวร้ายกว่านี้ตั้งแต่แรกเลยก็ได้..." เรมีเอล เปิดหน้าต่างบานหนึ่งให้ราเกลกับมิคาเอลดู "นี่คือผลิตภัณฑ์ต้นแบบ เป็นทักษะที่มีชื่อว่า"

‘จิตเงา’ ซึ่งจะทำให้เกิดร่างแยกเพียงหนึ่งร่าง”

ราเกอลอริบาย “แต่ผู้ใช้บริการจะควบคุมไม่ได้ ร่างแยกนี้จะต่อสู้และกระทำการตามอำเภอใจ”

“มันอาจจะดีกว่าลูกอมแยกร่าง เพราะผู้ใช้บริการทุกคนสามารถใช้ทักษะจิตเงาได้เหมือนกันหมดตั้งแต่ต้น และมันจะกลายเป็นผู้ที่ทักษะคนสุดท้ายที่ทุกคนต้องการ” เรมีเอลแสดงภาพผลการทดสอบ ‘จิตเงา’ หลากหลายรูปแบบให้มีคาเอลดู

ร่างเงาจะมีรูปร่างคล้ายต้นแบบ แต่จะสวมเสื้อผ้าที่ดูหรูหราและงดงามกว่า ซึ่งตอนนี้ระบบได้ออกแบบไว้มากกว่าหนึ่งพันชุดแล้ว

มิคาเอลเห็นผลการทดสอบแล้วก็พยักหน้า “ดี แบบนี้ว่าสนใจ แต่ผมจะไปโฆษณาให้วันนี้เลย แล้วเราจะเปิดให้ใช้ในอีกสองวันภายใต้หัวข้อ ‘ตัวคุณอีกคนนั้นเป็นคนเช่นไร ผมไปละนะ’”

กลับมาที่ห้องของเมธัส ตัวต้นเหตุที่ทำให้ ‘ลูกอมแยกร่าง’ อดจำหน่วยชัวินรินด์ แต่เจ้าตัวกลับยังมีเหลืออีกสองเม็ด ซึ่งคงมากพอที่จะทำให้เหล่าผู้ดูแลปวดหัวเป็นแน่

ซึ่งหลินฮั่วยิ้มกริ่ม “แล้วไม่กลัวว่าฉันจะเอาความลับของคุณไปขายบ้างหรือคะ”

“ผมเชื่อว่าซึ่งหลินฮั่วไม่ใช่คนแบบนั้น” เมธัสยิ้มละมุน

ทั้งสองประสานสายตากันครู่หนึ่ง ก่อนที่หญิงสาวจะหันไปทางซ้ายเพื่อหลบสายตาคือจริงใจและใสซื่ออย่างไม่น่าเชื่อของอีกฝ่าย เธอพูดอย่างแง่งอน “คุณนี่โกหกได้หน้าตายจริงๆ”

เมธัสส่ายหน้าพลางยิ้มยิ้ม “นี่ไม่ใช่เรื่องโกหก เพราะตั้งแต่ที่ซึ่งหลินฮั่วช่วยปิดฐานะที่แท้จริงของผม ผมก็รู้แล้วว่า คุณไม่ใช่คนเห็นแก่ผลประโยชน์” เขามีสีหน้าจริงจัง “แต่ถ้าเกิดวันใดคุณโดนคนคุกคาม โปรดบอกความจริง ห้ามปิดบังแม้แต่นิดเดียว ผมไม่ยอมให้คุณเดือดร้อนเพราะเรื่องไร้สาระของผม”

ซึ่งหลินฮั่วใช้นิ้วชี้จิ้มแก้มเมธัสพลางพูดอย่างขุ่นเคือง “พ่อคนเจ้าชู้ อย่าไปรยเสนห์ให้มันมากนักกึลละ ไม่อย่างนั้นเกิดฉันพอใจไปชอบคนอย่างคุณเข้า ฉันคงได้ปวดใจในภายหลังแน่ อีๆ”

เธอพลุกวายเป็นเปิดหน้าต่าง ให้แสงจันทร์และแสงดาวส่องกระทบลายดอกไม้หลากหลายก่อนจะหันมาเอ่ยเสียงใส “แล้วอย่าลืมไปชอบคุณพี่ใหญ่ฉันด้วยนะ เขาเองก็ชื่นชอบคนใจกล้าบ้าบิ่นแบบคุณ อันที่จริงเขาต่างหากที่แสดงได้เก่งที่สุด จริงมั๊ยพ่อคนหลายหน้า”

เธอส่งยิ้มครั้งสุดท้ายแล้วหายวับไปราวกับผีเสื้อที่บินท่องราตรีอันงดงาม

ชายหนุ่มเหม่อลมองรัตติกาลที่นอกหน้าต่างอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะมองนาฬิกาที่ข้อมือซ้าย พลังหยิบหน้ากากเทียนฟงออกจากกระเป๋าคาดเอว “ปลดผนึกเทเรซ่า รูบี้ เฮเลน เฟรย่า อาธิน่า”

หญิงสาวทั้งห้าปรากฏตัวขึ้นรอบกายเขา ตอนนั้นพวกเธอสวมเสื้อผ้าและมีโฉมหน้าแตกต่างจากปกติ

อาทิน่าเดินไปปิดหน้าต่างพลางพูดอย่างขบขัน “อ๊อ เจ้านายจิบสาวไม่ติด โดนหักอกดังเป๊าะเลย”

เมธัสดึงหน้ากากออก เผยให้เห็นใบหน้าแท้จริง “ผมไม่ได้จิบเธอนะเทเรซ่า พวกเราเป็นแค่เพื่อนกัน”

ซีนามิเข้ามาช่วยเมธัสใส่หน้ากากใบใหม่พร้อมกับจัดผมและหวดปปลอมให้เข้าที่ “แต่ฉันว่าคุณหลินฮั่วต้องสนใจเจ้านายแน่ๆ ไม่งั้นเธอคงไม่รีบหนีไปแบบนี้”

เทียนฟงมองเงาตัวเองบนกระจกเงาน้ำแข็งที่เขาสร้างขึ้นมา “ฮ่าๆ เฮเลนคิดมากเกินไปแล้ว เธอแค่ไม่อยากให้มีพิธีกรรมเกินความจำเป็น”

ลูมิแอร์เข้ามานั่งกอดแขนขวาพร้อมกับเอาศีรษะมาชนไหล่เทียนฟง “พีคะ แล้วหนูล่ะ แสดงได้ดีมั๊ย”

“รูบี้เก่งมากเลยจ๊ะ” เทียนฟงยกมือซ้ายลูบศีรษะเธออย่างอ่อนโยน

คางูจะเดินไปยืนทิงประตูห้อง “ทำไมเมธัสไม่สร้างโฉมหน้าทีดูดีกว่านี้หน่อยล่ะคะ อย่างน้อยน่าจะเลือกแบบอาเธอร์หรือเอนดิก้า แถมน่าจะเก็บดาบอสุราเคื่องแค่นแเอาไว้ใช้ในยามจำเป็นด้วย”

เทียนฟงหัวเราะเบาๆ “ถ้าเป็นแบบนี้ ผมคงโดนคนอื่นเขม่นหน้าหาเรื่องทั้งวันแน่ คนที่เทียบพร้อมและดูดี มักจะเป็นจุดเด่น มันทั้งน่าสนใจและน่าอิจฉาริษยา แถมถ้ามีอาวุธชั้นสูงเก็บไว้กับตัว มันจะเป็นการเรียกหาโจรเสียเปล่าๆ แบบนี้รังแต่จะเพิ่มปัญหาภัยกว่าเดิม แต่เทียนฟงที่ดูทะเลาะแถละ ชี้เล่า และทรัพย์สินน้อย...”

เขายิ้มช้าเมื่อเห็นสีหน้าเหนื่อยหน่ายของพวกสาวๆ “ไม่มีใครสนใจจะมาทำสัญญากับคนแบบนี้ ผมสามารถใช้ชีวิตอย่างเรียบง่ายและเสรี ต่อให้ผมเดินพล่านไปทั่วเมืองที่มีแต่คนกำลังตามล่าเมธัส ผมก็ยังสามารถทำตัวลึลลล จะเปิดร้านอาหารรถเข็น ตีชีพวกจอมยุทธ์ นั่งรถตกเหล่าได้รู้ๆ หรือถามข่าวสารเรื่องการล่าเจ้าเมธัสก็ได้อย่างสบายเลยนะเฟรย่า”

ส่วนไนเวิลเขาลอบคิดซ้ำๆ ‘ตามที่อาจารย์เคยบอก ผู้ชายลึลลลลเป็นมิตรกับทุกคน ยกเว้นภรรยาตัวเอง’

ฮารุณะยกมือขวาวีตปากหัวเราะพลางถองคอกซ้ายใส่คางูยะ “เหม แอบสนใจตาบ้านี่ ในโฉมอาเธอร์กับเอนดิก้าละสิเฟรย่า”

คางูยะมีแววตาเขินอาย เธอหันไปตู่อีกฝ่าย “อาธิน่าอย่าเข้าใจผิดสิ ฉันก็แค่อยากให้เห็นชัดได้แสดงบทที่ตึกว่านี่เท่านั้นเอง ในเมื่อเขาจะเลือกเป็นคนแบบไหนก็ได้แต่ๆ”

ฮารุณะส่งสายต้ายวนจนคางูยะต้องหลบหน้า เทียนฟงโพล่งถาม “แล้วอาธิน่าชอบผมในแบบไหนมากกว่ากันครับ”

“เฮอะ อย่างนายก็เหมาะกับบทที่เทียนฟงดีแล้วละ พ่อคนวิปริต แบร์” เธอแลบลิ้นใส่เขา

“หึๆ แปลว่าชอบผมในตอนนั้นสินะ” เทียนฟงหัวเราะขำ ทำเอาฮารุณะหน้าบึ้งตึง ลูมิแอร์ที่กอดแขนเขาอยู่ พุดอย่างจริงจัง “แต่หนูชอบพี่ชายทุกบทเลยนะ แบบเทียนฟงก็สนุกดี เพราะได้เห็นพี่ยิ้มแย้มพูดตลกตลอดเวลา แบบจ้าวหมิงซื่อออกจะน่ากลัวไปนิด ส่วนแบบเทเกะชินบรรยายการครอบตัวพี่ชายดูมีดมนยังงี้ก็ไม่รู้”

ชินามิพยักหน้าเห็นด้วยพลางพูดเสริม “ใช่ละ ฉันยังนึกไม่ถึงเลยว่าบทเทเกะชินจะดูน่ากลัวแบบนี้ มันเหมือนไม่ใช่เจ้านายเลยนะคะ”

เขาเงยบงแล้วรำลึกถึงตัวตนที่ไม่ต้องเสแสร้งแม้แต่ชนิดเดียว...

“นั่นคือบุคลิกก่อนที่ผมจะเจอพี่สินะ... พี่อลิซ ตอนนั้นผมยิ้มแย้มได้อย่างที่พี่หวังหรือยัง...”

เขาเห็นบรรดาหญิงสาวมีสีหน้ากังวล จึงได้แต่ส่ายหน้าสละตื้นเรื่องราวอันแสนเศร้าในอดีตที่ทั้งจากนั้นจึงยิ้มและพูดด้วยเสียงอ่อนโยน “ทุกคนกลับบ้านไปทานข้าวเย็นกันเถอะ”

เทียนฟงให้พวกเธอเช่ากลับบ้านจากนั้นเขาก็หายตัวกลับเข้าบ้านพิเศษเพื่อพักผ่อน รับประทานอาหาร เตรียมข้าวของที่จำเป็น และฝึกซ้อมสำหรับวันพรุ่งนี้

ณ ทวีปที่ 2

เมืองเริ่มต้นของทวีปที่ 2 มีชื่อว่า ‘เมืองปฐุมเวท’

ห่างจากเมืองปฐุมเวทไปสามร้อยกว่ากิโลเมตร มีคนแปดคนกำลังเดินทางอย่างเร่งรีบ บ้างก็ควบอาซา บ้างก็ขับรถม้าสีดำสนิท ที่ด้านหลังมีผู้คนหลายร้อยลอยตัวตามมา บนพื้นมีฝุ่นดินลอยตลบ ส่วนด้านข้างก็มีผู้คนนับไม่ถ้วนลอยตัวบิบบทางเหนือของแปดคนนี้ไว้

มันเป็นการไล่ล่าที่น่าสะพรึงกลัว เพราะยังมีคนทยอยตามหลังมาอีกนับไม่ถ้วน ส่วนใหญ่ถืออาวุธพร้อมจะโจมตีใส่เป้าหมายได้ทุกเมื่อ

ชายหนุ่มสวมสูทสีขาวสองคนที่ยืนอยู่นหลังคารถม้าต้องคอยระวังเวทสร้างกำแพง
น้ำขึ้นขึ้นมาป้องกันตลอดเวลา

ชายหนุ่มที่ยืนอยู่ด้านขวาของรถม้าหลังเหวี่ยงโซมหัวหน้า เขาหันไปตะโกนใส่คนขับ
รถม้าที่สวมสูทสีดำทั้งสองคนอย่างหัวเสีย “ไอ้แจ๊ค แกเร่งม้าได้แค่นี้เองหรือ”

“ม้าแค่นี้ตัวมันก็วิ่งได้เร็วเท่านี้แหละ จะเอาอะไรอีกพะ” แจ๊คที่หนึ่งดันซ้ายมือตะโกน
ตอบ “แน่จริงแกมาเทียบรถวิ่งแทนม้าเลยสิ เจ้าบักบิลลี่”

“อย่าเสียใจหัวขบิล” วิลสันดู สองมือหมุนวนเบื้องหน้าเกี่ยวหนึ่งพร้อมทั้งตะโกนก้อง
“กำแพงน้ำแข็งพันปี!”

ครืน!! ทันใดนั้นที่เบื้องหลังรถม้าก็ปรากฏกำแพงน้ำแข็งขนาดยักษ์เป็นแนวยาว
ขัดขวางการเดินทางของพวกเขาไปแล้วที่ควบอาซาตามมาอย่างกระชั้นชิด ทว่ามันก็ทำได้เพียง
สกัดการตามล่าจากภาคพื้นดินเท่านั้น

กลุ่มคนที่นั่งพรมเหาะ ซึ่ไม้กวาด และพาหนะอื่นๆ ได้สร้างวงกลมเวทหลากสีล้นนับ
พันขึ้นเหนือขบวนรถม้า มันยิ่งลำแสงจำนวนมากแตกกระจายเป็นเส้นสายนับไม่ถ้วนพุ่งเข้า
โจมตีพวกแจ๊คทุกทิศทุกทาง แม้แต่พวกวิลสันยังต้องขมวดคิ้ว เพราะตนเองคงไม่สามารถ
ต้านรับพลังทำลายระดับนี้ได้หมด

คาเรนสวมชุดจอมเวทสีขาวควบอาซาอยู่ทางขวาของรถม้า สองมือประสานอยู่กลางอก
เธอหลับตาอยู่ครู่หนึ่งแล้วตะโกนก้อง “มหาเวทอาร์กซ์”

อากาศรอบตัวคาเรนเกิดแสงนวลสว่างไสวแล้วกลายเป็นกำแพงทรงกลม ด้านรับเวท
โจมตีทั้งหมดได้อย่างน่าอัศจรรย์ แดงยังเสริมพลังชีวิต พลังเวท ลดค่าความเหนื่อยล้า และ
ยังเพิ่มความเร็วให้ม้าดำทั้งสี่ตัว ทว่าร่างผู้ร้ายกลับสลายหายไป ส่วนอาซาดำลับที่วิ่งติด
ไปกับรถม้า ก็กระโจนตัวขึ้นแล้วเปลี่ยนกลับเป็นป้ายเหล็กลอยเข้าสู่มือแจ๊ค

แจ๊คตะเบ็งเสียง “นายหญิงอย่าใช้เวทบนนี้โดยไม่จำเป็นเลยขอรับ พลังทำลายเมื่อครู
อย่างมากก็แค่ชะลอความเร็วของพวกเราเท่านั้น”

ผู้ที่ควบอาซาอยู่อีกด้านหนึ่งดึงผ้าคลุมหน้าสีขาวออก เผยให้เห็นคาเรนอีกคนหนึ่ง
เธอมีสีหน้าเคร่งเครียดผิดปกติ “ไม่ได้หรอกแจ๊ค ขอเพียงเราเดินทางด้วยความเร็วระดับนี้
ไปอีกห้าชั่วโมง พวกเราก็จะพ้นเขตแดนศักดิ์สิทธิ์แล้ว หลังจากนั้นท่านอาเบลจะเปิดประตู
รับพวกเรากลับเข้าเมืองจินทราโลहितได้”

ใช่ พวกเธอกำลังตะเบ็งระดับบนหาทางหลบหนีจากเขตเมืองปฐุมเวท อันเป็นเมืองหลัก
ที่พวกเธอเดินทางมารับตัวมิเชลและเพริก้า แต่พวกเธอไม่เห็นว่า กลุ่มคนที่ไล่ล่าเมธัสจะดูร้าย

82 การกึ่งรัก สายลับป่วนออนไลน์ เล่มที่ 10 (ภาคที่ 3 สิ่งทีไยว่คว่า เล่มที่ 1)

ถึงขนาดวางแผนการจับตัวพวกมิเชลไปเป็นตัวประกัน เพื่อเรียกให้เมธัสออกมารับความตาย
คาเรนจึงได้แต่หุ่มเทพลั้งฝีมือทั้งหมดเพื่อคุ้มครองพวกเธอ